

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

AZ UTOLSÓ NAPOKBAN: A ZSIDÓKHOZ ÍRT LEVÉL ÜZENETE

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2022. január, február, március

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2021 Viață și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra: Czinkota Judit Orsolya

Tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Az utolsó napokban: A zsidókhöz írt levél üzenete :

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz :

2022. január, február, március / Ellen G. White;

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon : Viață și Sănătate, 2021

ISBN 978-606-087-127-9

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. A zsidóknak és nekünk írt levél	5
2. A zsidókhoz írt levél üzenete	14
3. Jézus, a megígért Fiú	22
4. Jézus, hűséges testvérünk	30
5. Jézus, aki nyugalmat ad	38
6. Jézus, a hűséges pap	46
7. Jézus, a lélek horgonya	54
8. Jézus, az új szövetség közvetítője	62
9. Jézus, a tökéletes áldozat	70
10. Jézus megnyitja az utat a kárpiton át	79
11. Jézus, hitünk szerzője és beteljesítője	87
12. „...rendíthetetlen országot kapunk”	95
13. „A testvéri szeretet maradjon meg közöttetek”	103

1.

A ZSIDÓKNAK ÉS NEKÜNK ÍRT LEVÉL

December 25., szombat délután

Tanulmányozzuk gondosan a Zsidókhoz írt levél első fejezetét. Tanúsítsunk érdeklődést az Írások iránt. Olvassuk és tanulmányozzuk őket szorgalmasan. „Azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek – mondta Krisztus –, és ezek azok, amelyek bizonytságot tesznek rólam.” (Jn 5:39) Számunkra mindent jelent, ha tapasztalatot és személyes ismeretet szerzünk Istenről és Jézus Krisztusról, „akit Ő küldött”. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) – *A keresztyén nevelés alapjai*, 404. o.

Férfiak, nők, fiatalok! Isten erkölcsi bátorságot, töretlen céltudatoságot, határozottságot, lelkiemelőt, kitartást, önálló gondolkodást vár el tőletek, mely nem egyszerűen átveszi a mások állításait, hanem maga néz utána, mielőtt elfogadna vagy elvetne valamit; mely szemügyre veszi, mérlegeli a bizonyítékokat, és imában az Úr elé viszi azokat. „Ha valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik neki.” S most következik a feltétel: „Kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt, és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól.” Mikor bölcsességért esdeklünk, ne legyen semmitmondó az imánk, mely a következő percben már ki is röppen a fejünkéből, hanem olyan legyen az ima, ami a szív erős, komoly kívánságát fejezi ki, mely a bölcsesség hiányának tudatából fakad, hogy kifürkésszük Isten akaratát.

Ha nem kapunk azonnali választ az imánkra, ne fáradjunk bele a várakozásba, ne hervadjunk le, ne veszítsük el lábunk alól a talajt.

Kapaszkodjunk az ígéletbe: „Hú az, aki elhívott titeket, és Ő meg is cselekszi azt.” Akár a kitartóan kérő özvegy, sürgesd te is a kérésedet, légy szilárd a célkitűzésedben. Fontos, amit kérsz, és nagyon lényeges? Bizony az. Ne ingadozz hát, mert lehet, hogy ezzel a hited próbáltatik meg. Ha értékes dolgot kívánsz, érdemes erősen, komolyan, kitartóan ostromolni érte az eget. Tied az ígélet, virrassz hát, és imádkozzál. Légy állhatatos, akkor választ kapsz imádra. Hisz Isten ígérte meg. Ha nehezen kapod meg, többre becsülöd, mikor megkaptad. – *Bizonyságtételek*, II. köt., 130–131. o.

A keresztények a világban káros hatásokkal találkoznak. Nyugtalanító körülmények teszik próbára természetünket. Ha helyesen viszonyulunk a próbákhoz, megedzik keresztény jellemvonásainkat. Ha szelíden hordozzuk a sérelmeket és sértéseket, ha szeretettel válaszolunk a sértő szavakra, és kedvességgel az erőszakos tettekre, ezzel azt bizonyítjuk, hogy Krisztus lelkülete lakik a szívünkben – hogy az élő szőlőtőkéből árad életerő a vesszőkbe. Ez az élet Jézus iskolája, ahol megtanulhatjuk, hogy szelídek és alázatos szívűek legyünk. S a végső elszámolás napján meglátjuk majd, hogy a nehézségek, kellemetlenségek és akadályok, amelyeket el kellett viselnünk, a kereszténység elvei alkalmazásának gyakorlati leckéi voltak. Ha ezeket megfelelően viseljük, keresztény jellemet fejlesztenek ki bennünk, és megkülönböztetik a Megváltó tanítványait a világ fiaitól. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 344. o.

December 26., vasárnap

Isten hangja a Szentlélek által szüntelenül figyelmeztet és tanít, hogy hitünk megerősödjön a próféta-ság lelkében. Többször is utasítást kaptam: „Írd le mindazt, amit néked adtam, hogy népem hite megerősödjék mindabban, amit elfogadott.” Sem az idő, sem a megpróbáltatások nem helyezték hatályon kívül a kapott tanításokat, hanem a szenvedések és az önfeláldozás hosszú évei alatt még inkább igazolták a kijelentett bizonyságtételek igazát. Az üzenet hirdetésének első napjaiban adatott tanítást úgy kell hirdetni, mint az utolsó napokra szóló igen biztos igazságot... Ha figyelmesen tanulmányozzuk a Zsidókhöz írt levél második fejezetét, megtanuljuk, hogy mennyire fontos szilárdan meg-

állni a kapott igazság minden egyes elvére vonatkozóan. – In: *Advent Review and Sabbath Herald*, 1907. július 18.

Jézus Krisztus a mennybemenetele után értékes ajándékot adott azoknak, aki hittek és hinni fognak őbenne. Ez az ajándék méltó Megváltónkhoz, a királyok Királyához, és azt tanúsítja, hogy visszatérve a mennybe Jézus elfoglalta helyét Atyja trónján mint közbenjárónk: az Ő képviselőjét, a harmadik isteni személyt adta az embereknek. Ezt az ajándékot nem lehet felülmúlni. Jézus Krisztus minden adományát egy ajándékban egyesítve kívánta nekünk adni, ezért Isten Lelkét, a megtérítő, megvilágosító, megszentelő erőt ajándékozta nekünk. Szentlelke a maga teljességében és hatalommal érkezett, mintha korszakokon át visszatartották volna, és most kitöltötték a gyülekezetre.

A hívők újra megtértek. A bűnösök a keresztényekkel együtt keresték a nagy értékű gyöngyöt. Testvérében minden keresztény a szeretet isteni képmását látta. A közös cél minden egyéni érdeket felülírt, minden egyéni elképzelést félretettek, minden szív összhangban vert. Minden hívőnek az volt a vágya, hogy a legtökéletesebben mutathassa be Krisztus jellemét, és építhesse országát. – *Az én életem ma*, 36. o.

Ugyanígy nyilvánvalóvá válik a Lélek munkálkodása a szívben az olyan ember cselekedeteiben, aki átérezte a megmentő erőt. Amikor Isten Lelke átveszi az uralmat a szív felett, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, lemond a gonosz cselekedetéről; szeretet, alázatosság és béke lép a harag, irigység és összeférhetetlenség helyébe. A bánatból öröm lesz, az arcon égi fény tükröződik. Senki sem láthatja a kezét, amely leemeli a terhet, nem láthatja a mennyei udvarokból alászálló fényt. Az áldás akkor jön, amikor a lélek hittel aláveti magát Istennek. Ekkor az emberi szem számára nem látható hatalom új lényt hoz létre az Úr képmására.

Lehetetlen, hogy véges elme felfoghassa a megváltás művét. Titokzatossága meghaladja az emberi tudást, aki azonban átmegy a halálból az életre, az megérti, hogy ez isteni valóság. A megváltás kezdetét személyes tapasztalatból ismerhetjük meg. Eredményei pedig kihatnak az örökkévalóságra. – *Jézus élete*, 173. o.

December 27., hétfő

Az Olajfák hegyéről Jézus azokat a viharokat szemlélte, amelyek az apostoli egyházat érik majd, és jövőbe látó szeme azokat a hatalmas és heves viharokat figyelte, amelyek követőit érik az üldözés és sötétség ezután következő korszakaiban. Néhány félelmetes jelentőségű rövid szóban kijelentette a sorsot, ami Isten egyházát éri a világ fejedelmei részéről. Krisztus követőinek a megaláztatás, gyalázat és szenvedés ugyanazon útját kell végigjárniuk, mint Mesterüknek. Az az ellenségeskedés, amely a világ Megváltója ellen tört ki, mindazok ellen is megnyilvánul, akik hisznek a nevében.

A korai egyház története igazolta a Megváltó szavainak beteljesedését. A föld és pokol hatalmasságai feltámadtak Krisztus ellen követőinek személyében. (...) Az üldözés tüze fellángolt. A keresztényektől elkobozták vagyonukat, és elűzték őket otthonukból. A szenvedésnek nagy harcát állták ki, „megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állták ki, sőt, még bilincseket és börtönt is” (Zsid 11:36). – *A megváltás története*, 320. o.

Egyiptom sikeres katonai parancsnoka, a nép kegyeltje megszokta, hogy dicsőítsék és hízelegjenek neki. A népet magához vonzotta. Azt hitte, hogy saját erejével meg tudja szabadítani Izraelt. De egészen más volt a lecke, amit Isten képviselőjének meg kellett tanulnia. Miközben nyáját a hegyek vadonjaiban és a völgyek zord legelőin vezette, megtanult hinni, szelídnek, türelmesnek, alázatosnak és önzetlennek lenni. Megtanulta a gyengék gondját viselni, a betegeket gyámolítani, az elkoboroltat megkeresni, a zabolátlanokat elhordozni, a bárányokat gondozni, az öregeket és erőtlenekeket ellátni.

Ebben a munkában Mózes közelebb került a Főpásztorhoz. Eggyé vált Izrael szentjével. Nem gondolt tovább valami nagy mű véghezvitelére. Igyekezett a rábízott munkát Istennek való szolgálatként hűséggel elvégezni. Felismerte, hogy a közelében ott van az Úr. Az egész természet a láthatatlan Lényről beszélt neki. Istent személyes Istenként ismerte meg, és miközben jelleméről elmélkedett, egyre jobban érzekelte jelenlétét, és menedékre talált az Örökkévaló karjában. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 474–475. o.

Az Üdvözítő még nagyobb gyöngédséggel szereti a megpróbált lelket, mikor megvetés éri az igazságért. Amikor a hűséges léleknek az igaz-

ság miatt törvényszegő ítélszékek előtt kell megállnia, akkor Krisztus mellette lesz. A rámondott vádak lényegében Krisztus ellen irányulnak. Krisztus mondta: „Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (Jn 14:21) Szentjei személyében Jézus Krisztust ítélik el újból és újból. Amikor a hűségeseket a börtöncellákba vetik az igazságért, Krisztus is megjelenik, hogy szeretetével örömet hozzon a szívbe. Amikor Krisztusért akár az életükkel is kell fizetniük, Ő így szól: „A testet megölhetik, viszont a léleknek nem árthatnak.” „Bízzatok: én meggyőztem a világot.” (Jn 16:33) – *That I May Know Him*, 275. o.

December 28., kedd

Ha alázatos és tanítható leszel, ha engeded, hogy Lelke alakítson, akkor Ő lesz az erőd, igaz életed és szerfelett nagy jutalmad. Ha elrejtőzöl Istenben, ha hagyod, hogy Lelke meglágyítson, akkor sokat tehetsz testvéreidért. Kemény emberekkel kell szembeszállnod. Ezek keserű előítéllettel telítettek, de nem keserűbbel, mint Saul. Isten hatalmasan tud munkálkodni testvéreiért, ha nem hagyod magadnak, hogy eláll az utat, és a magad ösvényét is elzárd. Amikor fáradozol, éljen szívedben túlaradó szeretet, szájalom és gyöngédség. Ha Jézusra figyelsz, ha hagyod, hogy tapasztaltabb testvéreid tanácsoljanak, akkor letörheted az előítélet vasfalait.

Nem szabad könnyen elcsüggedned a nehézségek vagy a tüzes ellenállás miatt, hisz az Úr szolgája vagy. Törj előre – nem a magad nevében, hanem Izrael Istenének hatalmával és erejével. Mint Krisztus keresztjének jó katonája viseld el a nehézségeket, hiszen Jézus is elviselte, hogy a bűnösök ellene szóljanak. Gondolj az Ő életére, meríts belőle bátorítást, majd haladj előre hittel, bátran, reménykedve. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 434. o.

A dolgok nem jó irányba haladnak, mert a gonosz emberek és a hamis tanítók egyre gonoszabbak lesznek önmagukat és másokat becsapva. Sokkal nagyobb ellenállásra kell számítanunk, mint amit eddig meg tapasztalhattunk. Most pedig legyen Krisztus a menedékünk, különben az előttünk álló napokban lelkünkön el fog uralkodni a sötétség és a csüggedés. Az emberi segítségnek van egy határa, amelyen túl azonban már teljesen haszontalan. Mindenkinek hitben kell élnie, amikor heves és látszólag halálra menő küzdelmet vív a sötétség erőivel. Mindenki

önmagáért állhat meg vagy bukhat el. Pusztulást hozó nyílveszők állnak készen a hűségesekre zúdulni, és támadásukat egyetlen emberi erő sem védheti ki. Azonban ha szemünk megnyílna, akkor láthatnánk Isten angyalait, amint körülfogják az igazakat, hogy semmi se ártson nekik... Jézusra kell tekintenünk, az Ő szavait kell tanulmányoznunk, és az Ő Lelkéért kell könyörögnünk. Sokkal több időt kell töltenünk Istennel elmélkedés és ima által. Imádkozzunk többet, és beszéljünk kevesebbet. Saját bölcsességünkben, tapasztalatunkban nem bízhatunk, de még az igazság ismeretében sem, hanem minden nap tanítványként kell tekintenünk mennyei Tanítómesterünkre bölcsességet kérve tőle. Utána pedig már ne keressük a könnyebb, kellemesebb vagy előnyösebb utat, hanem menjünk előre, hisz hű az, aki elhívott bennünket. – *Our High Calling*, 362. o.

Valahányszor beborul valaki fölött az ég, ha nehéz helyzetbe kerül, vagy szegénység, esetleg nyomorúság sújtja, Sátán máris ott terem, hogy kísértéseivel elkésérítse. Jellemünk gyenge pontjait támadja. Megpróbálja megrendíteni bizalmunkat Istenszemben, aki ezen dolgokat beengedi az életünkbe. Megkísért, hogy ne bízzunk, hanem vonjuk kétségbe az Ő szeretetét. A kísértő gyakran úgy közelít hozzánk, mint annak idején Krisztus esetében. A gyengeségeinket és a hibáinkat helyezi előtérbe. Azt reméli, hogy elkéséríti a lelket, és megrontja a kapcsolatunkat Istennel. Ekkor már biztos lehet abban, hogy a prédájává válunk. Viszont ha úgy utasítjuk el Sátánt, ahogy Jézus is tette, akkor számos kudarcától mentesülhetünk. Ha azonban szóba elegyedünk az ellenséggel, akkor megadjuk neki a győzelem lehetőségét. – *In Heavenly Places*, 256. o.

December 29., szerda

Illés ugyan titokban menekült a Hóreb-hegyére, de Isten tudott róla. A sötétség hatalmai szorongatták, de a fáradt és csüggedt próféta nem maradt magára a velük vívott küzdelemben. A barlang bejáratánál, ahol Illés menedéket talált, az Úr találkozott vele, nagyhatalmú angyalt küldött, hogy szükségleteiről érdeklődjön, és megértesse, mi a menny szándéka Izraellel.

Amíg Illés nem tanult meg teljesen Istenszemben bízni, addig nem tudta elvégezni munkáját azokért, akiket rávettek a Baál imadására. A Kár-

mel-hegyi emlékezetes győzelem utat nyitott még nagyobb győzelmek felé. Illés azonban Jézabel fenyegetése miatt elfordult az előtte megnyílt csodálatos lehetőségektől. A menny emberének meg kellett látnia, hogy pillanatnyilag milyen gyenge annak a feladatnak a nagyságához képest, amellyel Isten akarja megbízni. – *Próféták és királyok*, 167. o.

Bátorság és kitartás nélkül semmit sem tudunk megtenni. Öntetek bátorságot és reményt a szegényekbe és elcsüggedtekbe. Amikor válságos helyzetbe jutnak, kézzelfogható segítséggel bizonyítsátok be nekik – ha szükséges –, hogy titeket érdekel a sorsuk. Akik sok előnyt élveznek, ne felejtsek el, hogy ők maguk is még sok dologban hibáznak, és nekik is fáj, amikor rámutatnak hibáikra és arra, miként kellene viselkedniük. Gondoljatok arra, hogy kedvességgel többet lehet elérni, mint dorgálással. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 196. o.

Sátán képes arra, hogy kétségeket sugalljon az Úr küldte bizonyágtételekkel szemben. Sokan erénynek tartják, az értelem jelének, ha hitetlenek, kételkedők és a szavak értelmének kiforgatói. Aki kételkedni akar, bőségesen talál rá alkalmat. Istennek nem az a szándéka, hogy eltávolítsa a kétely utolsó árnyékát is. Bizonyítékot ad, amelyet körültekintően, alázatos és tanítható szívvel kell megvizsgálnunk. Mindenki döntsön a bizonyíték súlya szerint. Az őszinte gondolkodású embernek a menny elég bizonyágot szolgáltat, de aki elfordul a azoktól, mert véges értelme nem foghat fel néhány dolgot, az a hitelenség, a kérdéseken rágódás, a kételyek hideg légkörében marad, hite pedig hajótörést szenved. – *Bizonyágtételek*, V. köt., 675. o.

Miközben a gyermek növekszik, életkorához és kapott képességeihez mért intelligenciát várnak el tőle... Ha még egy gyermektől is ilyen értelmi fejlődést várunk el az évek múlásával, akkor vajon nem kellene elvárnunk a keresztény embertől is, hogy láthatóvá váljon növekedése a kegyelemben és a tapasztalatokban? (...)

Isten nem akarja, hogy kezdők maradjatok. Művének szüksége van mindarra, amit e földön elsajátíthattok az intelligencia és a határozott ítélőképesség terén. Szeretné, hogy feljussatok a legfelsőbb lépcsőfokra, majd belépjete Isten országába. – *Sons and Daughters of God*, 330. o.

December 30., csütörtök

Jézus ott volt Jánossal a száműzetés idején, és éppen így lesz hűséges gyermekeivel is, akiknek szenvedniük kell a hitükért és bizonyágtevésükért... Az üldözések viharai miatt a sziklák hasadékaiba rejtőztek, de a korszakok Sziklája volt a védelmük. A hegyek és a barlangok menedékében az Üdvözítő megmutatta nekik jelenlétét és dicsőségét. Még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik. Az Ő tekintete túzlángként hatol be a legmélyebb börtöncellákba, hogy kimentse gyermekeit, mert nevük be van írva az élet könyvébe. Az Úr szeme rajtunk nyugszik, körülvesz bennünket, látja minden nehézségünket, észlel minden veszélyt. Nincs olyan hely, ahová ne hatolna be, gyermekeit nem érheti olyan szenvedés vagy baj, amelyet az Ő szeretete ne érne utol. – *That I May Know Him*, 360. o.

„Tartsd meg!” Tarts ki. Ez nem bűneink melletti kitartást jelent, hanem tarts ki a megnyugvás, a hit, a reménység mellett, melyet Isten nyújtott számodra Igéjében. Sohase csüggedj el. A csüggedt ember sem mire se képes. Az ősellenség elcsüggeszteni törekszik, fülünkbe súgva, hogy semmi értelme Istent szolgálnunk, hogy több értelme lenne élvezetekkel és örömmel élnünk a világban. De hát „mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkében pedig kárt vall”? Világi élvezetekkel élhetsz az eljövendő világ elvesztése árán; de megengedheted-e magadnak, hogy ekkora árat fizess érte?

„Tarts ki.” Ki kell tartanunk, és élnünk kell az összes mennyből nyert világossággal. Miért? Mert az Úr azt akarja, hogy ragadjuk meg az örökévaló igazságot, és segítők keze legyünk – hirdessük a világosságot azoknak, akik nem tudnak irántuk való szeretetéről. Mikor Krisztusnak adtátok magatokat, az Atya, Fiú és Szentlélek jelenlétében tettetek ígéretet. A menny három hatalmának jelenlétében. „Tartsd meg” ezt az ígéretet. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 959. o.

Te döntöd el, hogy ki vezesse a szívedet, és ki uralja az elmédet. Ha úgy döntesz, hogy ajtót nyitsz a gonosz sugallatai előtt, akkor elmédet a kétely és a lázadás kérdései fogják elárasztani. Hangot adhatsz az érzéseidnek, azonban minden kimondott kétely egy elhintett mag, ami egyszer majd kicsírázik, és valakinek az életében olyan gyümölcsöt terem, amit sosem fogsz tudni helyrehozni. Megtörténhet, hogy te egyszer majd kigyógyulsz a megkísértés pillanataiból... azonban mások,

akiket tévelygésre készítettél, meglehet, hogy sosem fognak megszabadulni az általad elhintett hitetlenségtől. Fontos tehát, hogy csak olyat mondjunk embertársainknak, amivel lelki erőt nyújtunk, és világosságot árasztunk a szívükbe. – *That I May Know Him*, 228. o.

December 31., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története: „Rómából írt levelek” című fejezet.

2.

A ZSIDÓKHOZ ÍRT LEVÉL ÜZENETE

Január 1., szombat délután

Ebben az életben tüzes próbákon kell átmennünk, súlyos áldozatokat kell hoznunk, ám Krisztus békéje a jutalmunk. Olyan kevés lemondást vállalunk, olyan keveset szenvedünk a Megváltóért, hogy már csaknem teljesen elfelejtettük a keresztet. Ki kell vennünk a részünket Jézus szenvedéseiből, ha majd a trónjára szeretnénk ülni vele. Míg önmagunk kényeztetésének könnyű ösvényét tapossuk, és visszariadunk az áldozattól, addig hitünk nem szilárdul meg, és nem ismerhetjük meg sem Jézus békéjét, sem azt az örömet, ami a győzelem tudatának gyümölcse. (...)

Élő és tevékeny hit! Szükségünk van rá, mindenképpen meg kell szerezniünk, különben gyengék leszünk és kudarcot vallunk a megpróbáltatás napján. Az utunkra ereszkedő sötétségnek nem szabad eltántorítania, sem kétségbe ejtenie minket. Nem más ez, mint az a lepel, amellyel Isten elfedi dicsőségét, amikor eljön, hogy gazdag áldásokat hozzon nekünk. Ezt már múltbeli tapasztalatainkból kellene tudnunk. Azon a napon, melyen Isten perbe száll népével, a múltnak ez a tapasztalata a megnyugvás és a remény forrása lesz számunkra. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 215. o.

Krisztus mindent megtett értünk, hogy erősek legyünk. Elküldte hozzánk a Szentleket, akinek az a feladata, hogy emlékezetünkbe idézze minden ígérését, hogy békességünk és bűnbocsánatunk legyen. Ha szemünket az Üdvözítőre szegezzük, és bízunk erejében, akkor a biztonság érzése fog uralni, mert az Ő igazsága lesz a mi igazságunk.

Szégyent hozunk rá, ha gyengeségeinkről beszélünk. Ahelyett, hogy önmagunkat szemléljük, nézzünk állandóan Üdvözítőnkre, legyünk napról napra hasonlók az őhoz, beszéljünk minél többet Megváltónkról. Így egyre jobban elkészülünk, hogy jóságát, segítőkészségét hasznosítsuk, és a felajánlott áldásokat elvehessük.

Ha ilyen közösségben élünk Jézussal, megerősödünk erejében, és környezetünknek segítségére és áldására leszünk. – *Üzenet az ifjúságnak*, 107. o.

A legjelentősebb győzelmeket nem szórszálhasogató vitákkal, bőséges kellékekkel, a méltóságosság kiterjesztésével, sem tetemes anyagiakkal érzük el, hanem azok a tényleges győzelmek, melyeket Isten fogadótermében, imában vívnak ki, mikor buzgó, tusakodó hittel, az isteni hatalom erős karját ragadják meg. Mikor Jákob teljesen összetörve, kilátástalan helyzetben találta magát, őszinte gyötrelmében Istennek öntötte ki lelkét. Az Úr angyala arra kérte Jákobot, eressze el őt, Jákob azonban nem volt hajlandó elbocsátani. A lesújtott férfi, aki amellet még testi fájdalmakat is elszenvedett, azzal a merészséggel adta elő komoly kérését, melyet az életerős hit kölcsönöz. „Nem bocsátlak el, mondta, míg meg nem áldasz engem.” (...)

Az élő hitnek rendületlenül meg kell ragadnia az ígéreteket, így sokan jöhetnek az Istennel való szoros kapcsolattól ragyogó arccal, azt mondva, amit Jákob: „Szemtől szemben láttam Istent, és mégsem haltam meg.” – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 443–444. o.

Január 2., vasárnap

Az álbölcsélet és hazugság, amellyel Sátán gátolni akarta Jézus munkáját, az engedetlenség fiainak gyűlölete, a kegyetlen vádak a példátlan jóságú élet ellen – mind mélyen gyökerező bosszúszomjból fakadtak. Az irigység és a rosszindulat visszafojtott tüze, a gyűlölet és a bosszúvágy a Golgotán előtört Isten Fia ellen, és az egész menny néma fájdalommal nézte a jelenetet.

Krisztus, miután meghozta nagy áldozatát, felemelkedett a mennybe, de addig nem fogadta el az angyalok imádatát, míg el nem mondta kérését: „Akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is énvelem legyenek.” (Jn 17:24) Kimondhatatlan szeretettel és súllyal hangzott a válasz az Atya trónjáról: „Imádják Őt az Istennek minden angyalai!” (Zsid 1:6) Egyetlen folt sem volt Jézusban. Megalázkodása véget ért. Áldozatát befejezte, és olyan nevet kapott, amely minden név felett áll. – *A nagy küzdelem*, 501. o.

Amikor Pál meglátta Krisztust a maga teljes fenségében, imádat-
tal ujjongott: „És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme-
titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az
angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvi-
tetett dicsőségbe.” (1Tim 3:16) „Mert őbenne teremtett minden, ami
van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi
székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; min-
denek őáltala és őreá nézve teremtettek; és Ő előbb volt mindennél, és
minden őbenne áll fenn.” (Kol 1:16–17) – *Lift Him Up*, 34. o.

Nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk; olyan válság áll
előttünk, amelyet a világ még nem látott. Azonban mind a tanítvá-
nyokra, mind ránk nézve becses az az ígélet, hogy Isten országa minde-
nek felett uralkodni fog. Teremtőnk tartja kezében a bekövetkező ese-
mények sorozatát. A mennyei Fenség felügyelete alatt áll úgy az egyes
nemzetek sorsa, mint gyülekezetének ügye is. Az isteni Tanító – terve
kivitelére vonatkozóan – minden egyes eszközének azt mondja, amit
egykor Círusnak mondott: „Felöveztelek téged, bár nem ismertél.”
(Ésa 45:5) (...)

Isten nem alszik és nem szunnyad, hanem állandóan tervei keresz-
tülvitelén munkálkodik. Ő viszi majd munkáját előbbre. Az istentele-
nek szándékát megghiúsítja, és megzavarja azok tanácsát, akik népe
ellen veszedelmet koholnak. A Mindenható, a seregek Ura a kerubok
között trónol ma is, és megvédi gyermekeit a nemzetek minden vizá-
lya és lázongása között. Az egek Ura, a mi Megváltónk minden kísértést
mérlegel, és őrködik, mint ötvös az izzó érc fölött. Sőt, még ha a királyok
erődítései el is pusztulnának, ha a haragnak nyilai átszúrnák is ellen-
ségeinek szívét, Isten népe biztonságban él az Ő kezében. – *Gondolatok
a hegyibeszédről*, 120–121. o.

Január 3., hétfő

A kisdéd Jézust születése után mintegy negyven nappal József és Mária
felvitte Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak áldozatuk kísére-
tében. Ez a zsidók törvénye szerint történt meg. Krisztusnak, mint az
ember helyettesének mindenben eleget kellett tennie a törvénynek.
A törvény iránti engedelmisségének zálogaként körülmételésének
szertartása már ezt megelőzően megtörtént. (...)

De ha a szülők olyan szegények voltak, hogy nem tudtak bárányt hozni, a törvény lehetővé tette, hogy egy pár gerlét vagy két fiatal galambot hozzanak helyette, az egyiket égő, a másikat bűnért való áldozatul.

Az Úrnak bemutatott áldozatnak hibátlannak kellett lennie. Ezek az áldozatok Krisztust jelképezték, és ebből nyilvánvalóan kitűnik, hogy Jézus mentes volt minden fizikai fogyatékoságtól. Ő volt a „hibátlan és szeplőtlen bárány” (1Pt 1:19). Semmiféle hiba nem éktelenítette fizikai alkatát. Teste erős és egészséges volt. Egész életén át összhangban élt a természet törvényeivel. Testileg és lelkileg példát adott arra, hogy milyen életet gondolt el Isten az ember számára a törvényeinek való engedelmeskedés által. – *Jézus élete*, 50. o.

Krisztus közbenjárása az emberért a mennyei templomban éppoly lényeges része a megváltás tervének, mint halála volt a kereszten. Halálával elkezdte a megváltás munkáját, feltámadása után pedig a mennybe ment, hogy befejezze. Hittel a függöny mögé kell lépnünk, „ahová útnyitóul bement értünk Jézus” (Zsid 6:20). A Golgota keresztjének fénye tükröződik vissza azon a helyen. Ott többet megérthetünk a megváltás titkaiból. Az ember megváltása végtelen sokba került a mennynek; ez az áldozat arányban áll Isten áthágott törvényének leg súlyosabb kívánalmaival. Jézus megnyitotta az utat az Atya trónjához. Közbenjár az emberért, hogy azok, akik hittel fordulnak hozzá, kívánásaikat őszintén Isten elé tárhassák. – *A nagy küzdelem*, 489. o.

A felhőoszlopból a világ Megváltója érintkezett Izraellel. Ne mondjuk hát, hogy nem volt Krisztusuk. Mikor megszemlálták, és zúgolódni kezdtek, Krisztus volt az számukra, ami a mi számunkra: gyöngéd, szánakozással teljes Megváltó, Isten és ember közti Közbenjáró. Miután megtettük részünket, hogy lelkünk templomát megtisztítsuk a bűn szennytől, Jézus vére elég számunkra, amint az ősi Izraelnek is elégséges volt. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1061. o.

Január 4., kedd

Az Úr Isten Jézus Krisztus által naphosszat a bűnös és elbukott ember felé nyújtja hívogató kezét. Ő mindenkit elfogad. Szívesen lát mindenkit. Örömmel bocsát meg a legbűnösebbeknek is. Elveszi a prédát az

erőstől, megszabadítja a foglyot, kiragadja az üszkös fadarabot a tűzből. A legmélyebb emberi nyomorúságig ereszti le kegyelmének aranyláncát, és felemeli a bűnnel fertőzött, megrontott embert.

Minden ember Krisztus szeretetének és érdeklődésének tárgya. Életét adta azért, hogy visszavezethesse az embert Istenhez. Ahogy a pásztor gondot visel nyájának juhairól, úgy gondoskodik Ő is a bűnös, tehetetlen emberről, akit Sátán mesterien szőtt hálói pusztulással fenyegetnek. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 161–162. o.

Mindenki szabadon megválaszthatja, hogy milyen hatalom uralkodjon rajta. Senki sem bukhat olyan mélyre, senki sem olyan gonosz, hogy ne találhatna szabadulást Jézusban. A megszállott ember ima helyett csak Sátán szavait tudta kiejteni, a szív kimondatlan kérése mégis meghallgatásra talált. Nincs olyan kiáltása a rászoruló léleknek, még ha nem is tudja szavakba önteni, ami észrevétlen maradna. Aki kész szövetségi kapcsolatra lépni a menny Istenevel, azt Ő nem hagyja az ördög hatalmában, sem saját természetének gyöngeségeiben. Hívja a Megváltó: „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) A sötétség szellemei minden lélekért harcolnak, aki egyszer már uralmuk alatt állt, ám Isten angyalai győztes erővel vívnak ugyanazért a lélekért. Az Úr így szól: „Elvétethetik-e a préda az erőstől, és megszabadulhatnak-e az igazak foglyai? [...] Így szól az Úr, az erőstől elvételnek a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háborgatóidat én háborítom meg, és én tartom meg fiaidat.” (Ésa 49:24–25) – *Jézus élete*, 258. o.

Hittel kell legyőzni a gonosz ténykedését. Aki hajlandó kivonulni erre a csatatérre, annak fel kell öltenie a teljes isteni fegyverzetet. A hit pajzsa fog védelmet nyújtani, ami a győzelemnél többet fog jelenteni számára. A seregek Urába vetett hiten és a parancsolatok iránti engedelmisségen kívül semmi sem lesz hasznára. Az utolsó nagy összecsapásban még a legjobban felszerelt hadseregek is haszontalanok bizonyulnak. Az angyalok seregei azonban hit nélkül nem segíthetnek. Csak a hitben élés teheti az embert legyőzhetetlenné és képessé arra, hogy mindvégig szilárdan megállhasson a gonosz erőivel szemben. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 182–183. o.

Január 5., szerda

Krisztus mondja, hogy a hét gyertyatartó között jár. Ez jelképezi viszonyát a gyülekezetekhez. Összeköttetése népével állandó. Ismeri gyermekei valós állapotát. Figyeli helyzetüket, kegyességüket, odaadásukat. Noha Jézus főpap és közbenjáró a mennyei szentélyben, János mégis úgy látja Őt, mint aki földi gyülekezetei között jár-kel. Fáradhatatlan éberséggel állandóan őrködik felettük, vajon nem homályosul-e el vagy alszik ki valamelyik őrálló fáklyája. Ha a gyertyatartókat csupán emberek gondolják, lobogó lángjuk csakhamar ellankadna és kialudna. Az Úr házában azonban Ő az őrizője, a templom csarnokának hű védelmezője. Állandó gondoskodása és megtartó kegyelme az élet és világosság forrása. – *Az apostolok története*, 586. o.

Istent a közbenjárón, Jézus Krisztuson keresztül lehet megközeleltetni. Isten nem bocsáthat meg bűnöket jogossága rovására. Csakis általa bocsáthat meg bűnöket, mégpedig teljesen. Nincsen olyan bűn, melyet az Úr Jézus Krisztuson keresztül ne bocsátana meg. Ez a bűnös egyedüli reménysége, és ha ebben nyugszik őszinte hittel, biztos lehet a teljes és ingyenes megbocsátásban. Egyetlen és mindenki számára elérhető út van. Ezen keresztül gazdag és bőséges bűnbocsánat vár a bűnbánó, megtört lélekre. A legsötétebb bűnök is bocsánatot nyernek. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 912. o.

Krisztus nem ismer semmi olyan faji, nemzeti vagy rangbeli sajátosságot, amely feltétele volna annak, hogy valaki országa tagjává válhasson. Az Ő királyságába való felvétel nem a gazdagság vagy valamilyen nagyszerű örökség függvénye. Ennek az országnak azok az alattvalói, akik Lélektől születtek. Jézus a lelki sajátosságokat tartja szem előtt. Az Ő országa nem e világból való. Alattvalói az isteni természet részei, akik „megmenekültek a romlottságtól, amely kívánság által van e világban”. Ezt Isten kegyelme tette lehetővé számukra. A Fiú nem gondolja, hogy gyermekei alkalmasak volnának az Ő országára, ezért teszi őket alkalmassá rá isteni hatalma által. Lelki életre támasztja fel azokat, akik eddig holtak voltak a bűnben és a törvényszegésben. Az Istentől szent célokra kapott képességeik megfinomulnak, megtisztulnak, megnemesednek. Krisztus vezetésével az isteni hasonlóság szerint formálják jellemüket. (...)

Ahogy a szolga mesterére néz, a Krisztus szeretetének köteleivel vont emberek is úgy tekintenek szüntelenül hitük szerzőjére és bevégzőjére. Jézusra tekintve és rendelkezéseinek engedelmeskedve növekednek Isten és az általa elküldött Jézus Krisztus ismeretében. Így változik el jellemük fokról fokra az Ő hasonlatosságára, mígnem olyannyira elkülönülnek a világtól, hogy ez mondható el róluk: „Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Pt 2:9) – *Isten csodálatos kegyelme*, 52. o.

Január 6., csütörtök

„Fődolog pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára ült, mint a szent helynek és amaz igazi sáturnak szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített.” (Zsid 8:1–2)

Itt utalást találunk az Újszövetség szent helyére. Az első szövetség szent helyét ember építette: Mózes. Ezt azonban az Úr építette, nem ember. Abban a templomban a földi papok végezték szolgálatukat; ebben pedig Krisztus, a mi nagy Főpapunk szolgál Isten jobbán. Az első templom a földön volt, a második pedig a mennyben van. – *A nagy küzdelem*, 413. o.

Amikor Jézus új szívről beszél, akkor ez alatt az ember elméjét, életét és egész lényét érti. Megújult szívvel rendelkezni azt jelenti, hogy az elme hajlamai elszakadnak a világtól, és szorosán bekapaszkodnak Krisztusba. Az új szív továbbá új elmét, új célokat és új indítékokat is jelent. Mi jelzi, hogy megújult a szív? A megváltozott élet. Ez azt jelenti, hogy naponta, minden órában meg kell halnunk az önzésnek és a büszkeségnek.

Ezekután a jóság lelkülete nyilvánul meg, de nem csak időnként, hanem folyamatosan. Határozott módon változik meg a magatartás, a beszéd és a cselekvés mindazok iránt, akikkel valamilyen kapcsolatot ápoltok. Nem fogjátok fölnagyítani a hibáikat, és nem fogjátok őket rossz fényben feltüntetni, hanem Krisztussal összhangban fogtok eljárni...

Csak Isten ereje képes a kőszívet hússzívvé változtatni. – *Sons and Daughters of God*, 100. o.

A krisztusi megbocsátás nemcsak a bűnök eltörlését, hanem az elme teljes megújulását is eredményezi. Az Úr mondta: „Új szívet adok belétek.” A Megváltó képmásának kell kirajzolódnia az elménkben, szívünkben és lelkünkben. Az apostol kijelentette: „Bennünk pedig Krisztus értelme van.” A kizárólag csak az isteni hatalom által megvalósítható átformáló folyamat nélkül a bűnre való hajlam a szívben marad, oly módon megláncolva azt, amit emberi erő sosem győzhet le...

Krisztus eljövetelekor a mennyei mérlegre helyezik a jellemet, és eldől majd, hogy tiszta, szent és feddhetetlen-e...

A boldogság az Isten akarata iránti engedelmesség és szentség eredménye. Akik szentek lesznek a mennyben, azoknak előbb e földön kell megszentelődniük, mert amikor majd elhagyjuk a földet, csak a jellemünket visszük magunkkal, ami azt jelenti, hogy valójában azokat a mennyei kincseket vihetjük magunkkal, amelyekben Krisztus feddhetetlensége által részesültünk...

A tapasztalat, ami életünknek az isteni kézbe való helyezése után következik, nem más, mint a feddhetetlenség, a béke és az öröm a Szentlélek által. – *Reflecting Christ*, 303. o.

3.

JÉZUS, A MEGÍGÉRT FIÚ

Január 8., szombat délután

Az Úr angyalai megbízást kaptak, hogy látogassák meg az elbukott párt, és közöljék velük, hogy habár nem tarthatják meg szent állapotukat, édeni otthonukat – mivel megszegték a menny törvényét –, mégsem egészen reménytelen az esetük. Közölték velük, hogy Isten Fia, aki beszélgetett velük az Édenben, könnyöreltre indult rajtuk, amikor látta reménytelen állapotukat, és önként elvállalta a rájuk váró büntetést, hogy meghaljon értük, és az ember éljen a Krisztus engesztelő áldozatába vetett hit által, amelynek elvégzését felajánlotta értük. Jézus által megnyílt a reménység ajtaja, hogy az ember bűne ellenére sem marad teljesen Sátán uralma alatt. Az Isten Fiának érdemeibe vetett hit annyira felemelné az embert, hogy ellen tudna állni az ördög csalásainak. Próbaidőt fog kapni, amelyben a megtérés élete és Isten Fiának engesztelő áldozatában való hit által megváltást nyer az Atya törvényének áthágásából. – *A megváltás története*, 46. o.

Krisztus felvilágosította tanítványait e próféciaikról, „és megmagyarázta nekik, kezdve Mózesről az összes prófétákon át, az írásokat, melyek róla szóltak” (Lk 24:27). Péter is így cselekedett, mikor prédikációiban Krisztusról szóló bizonyítékait az Ótestamentumból vette. István ugyanezt az utat járta, és így Pál is azokra a szövegekre hivatkozott, amelyek előre megjövendölték a Megváltó születését, szenvedését, halálát, feltámadását és mennybemenetelét. Mózes és a próféták ihletett bizonyítékai alapján világosan kimutatta, hogy a názáreti Jézus a Messiás; és egyszersmind bebizonyította, hogy Krisztus szólt Ádám napjai óta a pátriárkák és próféták által.

Világos és kimerítő próféciaik adattak a megígért eljövetelét illetően. Már Ádám ígéretet kapott, hogy jönni fog a Megváltó. A Sátán fölött kimondott ítélet – „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig

annak sarkát mardosod.” (1Móz 3:15) – ősszüleink számára a Krisztus általi megváltás ígérete volt. – *Az apostolok története*, 221–222. o.

Az angyaloknak is nehéz volt megérteni a megváltás titkát – felfogni, hogy a bűnös emberért a menny Királyának, Isten Fiának meg kell halnia. Az Ábrahámnak adott parancs, amely fia feláldozását követelte, az egész menny érdeklődését felkeltette. A mennyei lények feszülten figyelték a parancs teljesítésének minden mozzanatát. Amikor Izsák „hol van az égőáldozatra való bárány?” kérdésére Ábrahám így válaszolt: „Az Isten majd gondoskodik [...] bárányról”, amikor az angyal visszafogta az apa kezét, amely már-már megölte fiát, és Izsák helyett Isten gondoskodása folytán a kos lett az áldozat – fény derült a megváltás titkára, és az angyalok is jobban megértették azt a csodálatos tervet, amellyel az Úr gondoskodott az ember megváltásáról (1Pt 1:12). – *Pátriárkák és próféták*, 155. o.

Január 9., vasárnap

Zarándoktársaim! Még a földi élet árnyai és zűrzavarai között vagyunk. De Megváltónk nemsokára megjelenik, hogy szabadulást és nyugalmat hozzon. Lássuk meg hitben a jövő áldásait, ahogy Isten megrajzolta őket! A világ bűneiért meghalt Krisztus szélesre tárja az Éden kapuit mindazok előtt, akik benne hisznek. A harc nemsokára véget ér Jézus győzelmével. Nemsokára meglátjuk Őt, akiben örök életünk reménye összeponosul. Ha nála leszünk, semminek tűnik majd ennek az életnek minden próbája és szenvedése. Az előbbi dolgokra „nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe”. „Ne veszítsétek el hát bizodalmatokat, amelynek nagy jutalma van. Mert állhatatosságra van szükségünk, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígélet. Mert még egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.” „Izraelt megszabadítja az Úr örökké tartó szabadságra. Nem ér benneteket szégyen és gyalázat soha-soha többé.” (Ésa 65:17; Zsid 10:35–37; Ésa 45:17) – *Próféták és királyok*, 731. o.

Amikor a bűnös Krisztus erejének vonzókörébe jutva közeledik a felemelt kereszthez, és leborul az Úr előtt, megújul. Új szívét kap. Új teremtés lesz Krisztus Jézusban. A szentség nem kíván ennél többet. Isten maga igazítja meg azt, „aki a Jézus hitéből való”. „Akiket pedig

megigazított, azokat meg is dicsőítette.” (Róm 3:26; 8:30) A bűn nagyon megalázza és mélyre taszítja az embert, de ott nagyobb lesz az a dicsőség és felmagasztalás, ahová a megváltó szeretet emeli. Emberi lények, akik igyekeznek átalakulni Isten képmására, a menny tárházából olyan csodálatos erőt kapnak, amellyel magasabbra jutnak, mint a soha el nem bukott angyalok. – *Krisztus példázatai*, 162. o.

Ígéreteiben és figyelmeztetéseiben Jézus engem tart szem előtt. Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha én hiszek benne, el ne vesszek, hanem örök életem legyen. Az Isten Igéjében feljegyzett tapasztalatok az enyéim. Enyém az ima és az ígéret, a parancs és a figyelmeztetés. „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem.” (Gal 2:20) Amint a hit így elfogadja és magába szívja az igazság alapelveit, azok a személyiség részévé és éltető erővé válnak. A lélek által befogadott isteni Ige formálja a gondolatokat, indítja el a jellemfejlődést.

Ha hitszemünket szilárdan Jézusra szegezzük, megerősödünk. Isten a legdrágább kijelentésekkel fogja megajándékozni éhező, szomjazó népét. Krisztust személyes Megváltónak ismerik meg. Amikor Igéjével táplálkoznak, rájönnek, hogy az lélek és élet. Az Ige lerombolja a természetes, földi természetet, és új életet ad Krisztus Jézusban. A Szentlélek Vigasztalóként hat a lélekre. Kegyelmének átalakító ereje által Isten képmása formálódik a tanítványban: új teremtés lesz. – *Jézus élete*, 390–391. o.

Január 10., hétfő

A Szentírás világosan jelzi, milyen kapcsolat van Isten és Krisztus között, és éppen ilyen világosan mutatja be személyiségüket és egyéniségüket. (...)

János evangéliumának 17. fejezete – az Üdvözítőnek a tanítványaiért mondott imája – bemutatja az Atya és a Fiú személyiségét, valamint a köztük levő egységet. „Nemcsak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd én bennem; hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te én bennem Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek

legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17:20–21)

A Krisztus és tanítványai közti egység egyiküket sem fosztja meg az egyéniségétől. Egyek a szándékukban, érzésben, jellemben, de nem személyükben. Krisztus ugyanígy egy az Atyával. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 421–422. o.

Mivel az Úr szeretete indít megtérésre, Sátán eltökélt szándéka elérni, hogy az emberek ne figyeljenek fel Istennek egyszülött Fia feláldozásában megnyilvánuló szeretetére. Milyen eredménnyel fogjuk tudni bemutatni a világnak az Atya mély és értékes szeretetét? Egyedül akkor járhatunk sikerrel, ha képviselni tudjuk, hogy olyan „nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk” (1Jn 3:1). Szóljunk így a bűnöshöz: „Íme, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29) Ha Jézust az Atya képviselőjeként mutatjuk be, akkor tüntethetjük el azt az árnyat, amit Sátán azért vet ösvényünkre, hogy ne ismerjük fel Isten – Krisztusban megnyilvánuló – kimondhatatlan szeretetét és kegyelmét. Tekintsetek fel a Kálvária keresztségére, mely mennyei Atyánk mérhetetlen kegyelmének és korlátlan szeretetének mindenkori bizonyítéka. – *Szemelvények*, I. köt., 156. o.

Isten országában nincs részrehajlás. Ott nem lehet állást, rangot kiérdemelni, kiosztásuk azonban mégsem önkényes. A jellem jutalma. A korona és a trón az elért magaslatok jelképei, önmagunk felett aratott győzelmeink jelvényei az Úr Jézus Krisztus kegyelme által.

Csak sokkal később, miután a János szenvedéseiben való közösség által egyé vált vele, nyilatkoztatta ki az Úr Jézus, hogy milyen feltétel mellett lehet trónjához közeledni. Ő mondta: „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem, és ültem az én Atyámmal az Ő királyiszékében.” (Jel 3:21) Az áll legközelebb Krisztushoz, aki legtöbbet merített önfeláldozó szeretetéből. „A szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt.” (1Kor 13:4–5) Szeretet, amely a tanítványokat Urukhoz hasonlóan arra indítja, hogy embertársaik megmentéséért mindent feláldozzanak; hogy ezért éljenek, dolgozzanak és halálig síkra szálljanak. – *Az apostolok története*, 543. o.

Január 11., kedd

Az Úr Jézus Krisztus, Isten szent Fia öröktől fogva különálló személyként létezett, mégis egy volt az Atyával. Ő volt a menny túláradó dicsősége, a mennyei lények parancsnoka, joggal illette meg az angyalok imádó hódolata, és nem jelentette az Isten megrablását. „Az Úr az Ő útjának kezdetéül szerzett engem – jelenti ki – az Ő munkái előtt régen. Örök időktől fogva felkenettem, kezdettől, a föld kezdetétől fogva. Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem; még mikor semmi források, vízzel teljesek nem voltak. Minekelőtte a hegyek leülepedtek volna, a halmoknak előtte születtem. Mikor még nem csinálta a földet és a mezőket és a világ porának kezdetét. Mikor készítette az eget, ott voltam; mikor felvetette a mélységek színén a kerekséget.” (Péld 8:22–27)

Világosság és dicsőség veszi körül azt az igazságot, mely szerint Krisztus a világ alapítása óta egy volt az Atyával. A sötét helyen fénylő világosságot isteni, eredeti világosság teszi ragyogóvá. Ez a már önmagában is végtelenül titkos igazság más titkos és egyébként megmagyarázhatatlan igazságokat tesz érthetővé, miközben a világosság védelme veszi körül – megközelíthetetlen és felfoghatatlan. – *Szemelvények*, I. köt., 247–248. o.

A megváltó szeretet áldásait Üdvözítőnk az értékes igazgyöngyöz hoz hasonlította. Tanítását azzal a kereskedővel szemléltette, aki igazgyöngyök után kutatott, és amikor talált egyet, „elment, és mindenét eladván, amije volt, megvette azt”. Az értékes igazgyöngy: Krisztus. Magába gyűjti az Atya minden dicsőségét, az istenség teljességét. Ő az Atya dicsőségének visszatükröződése, valóságának képmása. A Fiú jellemében mutatkozik meg Isten tulajdonságainak szépsége. A Szentírás minden egyes lapja Krisztus fényét sugározza. Az Ő igaz lénye hibátlan, makulátlan, mint a fehér, tiszta igazgyöngy. Az Úr nagy és drága ajándékát ember nem teheti tökéletesebbé. Nincs szépséghibája. Krisztusban van „a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve”. Ő „bölcsességül lett nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltáságul” (Kol 2:3; 1Kor 1:30). Krisztusban az ember megtalálja mindazt, amire a jelen és az eljövendő élethez szüksége van. Megváltónk a nagy értékű igazgyöngy. Hozzá mérten minden mást „kár”-nak ítélnünk. – *Krisztus példázatai*, 115. o.

Január 12., szerda

Miközben Isten Szava beszél Jézusról, aki emberi testben élt e földön, határozottan szól a földi születése előtti létéről is. Az Ige isteni személyként létezett az Atya mellett. Az örökkévalóságtól kezdve Ő volt a szövetség közbenjárója, akiben a föld minden nemzetei – zsidók és pogányok egyaránt – megáldatnak, amennyiben elfogadják Őt. „Az Ige volt az Istennél, és Isten volt az Ige.” (Jn 1:1) Az emberek, de már az angyalok teremtése előtt is az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.

A világ általa lett, „és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3). Ha Krisztus teremtett mindent, akkor léteznie kellett a teremtett dolgok megléte előtt. Az erre vonatkozó szavak oly határozottak, hogy senkinek sem kell kétségben maradnia felőlük. Jézus Istentől volt a szó legkomolyabb értelmében. Az örökkévalóság óta Istennel volt – minde nek fölötti, örökké áldott Isten. – *Szemelvények*, I. köt., 247. o.

Krisztusban egyesül az isteni és az emberi – az Alkotó és a teremtmény. Isten természete, akinek törvényét megszegették, és Ádámnak, a törvényszegőnek természete Jézusban találkozott – Isten Fiában és ember fiában. Miután vérével megfizette a váltságdíjat átmenve az emberi életen, az emberért szembeszállt a kísértéssel, és legyőzte. Bár büntelen volt, mégis Ő vitte a bűn szégyenét, terhét és büntudatát. Ezzel az ember Szószólója és Közbenjárója lett. Milyen bátorító ez a megkísértett, küzdő lélek és egyúttal a figyelő mindenség számára, hogy Krisztus lesz a könyörületes és hű Főpap. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 926. o.

Nem lehet teljesen megérteni az emberi test működését, amely a legnagyobb koponyát is zavarba ejtő titkokat rejt magában. Nem azért ver a pulzus, és követi egyik lélegzetvétel a másikat, mert egy valamikor elindított gépezet folytatja munkáját. Istenben élünk, mozgunk és vagyunk. Az élő szervezetben dobogó szívet, a lüktető pulzust, az összes idegzálat és izmot a mindig jelenlevő Isten hatalma tartja rendszerben és működésben.

A Biblia tanúsítja, hogy az Úr a magasságban – szent helyén – van, de nem tétlenül, hallgatagon és magányosan, hanem tízezerszer tízezer és ezerszer ezer szent lény veszi körül. Mind az Ő parancsára várnak. E hírvivőkön keresztül eleven kapcsolatot tart fenn birodalmának min-

den részével. Lelke által mindenütt jelen van. Lelke és az angyalok által szolgál az emberek fiainak.

A nyugtalan föld felett trónol az Úr; isteni tekintete előtt minden nyitva van, és a felséges és békés örökkévalóságból a legjobb belátása szerint kormányoz. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 417. o.

Január 13., csütörtök

Amikor Krisztus a keresztsége után meghajtotta fejét a Jordán partján, az egek megnyíltak, és a Szentlélek tiszta aranyhoz hasonló galamb formájában ráereszkedett, majd körülvette dicsőségével. Ekkor Isten szava így szólt a magasságos mennyből: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben gyönyörködöm.” (Mt 3:17) Krisztusnak az emberért mondott imája megnyitotta a menny kapuit, és az Atya elfogadta a bukott faj érdekében mondott könyörgést. Jézus mint helyettesünk és kezesünk mondta el imáját, amelynek következtében a szeretett Fiú érdemei által az emberi család utat találhat az Atyához. (...)

Amit Isten Jézusnak a Jordánnál mondott... az az egész emberiséghez szól. Isten Jézushoz mint képviselőnkhez szólt. Nem dob el minket a bűnünkkel, gyengeségünkkel, mint értéktelent... A Krisztuson megnyugodott dicsőség Isten irántunk való szeretetének záloga. Ez beszél nekünk az ima erejéről, hogy miképp juthat hangunk az Úr füléhez, és hogy találnak kéréseink meghallgatásra a mennyei udvarban... A megnyílt kapukon át Megváltónk fejére hulló fény ránk is árad, ha imádkozunk, hogy ellen tudjunk állni a kísértésnek. A hang, amely Jézushoz szólt, minden hívő léleknek mondja: „Ez amaz én szerelmes gyermekem, akiben én gyönyörködöm.” (...) Megváltónk olyan utat nyitott meg, amelyen a legbűnösebb, legszegényebb, legelnyomottabb és legmegvetettebb ember is az Atyához mehet. Mindenki otthonra lelhet az égi hajlékokban, amelyeket Jézus készít. – *Isten csodálatos kegyelme*, 83. o.

Fiának személyében Isten örökbefogadta az emberi természetet, és a legmagasabbra, a mennybe helyezte. Az „embernek Fia” az, akivel megosztja a világmindenség trónját. Az „embernek Fia” az, akit „csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének” (Ésa 9:6) hívnak. A VAGYOK az összekötő kapocs Isten és az emberiség között, és kezével mindkettőt átfogja. Ő, aki „szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott” (Zsid 7:26), nem szé-

gyell minket testvéreinek nevezni (lásd: Zsid 2:11). Krisztusban egyesül a földi és a mennyei család. A megdicsőült Krisztus a mi testvérünk. Az emberiség magába zárja a mennyet, a végtelen Szeretet pedig keblére öleli az emberiséget. – *Jézus élete*, 25. o.

Isten Fia azokért halt meg, akik nem formálhattak jogot szeretetére. Értünk szenvedett el mindent, amit Sátán az útjába hozott.

Csodálatos, majdnem túl csodálatos az emberi megértés számára a Megváltó értünk hozott áldozata, melyet a múltban a szentélyszolgálat áldozatai vetítettek előre. Nagy szükség volt erre az áldozatra. Szívünk meglágyul, amikor felismerjük, hogy Krisztusnak a mi örök jólétünk biztosítása érdekében kellett szenvednie. Jézus elkötelezte magát arra, hogy véghez viszi teljes megváltásunkat, és oly módon, hogy közben eleget tegyen Isten igazságának, és hogy összhangban legyen az Ő törvényének dicső szentségével.

Az Atya egyszülött Fián kívül senki nem ajánlhatott fel olyan áldozatot, mely mindazok megtisztítására alkalmas lett volna, akik – bármilyen bűnösök és szentségtelenek is – engesztelő áldozatként fogadják el a Megváltót, és engedelmeskednek a mennyei törvénynek. Semmi más nem állíthatta vissza az embert Isten pártfogásába. – *Szemelvények*, I. köt., 309. o.

4.

JÉZUS, HŰSÉGES TESTVÉRÜNK

Január 15., szombat délután

Krisztus... emberi formában jött világunkba, hogy emberként éljen az emberek között. Felvette az emberi természet hajlamait, hogy azokban megpróbáltasson. Emberi mivoltában isteni természet részese volt. Megtestesülése által új értelemben nyerte el az Isten Fia címet. Az angyal így szólt Máriához: „A Szentlélek száll terád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért ami születik is, szentnek hívatik, Isten Fiának.” (Lk 1:35) Krisztus embertől született, s így új értelemben vált Isten Fiává. Noha Isten Fiaként jött világunkba, születése által mégis egyé vált az emberiséggel.

Jézus emberi formában jött el, hogy mind az el nem bukott világoknak, mind pedig a mi elbukott földünknek megmutassa: Isten megfelelően gondoskodott arról, hogy az emberek Teremtőjükhöz való hűségben éljenek. – *Szemelvények*, I. köt., 226–227. o.

Kísértést szenvedett mindenben, mint az ember, ennek dacára is szentnek nevezi az angyal. Isten által meg nem magyarázott titok, hogy Krisztus kísértést szenvedhetett minden ponton, mint mi, mégis büntelen maradt. Krisztus testté válása titok volt, titok is marad. A kijelentett dolgok a mieink és a mi fiainké. Mégis intsünk mindenkit, nehogy Jézust mindenben emberivé tegyék, mintha egyikünk lett volna, hiszen ez képtelenség. Nem szükséges ismernünk a pontos időt, mikor az emberi lét az istenivel keveredett. Tartsuk lábunkat a sziklán, Krisztuson, mint emberi létben megnyilvánult Istenen. – *A Te Igéd igazság*, V. köt., 1128. o.

Krisztus levetette királyi palástját, koronáját, parancsnoki tisztjét, és leszállt a mélybe, a megszégyenítés legalacsonyabb mélységébe. Emberi természetével szembenézett az ember minden kísértésével, és minden ponton legyőzte értünk, javunkra az ellenséget.

Mindezt azért tette, hogy hatalmat adjon az embereknek, amely segítségével győzővé válhatnak. „Nékem adatott minden hatalom” – mondja. S mindenkit részesít benne, aki követni akarja Őt. Követői megmutathatják a világnak a Megváltó vallásában található hatalmat az én legyőzésére.

„Tanuljatok tőlem”, mondja Krisztus, „és nyugalmat találtok lelketeknek”. Miért nem tanulunk minden nap a Megváltótól? Miért nem élünk vele állandó kapcsolatban, hogy egymással való érintkezésünkben szeretetteljesen és előzékenyen szölgünk és tegyünk? Miért nem tiszteljük az Urat azzal, hogy gyöngédséget és szeretetet tanúsítunk egymás iránt? Ha a menny elveivel összhangban szölgünk és cselekszünk, viselkedésünkkel hitetleneket fogunk Jézushoz vonzani. – *Bizonyságtételek*, IX. köt., 190. o.

Január 16., vasárnap

Krisztusnak a népéhez fűződő viszonyát gyönyörűen szemlélteti az Izraelnek adott törvény. Ha egy elszegényedett zsidó kénytelen volt megválni vagyonától, s magát is el kellett adnia szolgának, legközelebbi rokonának kötelessége volt kiváltani őt és örökségét (lásd: 3Móz 25:25, 47–49; Ruth 2:20). Így a bűn következtében elveszített örökségünk és magunk megváltásának műve ráhárult, aki „közelebbi rokonunk”. Megváltásunkért lett a hozzátartozónk. Megváltó Urunk közelebb áll hozzánk, mint apánk, anyánk, testvérünk, barátunk, hitvesünk. „Ne félj – mondja –, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” „Mivel kedves vagy az én szememben, becses vagy, és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket a te életedért.” (Ésa 43:1, 4)

Krisztus szereti a trónját körülvevő mennyei lényeket, de mi magyarázza azt a nagy szeretetet, mellyel bennünket szeret? Nem érthetjük meg, csak tapasztalhatjuk, hogy így van. – *Jézus élete*, 327. o.

Krisztus egyetlen ember mellett sem ment el közömbösen, és nem tekintette méltatlannak, hanem minden léleknek felkínálta a gyógyító balzsamot... Igyekezett reményt nyújtani még a legfaragatlanabb és legkevésbé ígértes embernek is, akit mindig arról biztosított, hogy büntelenné és tisztává válhat, és olyan jellemre tehet szert, amellyel méltóvá lesz arra, hogy Isten gyermekének nevezzék.

Sok esetben találkozott olyanokkal, akik Sátán uralma alá vetették magukat, és nem volt erejük kiszabadulni a hálójából. Némelyeket ezen elkeseredett, beteg, megkísértett és elbukott emberek közül Jézus az irgalom leggyöngédebb szavaival szólította meg, mivel erre volt szükségük, és mivel meg tudták érteni szavainak értelmét. Másokra pedig olyan állapotban talált, hogy épp élet-halál harcot vívtak a lelkek elleniségével. Kitartásra buzdította és arról biztosította őket, hogy győzhetnek, mivel Isten angyalai állnak mellettük, és biztosítják a győzelmüket. – *The Faith I Live By*, 98. o.

Krisztus egész élete során szelíd és alázatos szívű volt. Azért választotta ezt az életmódot, hogy így az emberi nemzetség segítségére lehessen. Nem egy trónt foglalt el, mint a földi uralkodók, hanem levette királyi palástját, egy időre lemondott királyi koronájáról, hogy az emberi család egyik tagjává válhasson. Még angyali természetet sem öltött magára. És az emberi rendelkezések alapján még nem is papi szolgálatot végzett. Ember fel sem foghatná Jézus magas beosztását, ha a Szentlélek nem nyilatkoztatta volna ki. Az érdekünkben Krisztus emberi testtel takarta el istenségét, és szállt le királyi trónjáról. Lemondott a menny parancsnokának kijáró pozíciójáról, értünk szegénnyé lett, hogy az Ő szegénysége révén gazdagodjunk meg. Ekképp rejtette dicsőségét emberi alak mögé, hogy átformáló, mennyei erejét hozhassa el az emberiségnek. – *The Upward Look*, 67. o.

Január 17., hétfő

Mózes alkalmas volt arra, hogy a föld nagyjai között kimagasló helyet foglaljon el, hogy a legdicsőbb ország királyi udvarában tündököljön, és megmutassa hatalma erejét. Nagy műveltségével minden idők nagy emberei közül kimagaslik. Páratlan történetíró, költő, filozófus, hadvezér és törvényadó volt. Mégis mikor szinte az egész világ nyitva állt előtte, volt erkölcsi ereje ahhoz, hogy visszautasítsa a gazdagság kecsgető kilátásait, a nagyságot és a hírnevet, „inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét” (Zsid 11:25).

Mózeset arra is tanították, hogy Isten megadja a végső jutalmat az Ő alázatos és engedelmes szolgálóinak, és ezzel szemben minden világi előnyt jelentéktelennek minősített. A fáraó palotájának nagyszerű-

ségét és az uralkodó trónját ösztönzéseként tárták Mózes elé, ő azonban tudta, hogy a királyi udvar bűnös örömei és élvezetei elvonják az embert Istentől. Mózes túltekintett a káprázatos palotán, a koronán, és tekintetét arra a nagy megtiszteltetésre irányította, amellyel a Magasságos az Ő szentjeit ajándékozta majd meg büntelen országában. Mózes a hit szemével látta azt a hervadhatatlan, el nem pusztítható koronát, amelyet a menny Királya tesz a győztesek homlokára. Ez a hite indította arra, hogy forduljon el a föld uralkodóitól, és csatlakozzon az alázatos, szegény és megvetett néphez – Isten választott népéhez, amely inkább Istennek kíván engedelmeskedni, mint a bűnnek szolgálni. – *Pátriárkák és próféták*, 245–246. o.

Jézus arra tanít, hogy mi is Atyánknak nevezzük Istent, az Ő Atyját. Nem szégyell testvéreinek hívni bennünket. Megváltónk szíve olyan készséges, annyira vágyik rá, hogy befogadhasson minket az Úr családjába, hogy már az Istenhez közelítésünk első szavaiba belefűzi a menyhez fűződő kapcsolatunk biztosítékát: „Mi Atyánk...”

Így jelenti ki a csodálatos igazságot, amely annyira bátorító és megnyugtató: Isten minket is úgy szeret, mint Fiát. Krisztus így imádkozott a tanítványaiért: „És [úgy] szeretted őket, amiként engem szeretted.” (Jn 17:23)

A világot, amit Sátán a magáénak mond, és amely fölött kegyetlen kényúrként uralkodik, Isten Fia szeretetével veszi körül, és egyetlen fontos lépéssel ismét Isten uralma alá helyezi. Az el nem bukott világok megszámlálhatatlan serege dicsőítő énekeket zengett Istennek és a Báránynak, amikor ezt a győzelmet kívívta. Örvendeztek, hogy a bukott emberiség előtt megnyílt az üdvösség útja, s hogy az Úr megváltja a földet a bűn átkától. Mennyivel inkább örvendezniük kell azoknak, akik ebben a csodálatos szeretetben részesülnek! – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 103–104. o.

Január 18., kedd

Mária fiának emberi természete vajon Isten Fiának isteni természetévé változott? Nem változott át. A két természet egyetlen személyben olvadt össze – az ember Krisztus Jézusban. Benne lakik az istenségnek egész teljessége testileg. Mikor Krisztus meghalt, emberi természete halt meg. Az istenség nem merült el, nem halt meg; lehetetlen lett

volna. A bűntelen Krisztus megmenteni jött Ádám minden gyermekét, aki elfogadja a följánlott üdvösséget, aki hajlandó Isten gyermekévé válni. Az Üdvözítő a vérével váltotta meg a bukott emberiséget.

Nagy titok ez, melyet addig nem is értünk meg teljesen sokoldalú és fontos voltában, míg csak az üdvözültek el nem változnak. Akkor megértjük Isten ajándékának hatalmát, nagyságát és hatékonyságát. Az ellenség azonban eltökélte, hogy olyan titokzatosságba burkolja ezt az ajándékot, hogy mintegy semmivé váljon. – *A Te Igéd igazság*, V. köt., 1113. o.

A megváltás titka Krisztus testet öltésével és bűnért hozott áldozatával olyan téma, mely méltó, hogy a legbölcsebb emberi elme is kutassa, mígnem megjelenik Jézus az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel. Csakhogy bármennyire is törekedne az ember tökéletesen ábrázolni a Megváltót és az Ő munkásságát, a valósághoz képest csak gyenge képet tud bemutatni. (...)

A megváltás kérdése egy örökkévalóságon át az üdvözültek elméjét és ajkát fogja lefoglalni. Isten dicsősége örökké ragyogni fog az Üdvözítő ábrázatán. – *Lift Him Up*, 76. o.

Jézus Krisztus megalázta magát, hogy az emberiség élére álljon, szembeszálljon a kísértésekkel, elviselje a próbákat, amelyeket az embereknek is el kellett viselniük. (...)

Krisztus jellemére van szükségünk. Bárcsak az Úr segítene minket, hogy meghaljunk a bűnnek, és újjászülessünk, hogy Krisztus élhessen bennünk, mint élő, tevékeny alapelv – olyan erő, amely szentségben őriz meg bennünket. – *Az én életem ma*, 335. o.

Lelkünket a menny légköre járja át. Az emberek, férfiak és nők örködjenek maguk fölött, szüntelenül legyenek éberek, nehogy egyetlen szavukat vagy jó cselekedetüket is félreértsék. Aki magát Krisztus követőjének vallja, őrizze meg magát tisztának lélekben, beszédben és cselekedetekben. Másokra legyen magasztos befolyással, élete pedig a fedhetetlenség Napjának ragyogó sugarait tükrözze.

Szükség van a titkos imára, az Istennel ápolt szoros közösségre. Csak így lehet győzelmet aratni. A folyamatos éberség szavatolja a biztonságot. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 257–258. o.

Január 19., szerda

Isten Fia önként jött el, hogy elvégezze az elfedezést... Egyedül Krisztus volt mentes a törvény követelményeitől; hogy vállalni tudja a bűnösök megváltását.

E dicső lény szerette a szegény bűnöst, ezért szolgálai alakot öltött magára, hogy szenvedhessen és meghalhasson az emberért. Jézus maradhatott volna az Atya jobbán, királyi koronáját és palástját viselve. Mégis azt választotta, hogy gazdagságát, megtiszteltetését és mennyei dicsőségét felcseréli az emberek nyomoráért, főparancsnoki tisztét pedig a Gecsemáné rémségeivel, a Kálvária megaláztatásával és kínjaival. Fájdalmak Férfija lett, aki tudja, mi a szenvedés, hogy gyötrelme és vérkeresztsége által meg tudja tisztítani, meg tudja váltani a bűnös világot. „Itt jövök, Istenem – hangzott a készséges beleegyezés –, hogy akaratomat megtegyem!” – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 120–121. o.

Keressétek Jézust teljes alázattal és szelídséggel! Ne azon igyekezzetek, hogy magatokra tereljétek az emberek figyelmét! Ne az eszközt lásd, hanem Krisztust dicsóítsék! Jézusról beszéljétek, Jézusban veszítétek el magatokat! Túl sokat fontoskodunk, és sok hűhót csapunk vallásunkkal kapcsolatban, miközben a kereszt elfeledetten áll a Golgotán.

Akkor vagyunk a legnagyobb veszélyben, amikor egymást dicsérjük, amikor a kölcsönös vállveregetés szövetségére lépünk. A farizeusok legfőbb vágya volt, hogy kivívják az emberek dicséretét – Krisztus megmondta nekik, hogy ezzel el is nyerték jutalmukat. Lássunk hozzá a ránk bízott feladatoknak, végezzük azokat Krisztusért! Ha ínséget látunk, segítsünk érte. Urunkat tökéletessé tették a szenvedések. Vajon mikor látunk már úgy dolgozni embereket, ahogyan Ő munkálkodott?! – *Bizonyságtételek*, V. köt., 133. o.

Hogy is kételkedhetnénk és élhetnénk tovább is bizonytalanságban, és hogyan érezhetnénk magunkat árváknak? A törvénszegők érdekében öltött Jézus emberi természetet, és hasonló lett hozzánk, hogy ezáltal örök békénk és biztonságunk legyen. Van Szószólónk a mennyekben, s aki elfogadja Őt személyes megváltójául, soha nem árvul el, hogy bűneinek terhét maga hordozza.

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk.” „Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt dicsőüljünk is meg.” „És még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogyha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk őhozzá, mert meg fogjuk Őt látni, amint van.” (1Jn 3:2; Róm 8:17)

Az Istenhez való közeledés első lépése: felismerni és hinni „Istennek irántunk érzett szeretetét” (1Jn 4:16), mert szeretetének vonzereje készlet bennünket arra, hogy hozzá menjünk. – *Gondolatok a hegyi beszédről*, 104–105. o.

Január 20., csütörtök

Életetekkel mutassatok példát a tanításokra, melyeket Krisztus az Olajfák hegyén közölt. Ez majd mélyebb benyomást tesz és tartósabban is hat az emberek gondolkodására, mint a szószékről mondott igehirdetések. Talán nem is tudsz ékesen szólni azokhoz, akiket segíteni kívánsz, de ha szerényen szólsz, ha benne rejted el magad, akkor a Szentlélek szólja majd helyetted a szavakat, s Krisztus, akivel összefogtál, fog hatni a szívükre.

Gyakoroljátok ezt a hitet, mely szeretetből fakad, és megtisztítja a lelket. Senki se hozzon szégyent az Úrra hitetlenségével... Tekintsünk Jézusra, nemcsak mint példaképünkre, hanem mint hitünk szerzőjére és bevégzőjére. Haladjunk előre, benne bízva, hogy erőt ad valamennyi kötelességünk elvégzésére. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 472. o.

Ha megismerjük Krisztust, és vele barátkozunk, olyanokká válhatunk, mint Ő, az egyedül tökéletes példakép.

Közösség Krisztussal – kimondhatatlanul becses érték! Ez a közösség a kiváltságunk, ha keressük, s ha meghozunk érte bármilyen áldozatot, hogy részesüljünk benne. Amikor az első tanítványok a Megváltó szavait hallották, rádöbentek, hogy szükségük van Jézusra. Keresték, megtalálták és követték Őt. Vele voltak a házban, az asztalnál, az úton, a mezőn. Naponta hallották tőle a szent igazság tanításait. Úgy tekintettek rá, mint szolgák a mesterükre, hogy megismerjék kötelességeiket. Vidáman, örömmel szolgálták Őt. Követték, mint a katonák parancsnokukat, a hit nemes harcát harcolva „az ővele való elhívtak, kiválasztottak, hűségesek” (Jel 17:14). (...)

Ez a Jézushoz igazodás nem marad rejtve a világ előtt. Felfigyelnek rá, és beszédtema lesz az emberek között. A keresztény talán észre sem veszi a nagy változást, mert minél jobban hasonlít a jelleme Krisztuséra, annál szerényebb lesz az önmagáról alkotott véleménye, a körülötte élők azonban mind látni fogják a változást. Akik a legmélyebb tapasztalatokra tettek szert Istennel, azok állnak a legmesszebb a büszkeségtől és az önigazultságtól. Szerényen vélekednek saját magukról, ám a legmagasztosabb fogalmaik vannak a Fiú dicsőségéről és kiválóságáról. Azt gondolják majd, hogy az Ő szolgálatában a legalacsonyabb hely is túlságosan megtisztelő számukra. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 222–223. o.

Krisztus azért jött, hogy letörje a lélekről a bűn rabságának bilincseit. „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” (Jn 8:36) „A Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye” megszabadít minket „a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8:2).

A megváltás művében nincs kényszer. Nem alkalmaznak külső erőszakot. Isten Lelkének befolyása alatt az ember szabadon megválaszthatja, kinek szolgál. – *Jézus élete*, 466. o.

Január 21., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út: „Odaadás” című fejezet.

5.

JÉZUS, AKI NYUGALMAT AD

Január 22., szombat délután

Isten emléket emelt teremtői hatalmának, és az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy teremtett műveiben szemléljük a Teremtő dicsőségét. Jézus ugyanezt akarja. Ezért merítette mélységes tanításait a természet szépségéből. Tanulmányozzuk jobban a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon, mint bármely más napon! Tanulmányozzuk a Megváltó példázatait ott, ahol elmondta őket: a mezőn, a berekben, a szabad ég alatt, a pázsiton és a virágok között. Amikor kimegyünk a természetbe, Krisztus valóságossá teszi jelenlétét számunkra, és figyelmünket a maga békeségére és szeretetére irányítja. – *Krisztus példázatai*, 25. o.

Isten a szombatot a teremtéskor szentelte meg. Az emberért rendeltetett, és abból az időből ered, amikor „együtt örvendeztek a hajnalcsillogatok, és Istennek minden fiai vigadoztak” (Jób 38:7). Békeség nyugodott meg a világon, mert a föld összhangban volt a mennyei. „Látta Isten, hogy minden, amit teremtett, ímé, igen jó” (1Móz Jézus, aki nyugalmat ad 1:31), és befejezett műve feletti örömeiben megnyugodott.

Mivel szombatnapon megnyugodott, „megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt” (1Móz 2:3) – vagyis szent célra különítette el. A nyugalom napjaként adományozta Ádámnak. A teremtés művére emlékeztetett, ezáltal Isten hatalmának és szeretetének jele lett. Az Írás így szól: „Emlékezetet szerzett az Ő csodálatos dolgainak.” (Zsolt 111:4) „Az Ő alkotásaiból” megérthető „az Ő örökkévaló hatalma és istensége”, ami „láthatatlan a világ teremtésétől fogva” (Róm 1:20). (...)

Mindazoknak, akik a szombatot Jézus teremtő és megváltó hatalmának jeleként fogadják el, örömük lesz benne. Krisztust látják általa, benne gyönyörködnek. A szombat rávilágít a teremtés művére, mint az Ő hatalmas, megváltó erejének bizonyítékára. – *Jézus élete*, 281, 289. o.

Isten országában a megváltás tervének újabb mélységeit fogjuk felfedezni. Az üdvözült szentek úgy láthatják és értékelhetik majd az Atya és a Fiú szeretetét, ahogy sosem volt alkalmuk korábban meg tapasztalni, ezért halhatatlan ajkukról dicsőítő énekek fognak hangzani. Ő szeretett minket, és az életét adta értünk. Megdicsőült testtel, megtisztult szívvel és ajakkal fogjuk dicsőíteni a megváltó szeretet gazdagságait. A mennyben többé nem lesznek szenvedők, sem kétkedők, akiket meg kell majd győznünk az örök lakhelyek valóságáról, és nem lesznek kiirtandó előítéletek sem. Az Úrnak hála, ott örök nyugalomban lesz Isten népe, Jézus füves legelőkre és az élő víz forrásaira fogja vezetni megváltottait. Akkor nyer választ az Üdvözítő imája, amit Atyjához intézett: „Akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is énvelem legyenek.” – *That I May Know Him*, 371. o.

Január 23., vasárnap

Így szólt Isten Ábrahámhoz: „Eredj ki a te földedből és a te rokonságod közül és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok néked.” (1Móz 12:1) Ábrahámnak előbb el kellett szakadnia fiatalkori társaitól ahhoz, hogy Isten alkalmassá tehesse nagy feladatára, a szent jövendölések megőrzésére. A rokonok és barátok befolyása gátolta volna azt a nevelést, amelyet az Úr akart szolgájának adni. Most, hogy különleges kapcsolatba került a mennyyel, idegenek között kellett élnie. Jellemének sajátosnak, a világtól eltérőnek kellett lennie. Nem is tudta megmagyarázni barátainak a cselekedeteit úgy, hogy megértsék. Lelki dolgok csak lelkileg foghatók fel, és a bálványimádó rokonság nem értette meg Ábrahám indítékait és cselekedeteit.

„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő volt, és kiment, nem tudván, hová megy.” (Zsid 11:8) Ábrahám feltétel nélküli engedelmissége a hit egyik legcsodálatosabb bizonyítéka az egész Bibliában. Számára a hit „a reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés” volt (Zsid 11:1). Isten ígéretében bízva, a teljesedés legkisebb külső biztosítéka nélkül elhagyta otthonát, rokonságát, szülőhazáját, és elindult, bár nem tudta, Isten hova vezeti. – *Pátriárkák és próféták*, 126. o.

A zsidókra vonatkozó rendelkezések közül egyik sem különböztette meg őket olyan tökéletesen a környező népektől, mint a szombat. Isten terve szerint a szombat megtartása az Őt imádók megjelölése lesz. Elkülönülésük jele a bálványimádástól, és jele az igaz Istennel való kapcsolatuknak is. A szombat megszenteléséhez azonban az embernek magának is szentnek kell lennie, hogy hit által Krisztus igazságosságának részesévé váljon. Amikor az Úr a parancsot adta Izraelnek: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt” (2Móz 20:8), ezt is hozzátette: „Szent emberek legyetek élélőttem.” (2Móz 22:31) Csakis így különböztethette meg a szombat Izraelt mint Isten imádóit.

Mikor a zsidók eltávolodtak Istentől, mely maga után vonta Krisztus hit általi igazságának elvesztését, számukra maga a szombat is elvesztette jelentőségét. Sátán magát akarta felmagasztalni, igyekezett elvonni az embereket a Megváltótól, a szombatot pedig megrontani, mert ez Jézus hatalmának jele. – *Jézus élete*, 283. o.

Isten legyen a legfőbb támaszod! Ha nem rá támaszkodsz, akkor ideje megállnod! Állj meg ott, ahol vagy, és változtass a dolgokon. (...) Ószinte és szomjazó lélekkel kiált az Úrhoz. Addig küzdj a menny hatalmasságaival, míg nem győzelmet aratsz. Helyezd az Úr kezébe egész lényedet: lelkedet, testedet és szívedet, és határozd el, hogy odaadó, szeretetteljes és az Ő akaratával betelt, odaszentelt életű gyermeke leszel, akinek az elméjét betöltötte a Szentlélek... És akkor tisztán fogod látni a mennyei dolgokat. – *Sons and Daughters of God*, 105. o.

Január 24., hétfő

Mi, akik az utolsó időkben élünk, nem tudjuk tán fölfogni Isten küldöttje szavainak fontosságát? „Vigyázzatok, atyámfiak, hogy valaha ne legyen bármelyikötöknek hitetlen, gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon.” (Zsid 3:12)

Az elmúlt korszakok fölhalmozódott világossága mind ránk ragyog. Izrael feledékenységének feljegyzéseit a mi tanulságunkra őrizték meg. Isten kinyújtotta kezét, hogy népet gyűjtsön magának minden nemzetből, törzsből és nyelvből. Az adventmozgalomban örökségéért szállt síkra, mint az izraelitákért, mikor kivezette őket Egyiptomból. Az 1844-es csalódással próbára tette népe hitét, akár a zsidó-

két a Vörös-tengernél. Ha a korai adventisták bíztak volna az irányító kézben, ami velük volt a múlt élményeiben, meglátták volna Isten szabadítását. Ha akik egy szívvel-lélekkel fáradoztak 1844 munkájában, mind befogadták volna a harmadik angyal üzenetét, és a Szentlélek erejével hirdették volna, az Úr hatalmasan megsegítette volna igyekezetüket. Világosságözön árasztotta volna el a világot. Évekkel ezelőtt figyelmeztettük volna a föld lakosait, befejeztük volna a záró munkát, s Krisztus már eljött volna megváltani népét. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 115. o.

A hon, mely felé utazunk, minden tekintetben vonzóbb, mint Kánaán volt Izrael népe számára... De vajon mi készítette őket megállásra éppen akkor, amikor szemük előtt feltűnt az a csodálatos ország? (...) Konok-sággal telt hitetlenségük miatt fordultak vissza. Isten ígéreteit túlságosan kockázatosnak tartották... Izrael népének írott története figyelmeztetés számunkra, „akikhez az időknek vége elérkezett”. Hozzánk hasonlóan elérkeztünk a mennyei Kánaán határához. Akár meg is szemlélhetnénk a csodálatos ország szépségeit. Ha hiszünk a menny ígéreteiben, szavaink és magatartásunk azt fogja igazolni, hogy nem e világnak élünk, hanem legfőbb teendőnk a szent országban való életre készülni. – *That I May Know Him*, 169. o.

Legyen életszabályotok, hogy kétely vagy csüggedés egyetlen szavát sem ejtitek ki szátokon! Nagyban hozzájárulhattok mások életének felvidítéséhez, amennyiben őket a remény és vigasz szavaival erősítitek meg.

Sok derék lélek van rettenetes kísértéseknek kitéve. Gyakran közel vannak az eleséshez az önmagukkal és Sátánnal vívott küzdelemben. Ne csüggedjétek el őket nehéz harcaikban! Reménykeltő szavakkal bátorítsátok őket, amelyek buzdítóan hatnak rájuk. Ha így tesztek, Krisztus fénye sugárzik szét rólatok, „mert közülünk senki sem él önmagának” (Róm 14:7). Öntudatlanul is szétáradó befolyásunk buzdítani és erősíteni fog másokat. – *Jézushoz vezető út*, 119–120. o.

Január 25., kedd

Amikor az Úr kiszabadította Izrael népét Egyiptomból, s rájuk bízta törvényét, akkor arra is tanította őket, hogy a szombat megünneplése

által legyenek megkülönböztethetők a bálványimádóktól. Ez különböztette meg az Úr fensőbbségének elismerőit azoktól, akik nem hajlandók elismerni teremdjüknek és királyuknak Istent. „Legyen közöttem és Izrael fiai között örök jel ez – mondta az Úr –, megtartsák azért az Izrael fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről nemzetségre örök szövetségül.” (2Móz 31:17, 16)

Amikor Izrael gyermekei kijöttek Egyiptomból, hogy Kánaánba vonuljanak, a szombat volt a megkülönböztető jel. Úgy ma is ez a jel különbözteti meg Isten népét a világtól, amikor kijönnek onnan, hogy belépjenek a mennyei nyugalomba. A szombat az Isten és népe között fennálló kapcsolat jele. Annak jele, hogy tisztelik Isten törvényét, s ez különbözteti meg a hű alattvalókat a törvénszegőktől. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 349. o.

Isten igazsága szívünkbe fogadva bölccsé tehet az üdvösségre. Ha hiszed, s engedelmeskedsz annak, akkor elég kegyelmet nyersz vele a ma kötelességei és próbái számára. Semmi szükséged a holnapi áldásra. Tartsd észben, hogy csak a mai nappal kell törődnöd. Ma győzzél, ma tagadd meg magad, ma virrassz és imádkozz, ma vívj ki győzelmeket Isten által. Körülményeink és környezetünk, az örökös változások és az Isten szava, mely mindent megvilágít, és mindent próbára tesz, elégségesek megtanítani kötelességeinkre, s hogy mit kell tennünk napról napra. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 333. o.

Ó, bárcsak minden ember megtapasztalná, hogy őszinte ima által milyen mértékben részesülhetne a léleknek megígért mennyei nyugalomból! Amennyiben valaki nem tanulta meg ezt a leckét Krisztus iskolájában, inkább semmit sem tanult volna...

Milyen csodálatos szemlélni, hogy az ember leromlott és veszendő állapotában is megmenthető azon kegyelem által, melyet az evangéliumban Krisztus felkínál. Jézus szeretete a lélekből kiűzi az ellenséget, mely próbál az ember fölött uralkodni. Minden türelemmel viselt megpróbáltatás, minden hálával fogadott áldás, minden kísértés, melynek ellenállsz, erősebbé tesz téged a Megváltóban. Ezt a kegyelmet pedig hittel mondott imában lehet elnyerni.

Szorosan kapaszkodj bele a fentről jövő erőbe. Jézus is, mikor nagy próba előtt állt, a hegyek magányába vonult vissza éjszaka, hogy Atyjához imádkozzon. – *This Day With God*, 104. o.

Január 26., szerda

Krisztusban békeséges lehet az életünk. Nem fellengzős érzelmek fognak hatalmukba keríteni, hanem tartós béke és bizalom érzése nyugszik meg rajtunk. Reménységed nem önmagadban, hanem a Fiúban van. Gyengeséged az Ő erejével egyesül, tudatlanságod az Ő bölcsességével, törekenységed pedig az Ő hatalmával. (...)

Ne önmagunkkal foglalkozzunk, ne aggódjunk, és ne legyenek kételeyeink az üdvösséggel kapcsolatban. Ezek távolítják el a szívet erőnk Forrásától. Szíved biztonságát bízd Istenre, és bizz benne. Beszélj Jézusról, és elmélkedj róla. Érd el, hogy az éned megsemmisüljön előtte! Távolíts el minden kételyt, üzd el a félelmeidet! Mondd Pál apostollal együtt: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Gal 2:20) Nyugodj meg Istenben. Ő meg tudja oltalmazni mindazt, amit rábízol. Ha az Ő karjára hagyatkozol, akkor győzni fogsz általa, aki annyira szeretett. – *A New Life*, 40. o.

Hála legyen az Úrnak a szemünk elé tárt kellemes és barátságos emlékekért! Úgy gyűjtsük össze szeretetből fakadó ígéreteit, hogy azok minden időben a szemünk előtt legyenek. Isten Fia elhagyja Atyja trónját, és istenségét emberi formába öltözteti, hogy az embert Sátán hatalmából megválthassa; győzelme megnyitja számunkra az eget, és bepillantást enged az isteni dicsőség birodalmába; az elbukott emberiség megmenekül az örvényből, melybe bűnei sodorták; Istennel való közösségének újból helyre lesz állítva, amikor a Megváltóba vetett hit által kiállja a hit próbáját; Krisztus igazságát ölti magára, és trónjához emeltetik fel – mindezek olyan képek, melyeket Isten azért tár elénk, hogy gondolkozzunk róluk. – *Jézushoz vezető út*, 118. o.

Sokáig vártunk Megváltónk visszatérésére. De az ígéret biztos. Hamarosan megígért otthonunkban leszünk. Ott Jézus az élő folyam mellett vezet bennünket, amely Isten trónjából folyik (Jel 22:1), és megmagyarázza gondviselésének homályos útjait, amelyeken átvitt bennünket e földön jellemünk tökéletesítése céljából. Ott tisztán látjuk és szemléljük a helyreállított Éden szépségeit. Mikor Megváltónk lábához tesszük a koronánkat, amelyet Ő helyezett a fejünkre, aranyhárfaikon játszva az egész mennyet betöltjük a trónon ülő dicséretével. – *Boldog otthon*, 544. o.

Január 27., csütörtök

A teremtéskor az Atya és a Fiú megnyugodott teremtő munkájuk után. Mikor „elvégeztetett az ég és a föld és azoknak minden serege” (1Móz 2:1), a Teremtő és az összes mennyei lény ujjongott a dicsőséges jelenet szemlélése közben. „Mikor együtt örvendeztek a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoztak.” (Jób 38:7) Most Jézus pihent meg a megváltás munkájától; bár a földön szomorkodtak, akik szerették Őt. A mennyben azonban mégis örvendeztek. A mennyei lények szeme dicsőségesnek látta a jövő ígérését. A helyreállított teremtés, a megváltott emberi nemzetség, amely soha nem bukhat el többé, mert legyőzte a bűnt – Isten és az angyalok így látták azokat az eredményeket, amelyek Krisztus elvégzett munkájából áradtak és áradnak ki. Ezzel a jelelennel örökre összekapcsolódott az a nap, amelyen Jézus megnyugodott. Mert „cselekedete tökéletes” (5Móz 32:4); „valamit Isten cselekszik, az lesz örökké” (Préd 3:14). Hasonlóképpen azon a napon, amelyen „újjátéremtetnek mindenek, amikről szólt az Isten minden Ő szent prófétájának szája által eleitől fogva” (Csel 3:21).

A teremtés szombatja – az a nap, amelyen Jézus József sírjában pihent – lesz a béke és öröm napja. A menny és a föld magasztalásban, dicséretmondásban egyesül, miközben a megmentett népek „szombatról szombatra” (Ésa 66:23) örvendező imádatban hajolnak majd meg Isten és a Bárány előtt. – *Jézus élete*, 769–770. o.

Láttam, hogy az Úr törvénye érvényben marad örökké és az új földön is az örökkévalóságon át. Mikor a teremtés alkalmával Isten megvetette a föld alapjait, Isten fiai csodálkozással tekintettek az Úr művére, és az összes mennyei sereg örömujjongásban tört ki. A teremtés hat napja után a hetedik napon megpihent az Úr minden munkájától; megáldotta és megszentelte a hetedik napot, mert azon pihent meg minden munkájától, melyet elvégzett. Isten a szombatot még az Éden kertjében, az ember bűnbeesése előtt rendelte el, s megszentelte azt Ádám és Éva s az összes mennyei sereg. Isten is a hetedik napon pihent meg, megszentelte és megáldotta. Láttam, hogy a szombat soha nem lesz eltörölve, hanem a megváltott szentek és a szent angyalok seregei a végtelen örökkévalóságon át megőrzik és megszentelik Alkotójuk dicsőségére. – *Tapasztalatok és látomások*, 217. o.

Ha gyökeret vert szívünkben ez a szeretet, ha átalakultunk Teremtőnk képmására, akkor teljesedik be az Újszövetség ígérete: „Adom az én törvényemet az ő szívükbe, és az ő elméjükbe írom be azokat.” (Zsid 10:16) Ha a törvény szívünkbe van írva, vajon nem fog-e élő alapot öltetni életünkben? Az engedelmisség – a szeretet, hódolat és szolgálat – a tanítványság biztos jele... Ahelyett tehát, hogy a hit felmentene bennünket a törvény alól, épp a hit, és pedig egyedül a hit az, amely Krisztus kegyelmének részeseivé, az engedelmisségre képessé tesz bennünket. – *Jézushoz vezető út*, 60. o.

Január 28., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták: „Vándorlás Edom körül” című fejezet.

6.

JÉZUS, A HŰSÉGES PÁP

Január 29., szombat délután

Jézus Krisztus az igazi sátor főpapja, főpap mindazokért, akik hisznek benne mint személyes Megváltóban. Ezt a szolgálatot senki sem veheti el tőle. Ő az egyház főpapja is. (...)

Krisztus megtört testét adta áldozatul, hogy megválthassa Isten örökségét, és hogy új esélyt adjon a bűnösnek. „Ennekokáért Ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzen érettük.” (Zsid 7:25) Szeplőtlen élete és a golgotai halálban megmutatkozó engedelmissége által Krisztus közbenjáró szolgálatot végzett a bűnbeesett emberiségért. Most pedig üdvösségünk Fejedelme közbenjár értünk mint győztes, aki most már saját jogaira hivatkozik. Teljes áldozatot hozott, és közbenjáróként végzi azt a munkát, amit önként vállalt: Isten elé viszi szeplőtlen érdemeinek tömjénezőjét népének imáival, bizonyágtevéseivel és köszönő szavaival együtt. Mindezek az Ő feddhetetlenségének illatával jó illatként emelkednek az Atya elé. Krisztus áldozata teljes mértékben elfogadást nyer, és az Ő megbocsátása minden bűnt elfedez. – In: *Signs of the Times*, 1900. február 14.

Isten és ember között Krisztus az összekötő kapocs... Ő teljes feddhetetlenségét adja az imádkozó léleknek. Az emberért könyörög, az ember pedig, akinek mennyei segítségre van szüksége, önmagáért könyörög az Úr jelenlétében, viszont annak befolyására hagyatkozik, aki életét adta a viláért. Amikor elismerjük az Atya előtt, hogy értékeljük Jézus érdemeit, közbenjáró imáink elfogadást nyernek. Amikor a Fiú érdemei alapján közelítünk Istenhez, Ő magához vonz, átkarol mennyei karjával, miközben isteni karjával bekapaszkodik a végtelen Isten trónjába. Érdemeit jó illatú tömjénként helyezi a kezünkbe, hogy ezzel erősítse könyörgésünket. (...)

Igen, Krisztus az imádkozó közbenjáró, miközben ott áll ember és Isten között. És az áldások közbenjárója is Isten és ember között. – *That I May Know Him*, 76. o.

Számíthatunk szenvedésekre, mivel aki közösséget vállal vele a szenvedésben, annak majd közössége lesz Jézussal az Ő dicsőségében is. Krisztus lefizette a megbocsátás és a halhatatlanság árát a bűnös, veszendő emberért, a mi dolgunk azonban hit által elfogadni ezeket az áldásokat. Ha hiszünk benne, az igen biztos reménység fogja képezni lelkünk horgonyát. Meg kell értenünk, hogy Isten kegyelmére bizalommal hagyatkozhatunk, de nemcsak ezen a világon, hanem a mennyben is, mivel Ő drága árat fizetett a megmentésünk érdekében. Az engesztelésbe és a krisztusi közbenjárásba vetett hit fog megerősíteni, hogy megálljunk a ránk zúduló kísértések közepette. (...)

Nem a mi érdemeink alapján nyerjük el a mennyet, hanem Jézus Krisztus érdemei alapján... Ne önmagatokban bízzatok, hanem abban, aki bement a kárpit mögé. – In: *Advent Review and Sabbath Herald*, 1896. június 9.

Január 30., vasárnap

A papok naponta szolgáltak a szenthelyen, a főpap pedig évente egyszer végezte a szentek szentjében az engesztelés különleges munkáját: a szentély megtisztítását. A bűnbánó bűnösök nap mint nap elhozták áldozatukat a templom ajtajához, és kezüket az áldozat fejére téve valótlátták meg a bűneiket. – *A nagy küzdelem*, 418. o.

Áronról, Izrael főpapjáról meg van írva: „És viselje Áron az Izrael fiainak neveit az ítélet hósenén, az ő szíve felett, amikor bemegy a szenthelyre, emlékeztetőül az Úr előtt szüntelen.” (2Móz 28:29) Micsoda gyönyörű és ékesszóló jelképe volt mindez az Úr változhatatlan szeretetének egyháza iránt! Főpapunk, akit Áron jelképezett, szívéen viseli gyermekei sorsát... Krisztus, a főpapunk egyedül áll az Ő isteni fenségében és dicsőségében tökéletes engesztelést szerezve a bűnért. A korábbi főpapok csupán előképek, jelképek voltak, amikor azonban Ő megjelent, többé már nem volt szükség a szolgálatukra... A kísértésnek kitett emberek emlékezzenek arra, hogy főpapunk van a menny-

ben, aki megindul gyarlóságainkon, mivel Ő maga is megkísértetett. – In: *Advent Review and Sabbath Herald*, 1903. március 17.

A mennyei udvarokban Krisztus közbenjár egyházáért. Azokért könyörög, akiket saját vérén váltott meg. A múltó évek és évszázadok sosem csökkenthetik engesztelő áldozatának hatékonyságát. Sem élet, sem halál, sem magasság, sem mélység nem szakíthat el bennünket Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban mutatkozott meg. Ez azonban nem azért lehetséges, mert mi olyan szorosán kapaszkodunk bele, hanem azért, mert Ő tart bennünket erős karjával. Ha saját erőfeszítéseinktől függne az üdvösség, akkor nem nyernénk el. Azonban üdvösségünk tőle függ, aki ott áll minden ígérete mögött. Talán úgy érezzük, hogy csak gyengén kapaszkodunk az Úrba, azonban az Ő szeretete olyan, mint egy nagyobb testvér szeretete, és míg benne maradunk, senki sem szakíthat ki a karjai közül. (...)

Újból és újból elolvasom ezeket a szavakat, melyek oly sok biztosítékot tartalmaznak: „Lévén annakokáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem oly főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segítségül.” (Zsid 4:14–16) (...) Micsoda Megváltónk van! Ő feltámadott, és üdvözítheti mindazokat, akik hozzá jönnek. – *That I May Know Him*, 80. o.

Január 31., hétfő

A tizedrendszer Mózes napjai elé nyúlik vissza. Isten már akkor elvárta, hogy ajándékokat ajánljanak fel vallásos célokra, még mielőtt határozott rendszert adott volna Mózesnek. Már Ádám napjaiban is Isten követelményeinek eleget téve áldozataikkal kellett kinyilvánítani, hogy nagyra értékeli kegyeit és áldozatait. Majd ezt folytatták az egymást követő nemzedékek is. Ábrahám is eleget tett ennek, amikor tizedet adott Melkisédeknek, a magasságos Isten papjának... Az Úr nem kényszeríti az embert az adakozásra. Minden adományunk csakis önkéntes lehet. Nem akarja, hogy sajnálkozva adott áldozattal teljen meg a kincstára. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 393. o.

Isten soha sem hagyta magát tanúk nélkül a földön. Egy időben Melkisédek képviselte az Úr Jézust, hogy kinyilatkoztassa az ég igazságát, és folyamatossá tegye az Atya törvényét.

Krisztus szólt Melkisédeken, a magasságos Isten papján keresztül. Melkisédek nem Krisztus volt, hanem ő volt a világban Isten hangja, az Atya képviselője. Az összes elmúlt nemzedékeken át a Fiú szólt népéhez; Krisztus vezette őket, és Ő volt mindenkor a világ világossága. Mikor Isten Ábrahámot választotta igazsága képviselőjének, elvitte őt hazájából, távol rokonai körétől, és elkülönítette. Képmására kívánta alakítani őt és terve szerint tanítani. – *A Te Igéd igazsága*, I. köt., 1092–1093. o.

Ma is minden országban vannak őszinte emberek. A menny rájuk ragyogtatja fényét. Ha hűségesen megteszik azt, amit kötelességüknek tartanak, nagyobb világosságot kapnak, amíg – az Ószövetség Naámánjához hasonlóan – ők is erre a meggyőződésre jutnak: Nincs más Isten az egész földön. – *Próféták és királyok*, 253. o.

A pogányok között vannak olyanok is, akik tudatlanul imádják Istent, akikhez még nem jutott el valamiféle emberi közbenjárás, segítség útján a világosság. Nos, ők mégsem pusztulnak el. Bár nem ismerik Isten írott törvényét, de már hallották a hangját, mikor szól hozzájuk a természetben, és így tették meg, amit a törvény megkövetelt tőlük. Munkálkodásuk a nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek már megérintette szívüket, és felismerték, hogy Isten saját gyermekeinek ismerte el őket.

A népek és a pogányok közül a legmegalázottabbak mennyire meglepődnek, és milyen boldogok lesznek, amikor az Üdvözítő ajkáról ezeket a szavakat hallják fülükbe csendülni: „Amennyiben megcselekedtél egyvel ez én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtél meg.” (Mt 25:40) Milyen boldogság tölti be a végtelen Szeretet szívét, mikor azt látja, hogy követői meglepődéssel és örömmel kapják fel a fejüket az Ő jóváhagyást kifejező szavaira! – *Jézus élete*, 638. o.

Február 1., kedd

Jézus a védőügyvédünk, főpapunk és közbenjárónk. Ilyen értelemben a hajdani izraelitákhoz hasonlóan a templom külső udvarában állva

várjuk a reménység áldásának teljesedését, Urunk, megváltó Jézus Krisztusunk dicsőséges megjelenését. (...)

Amikor a főpap belépett a szentek szentjébe, abba a helyiségbe, amely azt a szent helyet jelképezte, ahol Főpapunk ma könyörög értünk, és az oltáron bemutatta az áldozatot, más engesztelő áldozatra már nem is volt szükség. Amikor a főpap belépett közbenjárni a népért, minden szívnek meg kellett hajolnia Isten előtt, és bűnbocsánatért kellett könyörögnie. Krisztus halálakor, amikor a Bárány meghalt a világ bűneiért, az előkép találkozott a valósággal, és Főpapunk ekkor mutatta be a legértékesebb áldozatot. – *That I May Know Him*, 73. o.

Ez a szöveg úgy ábrázolja Jézust, mint aki szüntelenül az oltárnál állva áldozatot ajánl föl a világ bűneiért. Ő pap az igazi szenthelyen, amelyet az Úr és nem ember emelt. A zsidó szenthely árnyékszolgáltatásban nincs többé érték. Többé nem kell bemutatni a napi és évi áldozatot. Ezzel szemben a közbenjáró által végzett elfedező áldozat elengedhetetlen a folytonos bűnelkövetés miatt. Jézus Isten jelenlétében szolgál, kiontott vérét, mintegy megölt bárányét ajánlva föl. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1077. o.

Isten ezekre a leckékre tanította választott népét évezredekkel ezelőtt. Ezeket ismételték el jelképekben, hogy minden szívbe be legyen vésve az igazság működése, vagyis hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Minden vérző áldozat föláldozásánál, minden szertartásnál az a legfontosabb tanítás domborodott ki, hogy bűnbocsánat egyedül Krisztus vére által lehetséges. Mégis hányan hordozzák a gyötrelmes igát; milyen kevesen értékelik az igazság valóságát, cselekednek eszeirt személyesen; s kéri maguknak az áldást az Isten Báránya vérébe vetett tökéletes hit által...

Az igazságszolgáltatás megköveteli az ember szenvedését. Jézus azonban Isten szenvedésével adózott. Neki nem volt szüksége engesztelő szenvedésre; értünk viselte el összes szenvedését. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 913. o.

Február 2., szerda

A pap elvégezte hivatalos teendőit. Karjába vette a gyermeket, és magasra emelte az oltár előtt. Majd visszaadta anyjának, és beírta

a „Jézus” nevet az elsőszülöttek névsorába. Fogalma sem volt arról, hogy a gyerek, akit karjában tartott, a menny Fejedelme, a dicsőség Királya. A pap... mit sem tudott arról, hogy ez a kisbaba az, akinek dicsőségét Mózes látni kívánta. Pedig nagyobb volt Mózesnél az a valaki, akit a pap karjában tartott; és amikor nevét bejegyezte, annak nevét írta be, akire az egész izraelita vallásrendszer épült. Ez a név a jogi alapja e vallási rendszer megszűnésének is, hiszen az áldozati rendszernek nem sokáig volt már szerepe: az előkép már-már találkozott az igazival, az árnyék a valósággal.

A dicsőség felhője eltávozott a szentélyből, de a betlehemi Gyermekekben ott rejtett az a dicsőség, amely előtt az angyalok leborultak. Ez az öntudatlan csecsemő volt az a megígért mag, akire az Éden kapujában felállított első oltár mutatott... Róla jövendöltek régóta a próféták. Ő volt minden nemzet vágya, Dávid gyökere és sarja, a fényes Hajnalcillag. E gyámoltalan csecsemő neve, amelyet Izrael könyvtekercsébe bevezettek, az a név, amely testvérünknek hirdeti meg Őt, az elbukott emberiség reménysége volt. E gyerek, akiért megfizették a váltságpénzt, váltságdíjat fizetett az egész világ bűneiért. Ő volt az igazi „nagy papunk Isten háza felett” (Zsid 10:21), a „változhatatlan papság” (Zsid 7:24) feje, a közbenjáró, aki „a Felségnek jobbára” ült „a magasságban” (Zsid 1:3). – *Jézus élete*, 52. o.

Amikor megvalljátok bűneiteket, és megtértek hitetlensétekből, Krisztus magára veszi a vétkeiteket, majd saját feddhetetlenségét és erejét adja nektek. Az összetört szívűeknek felkínálja szeretetének aranyló olaját és kegyelmének gazdag kincseit. Akkor majd megláthatjátok, hogy ha éneteket Jézus érdemei alapján Istennek áldozátok, végtelen értéket nyertek, mivel a Megváltó feddhetetlenségének ruháját felöltve Isten fiaivá és leányaivá lesztek. Akik Jézus nevében könyörögnek bűnbocsánatért, megkapják, amit kérnek. A megtérés első szavai hallatán Krisztus saját vágyaiként viszi a mennyei trónus elé az aláztos imádkozó kérését, és így szól: „Én könyörögni fogok az Atyánál érettetek.” – *That I May Know Him*, 77. o.

Jézus szereti hűséges gyermekeit, és amikor benne bíznak, és teljes mértékben az Üdvözítőre hagyatkoznak, akkor Ő erőt ad nekik. Ő fog élni bennük, a Szentlélek megszentelő ihletését nyújtja nekik, mely létfontosságú lelkesítést jelent majd számukra. Munkálkodni fog

a képességeiken, segít abban, hogy akaratának engedelmességedjenek, és jellemét tükrözzék. Akkor majd elmondhatják Pál apostollal együtt: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem.” (Gal 2:20) – 13. levél, 1894. szeptember 27.

Február 3., csütörtök

Jézus tökéletes példát adott a gyerekeknek és a fiataloknak. Tanulmányozzátok Jézus Krisztust, a példaképet, hogy olyanok lehessetek, mint Ő: tiszták, szentek, büntelenek és szeplőtlenek. Tanulmányozzátok Jézus gyerekkorát. Ő volt Isten Fia, de a Biblia szerint amikor Jeruzsálemből visszatért a szüleivel, akkor „engedelmes volt” feléjük. (...)

A világ Megváltója azt tette, amire utasították, mivel az engedelmesség az igazi fenség egyik eleme. Senki sem lehet igazán jó és nagy, ha nem tanulta meg az alázatos engedelmességet. (...)

Ne feledjétek, hogy még nem fejeződött be jellemünk formálása! Naponta fejlesztenetek kell a jellemet. Már itt szőjétek bele jóságot, engedelmességet, készséget, szorgalmat és szeretetet! A mennyei példaképhez hasonló jellemet alakítsatok ki! Képezzétek magatokat, hogy megszerezhesétek a szelíd és nyugodt lelkületet, amely óriási értéket képvisel Isten szemében. Jobbá tehetitek a körülöttetek levő világot, ha mindenben jóra törekedtek. – *Our High Calling*, 264. o.

Az első négy parancsolat rámutat arra, hogy az embernek kötelessége szolgálni Urát, Istenét teljes szívvel, lélekkel és teljes erővel. Ez az ember egész lényét jelenti. Ennek érdekében oly lelkes szeretetre, olyan mély kedvességre van szükség, hogy ilyenkor az ember már semmit sem dédelgethet a lelkében, ami nem egyezik meg Isten akaratával. Tettei a menny kézjegyét hordozzák. (...)

Az emberek csak egyedül Istennek szolgálhatnak, és csak Őt imádjhatják... Mindaz, amit méltatlanul csodál az emberi elme, lényegében bálvány, amit Istennél többre tartunk.

Az örök Jehova élete önmagában van, hiszen Ő nem lett teremtve, hanem Ő maga az élet forrása és fenntartója, ezért egyedül Ő méltó az imádatra és hódolatra. Az embernek nincs megengedve, hogy másnak adja az első helyet, ami az érzelmeit és a szolgálatát illeti. Mindaz, amit

kedvelünk, és ami képes meggyengíteni Isten iránti szeretetünket, vagy ami átveszi a szolgálatunk helyét, valójában bálványunkká válik. – *Sons and Daughters of God*, 56. o.

Védőügyvédünknek, Krisztusnak nincs szüksége emberi erényre vagy emberi közbenjárásra. Ő a bűnök egyedüli hordozója, az egyetlen bűnért hozott áldozat. Csak Őt kell imádni, hiszen Ő egyszer s mindenkorra belépet a szentek szentjébe.

Krisztus az Atyát képviselte az emberek előtt, és most az Atya előtt képviseli választott gyermekeit, akikben helyreállította az isteni képmást. Ők Jézus örökségét képezik... Egyetlen pap vagy egyházi méltóság sem nyilatkoztathatja ki az Atyát Ádám egyetlen fia vagy leánya által. Az embernek csak egy védőügyvédje, közbenjárója van, aki megbocsáthatja a bűnöket. Szívünknek hálával kell megtelnie Isten iránt, aki engesztelő áldozatul adta Jézust a bűneinkért. Tanulmányozzátok azt a szeretetet, amelyet az Atya tanúsított irántunk. Ez a szeretet felbecsülhetetlen, felmérhetetlen. Csupán annyit tehetünk, hogy a Golgotára és a világ megalapítása óta megöletett Bárányra mutatunk. Ő a végtelen áldozat. Egyáltalán képesek vagyunk mi, emberek, megérteni vagy megmérni a végtelent? – *That I May Know Him*, 73. o.

Február 4., péntek – További tanulmányozásra

A Te Igéd igazság, VII. köt., 930–931. o.

JÉZUS, A LÉLEK HORGONYA

Február 5., szombat délután

Szerető Jézusunk kész bőségesen megáldani minket, de ehhez gyakorolnunk kell a hitünket, a buzgó imát és az örvendezést Isten szeretetében. (...)

Tanulmányozzuk Isten figyelmeztetéseit és utasításait, melyeket az elmúlt korokban adott népének. Nem vagyunk szűkében a világosságának. Tudjuk, mit kell elkerülnünk, és mit kell betartanunk. Ha mégsem igyekszünk megismerni és megtenni, ami helyes, az azért van, mert érzéki szívünknek jobban tetszik, ami helytelen.

Mindig lesznek megbízhatatlan emberek, akik arra várnak, hogy mások hite vigye őket előre. Nem ismerik tapasztalatból az igazságot, azért nem érzik annak lelkükre tett megszentelő hatalmát. Minden gyülekezeti tag kötelessége, hogy szorgalmasan megvizsgálja a szívét, s fedezze fel, vajon élete és jelleme összhangban áll-e Isten igazságának nagyszerű mértékével. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 532–533. o.

Az Isten és az ember nagy ellensége folyamatosan arra törekszik, hogy uralma alá hajtson bennünket, amikor kevésbé vagyunk éberek. Jézus figyelmeztetett a ránk leselkedő veszélyekre és a ravasz elleneségre. Ennek érdekében többször is rámutatott, hogy kötelességünk szüntelenül vigyázni és imádkozni, hogy ne essünk kísértésbe. Higgy Jézusban, higgy élő és kitartó hittel, és biztos lehetsz abban, hogy Ő megoltalmaz és megvéd téged! Szorosan tart, míg engeded magad tőle vezetetni, míg tőle tanulsz, és benne bízol, és akkor Ő fog megvédeni az eleséstől. Isten a legbiztosabb menedék. – *The Upward Look*, 19. o.

Amikor úgy érezzük, hogy túl nagy a teher, amikor kísértések környékeznek meg, amikor a szív érzelmei és vágyai próbálnak felülkerekedni, akkor mennyei Atyánk elé kell járulnunk buzgó is kitartó imával Jézus Krisztus nevében, s akkor Megváltónk a segítségünkre siet.

Az Ő mindenható és hatékony nevében megszerezhetjük a győzelmet, és elűzhetjük Sátánt a közelünkből. De ne áltassuk magunkat azzal, hogy teljes biztonságban vagyunk, miközben a legcsekélyebb erőfeszítést sem tesszük ez ügyben. (...)

Csak Isten a menedékünk. Nehogy azt higgyük, hogy saját bölcsességünkben erő van, mivel a mi erősségünk csak gyengeség, bölcsességünk csupán balgaság. Krisztus legyőzte helyettünk az ellenséget, mert megindult gyengeségeinken, és tudta, hogy ha nem siet a megmentésünkre, akkor vereséget szenvedünk, és elveszünk. Istenségére emberi természetet öltött, s így jogot szerzett arra, hogy emberi karjával átkaolja az embert, miközben isteni karjával megfogta a végtelen Isten trónját. Krisztus érdemei teszik nemesebbé az emberiséget, s így az ember lehetőséget kap, hogy legyőzze a bűn okozta romlást, és Krisztus isteni természete által a végtelen Istenhez kapcsolódjon. – *That I May Know Him*, 269. o.

Február 6., vasárnap

Krisztus eljött, hogy megmutassa: a felülről kapott erővel az ember tiszta erkölcsű életet élhet. Lankadatlan türelemmel, megértéssel és segítőkészséggel könnyített az emberek ínségén. Szelídsége és kedvesége kiűzte a lélekből a nyugtalanságot és a kételyt, a kételkedés szertefoszlott, a gyűlölködést felváltotta a szeretet, a hitetlenséget a bizalom.

Jézus mondhatta, akinek csak akarta: „Kövess engem!”, és akinek szólt, az felkelt és követte Őt. Megtört a világ varázsa. Szavai hallatán a szívből eltűnt a kapzsiság és a becsvágy, és az emberek felszabadultan követték a Megváltót. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 25. o.

Isten Igéje ez a mag. Minden mag önmagában hordja a csírázás törvényét. Benne rejlik a növény élete. Ugyanígy van élet Isten Igéjében is. Krisztus ezt mondja: „A beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.” „Aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van.” (Jn 6:63; 5:24) Isten Igéjének minden parancsában és minden ígéretében az Úr ereje, élete rejlik, amely által a parancsok teljesíthetők, és az ígéretek megvalósulhatnak. Aki hitben befogadja az Igét, az Isten életét és jellemét kapja meg.

Minden mag saját neme szerint hoz termést. Ha a megfelelő feltételek között vetjük el a magot, átörökíti saját életét a növénybe. Ha hit

által szívünkbe fogadjuk az Ige romolhatatlan magvát, az olyan jellemet és életet terem, amely Isten jellemének és életének mása. – *Krisztus példázatai*, 38. o.

A kegyelemben való növekedésünk, örömünk és hasznosságunk mind a Krisztussal való egyesülésünkötől függ. Csak ha napról napra, sőt, ha óráról órára közösségünk van vele – ha őbenne maradunk –, növekedhetünk a kegyelemben. Ő nemcsak szerzője, hanem befejezője is hitünknek. Krisztus az alfa és az ómega, a kezdet és a vég. Ám nemcsak a kezdetnél és végnél, hanem minden lépésünkönél legyen velünk. (...)

A Jézusban való élet a lelki nyugalom élete. Nem mindig az elragadtatás érzése, de legyen állandóan békés, bizalommal teli. Reményetek nem önmagatokban, hanem Krisztusban van. Gyengeségeket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságokat az Ő tökéletessége. Azért ne magatokra, hanem a Megváltóra tekintsetek! Foglalkozzanak gondolataitok az Ő szeretetével és jellemének tökéletességével! Krisztus önmegtartózkodása, alázatossága, tisztasága, szentsége és leírhatatlan szeretete legyen elmélgézetek tárgya. Csak ha Őt szeretjük, ha az Ő példáit követjük, és teljesen rábízunk magunkat, akkor alakulhatunk át az Ő képmására. – *Jézushoz vezető út*, 69–70. o.

Február 7., hétfő

A büszke szív ki akarja érdemelni az üdvösséget, ezzel szemben mind a mennyre való jogcímünk, mind alkalmasságunk Krisztus igazságában rejlik. Az Úr semmit sem tehet az ember megmentéséért, amíg az meg nem győződik saját gyengeségéről, le nem vetkőzi minden önélgétségét, s alá nem veti magát Isten irányításának. Ekkor kaphatja meg az ajándékot, amit Isten kíván neki nyújtani. Ő semmit sem tart vissza a szükségét átérző lélektől. Az ilyen embernek szabad bejárása van hozzá, akiben a teljesség lakozik. „Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét.” (Ésa 57:15) – *Jézus élete*, 300. o.

Krisztus elárulásának, megtagadásának és megfeszítésének eseményei újra lejátszódtak, és újra le fognak játszódni súlyos jelenetekben. Isten és ember főellenségének csalásai nagy hatalommal bírnak. Akik Krisztuson kívül bármilyen más vezetőhöz adták magukat, azok testi, lelki és szellemi valóját olyan elbűvölő révület uralma hatja át, melynek hatalma által a lelkek elfordulnak az igazságtól, és helyette hazugságot fogadnak el. Csapda hálójába esnek, és minden tettükkel azt kiáltják: „Bocsásd el Barabbást, és feszítsd meg Krisztust!”

Azokban az egyházakban, melyek eltávolodtak az igazságtól és a szentségtől, napvilágra kerül, hogy mivé válik és mire képes az emberi természet, amikor Isten szeretete nem lakik a lélekben. Semmi ne érjen meglepetésként bennünket! Ne csodálkozzunk az aljasság semmilyen megnyilatkozásán! Akik megszenvedetlen lábuk alá tiporják Isten törvényét, ugyanazzal a lelkülettel rendelkeznek, mely Jézust zaklatta és elárulta. – *Szemelvények*, III. köt., 415–416. o.

A menny nagyon olcsó, ha szenvedések árán elérhetjük. Legyünk önmegtagadók mindvégig, haljunk meg naponként az ének, tekintsünk állandóan Jézusra, s az Ő dicsőségét tartsuk állandóan szem előtt. Láttam, hogy azoknak, akik nemrég fogadták el az igazságot, tapasztalniuk kell, mit jelent Krisztusért szenvedni. Rögös pályán kell haladniuk, hogy végül megtisztulhassanak, és a szenvedések teszik majd őket alkalmasakká arra, hogy az élő Isten pecsétjét elnyerhessék, a szomorúság idején megállhassanak, a Királyt szépségében szemléltessék, s hogy a szentséges, tiszta angyalok és Isten színe előtt élhessenek.

Mikor láttam, mivé kell lennünk, hogy a dicsőséget örökölhessük, és mikor láttam, hogy Jézus mennyit szenvedett, hogy ilyen gazdag örökséget szerezzen meg számunkra, imában könyörögtem, hogy alámerítkelhessünk Krisztus szenvedéseiben, hogy a küzdelmektől ne riadjunk vissza... Az angyal így szólt: „Tagadjátok meg önmagatokat; gyorsan előre kell haladnotok!” Közülünk többeknek volt elég ideje az igazság elfogadására, s arra, hogy lépésről lépésre haladhassanak folytonosan előre. Minden lépés erőt adott a további lépés megtételére. De az idő már-már lejár, és amit mi azelőtt éveken át tanulhattunk, arra nekik csak néhány hónapjuk lesz. – *Tapasztalatok és látomások*, 67. o.

Február 8., kedd

Némelyek, bár azt állítják, hogy hűségesek, mégis megvetették Isten Igéjét, és eltávolították az életükből. Elhanyagolták a Bibliát, a csodálatos útmutatót, minden gondolat igazi vizsgálóját, és azt hangoztatják, hogy mivel bennük van a Szentlélek, már nincs szükségük arra, hogy a Szentírást tanulmányozzák. Ők azonban Sátán hamis érveit fogadják el, amivel megtévesztette őket.

Az Úr szeret benneteket, és őrző angyalai mellettetek állnak. Ha betöltitek az Igét, akkor Jézus utasításainak fogtok engedelmeskedni... Gyengék vagyunk, viszont teljes bizonyossággal bízhatunk Jézus Krisztusban, mert az Ő hatalma védi meg azokat a lelkeket, akik benne bíznak. Óriási veszély leselkedik ránk. – *The Upward Look*, 19. o.

Sokan vannak ma Péter helyzetében, aki túlságosan nagy önbizalommal jelentette ki, hogy sosem fogja megtagadni Urát. De mivel önmagukban bíznak, könnyen Sátán prédájává válnak. Aki beismeri gyengeségét, az egy önmagánál nagyobb hatalomban bízik, és ha Istenre tekint, akkor az ördög már nem árthat neki. Viszont aki önmagában bízik, könnyen vereséget szenved. Ne feledjük, hogy ha nem figyelünk Isten figyelmeztetéseire, kudarc lesz a sorsunk. Krisztus nem védi meg a sebektől azokat, akik szándékosan az ellenség területére lépnek. Magára hagyja, aki meg van elégedve önmagával, és aki úgy jár el, mintha Istennél jobban tudná, hogy mit kell tennie, s ezért a saját erejére támaszkodva halad előre. Mindennek azonban szenvedés és megcsonkított élet, de lehet, hogy kudarc és halál lesz a következménye.

A háborúban az ellenség kihasználja a megtámadottak gyenge pontját, és oda összpontosítja leghevesebb támadásait. A keresztény védelmi rendszerén egyetlen gyenge pontnak sem szabad lennie. Körül kell venni magát azzal a segítséggel, ami meg lett ígérve a Szentírásban azoknak, akik Isten akaratát cselekszik. A megkísértett ember akkor nyerheti el a győzelmet, ha annak példáját követi, aki „Meg van írva” szavakkal fogadta a kísértőt. Az „Így szól az Úr” minden helyzetben védelmet fog jelenteni számára. – *This Day With God*, 259. o.

A megszentelődés naponkénti munka. Senki se csalja meg önmagát, senki ne higgye, hogy Isten megbocsát, és megáldhatja annak ellenére is, ha parancsolatait vagy azok egyikét áthágja. A szándékos bűn a Szentlélek hangját hallgattatja el, és elválasztja a lelket Istentől. A val-

lások érzelmek minden csapongása ellenére sem lakik Jézus olyan szívben, mely a mennyei törvényt megszegi. Isten csak azokat tiszteli, akik Őt is tisztelik. (...)

„Senki sem szolgálhat két úrnak.” Ha a bűnnek szolgálunk, nem szolgálhatunk Krisztusnak. A keresztényt is ösztökéli a bűn, mert a test hadakozik a Lélek ellen, de a Lélek harcol a test ellen, s így állandó a küzdelem. Itt van szükségünk Krisztus segítségére. Ha emberi gyengeség egyesül mennyei erővel, hitben így kiált fel: „De hála Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” (1Kor 15:57) – *Üzenet az ifjúságnak*, 114. o.

Február 9., szerda

Pál ebben a levélben a korinthusiaknak Krisztus hatalmát igyekezett bemutatni, amely megóvhatja őket a gonosztól. Tudta, hogy ha a kijelölt követelményekhez igazodnak, akkor megerősödnek a Magasságos erejében. Segítségükre akart lenni, hogy kiszabaduljanak a bűn rabszolgaságából; hogy munkálhassák megszentelődésüket az Úr félelmében. Szívükbe véste annak követelményeit, akinek megtérésükkor odaszentelték az életüket. Így írt nekik: „Ti Krisztusé és nem magatoké vagytok... Mert áron vétettetek meg; dicsőítétek azért az Istent a ti testetekben, amelyek az Istenéi.” (1Kor 6:20) – *Az apostolok története*, 306. o.

Minden pillanatban örökérvényű dolgok forognak kockán. Minden pillanatban szolgálatra készen kell állnunk, akárcsak az öröknek. Az alkalom, amely most kínálkozik arra, hogy az élet Igéjét szóljuk a rá szomjazónak, talán többé nem tér vissza. Lehet, hogy Isten „ez éjjel elkéri” lelkét (Lk 12:20), és talán a mi hanyagságunk miatt maradt felkészületlen. Hogyan számolunk el Istennek az ítélet napján?!

Az élet sokkal ünnepélyesebb annál, mintsem hogy a mulandó, földi dolgok taposómalmában aggódva, az örökérvényű áldásokhoz képest atomnyi dolgokkal bajlódva töltsük el. Az Úr mégis arra szólít, hogy az élet mulandó dolgaiban is neki szolgáljunk. A földi munkában tanúsított szorgalom éppúgy hozzátartozik az igaz valláshoz, mint az imádság. A Biblia nem hagyja jóvá a tétlenséget. A világunkat sújtó legnagyobb átok a semmittevés. Az őszintén megtért ember szorgalmas munkás. – *Krisztus példázatai*, 343. o.

Ápold magadban azt a készséget, hogy többre becsülj magadnál másokat. Légy kevésbé önhitt, kevésbé magadban bízó; ápold a türelmet, hosszútűrést és testvéri szeretetet. Állj készen segíteni a tévelygőt, szánakozz a gyöngéken, és légy gyöngéd irántuk. Nem kell elhagynod foglalkozásodat, hogy dicsőséget szerezz az Úrnak, hanem napról napra minden tetteddel, szavaddal, foglalkozásod üzése közben is megtiszteltetést szerezhetsz annak, akinek szolgálatsz, így jó irányban hathatsz a környezetedre.

Légy előzékeny, gyöngéd szívű, megbocsátó mások iránt. Éned hadd tűnjön el Jézus szeretetében, hogy Megváltódnak szerezz tisztességet, így eleget tégy a rád bízott feladatnak. Milyen keveset tudsz a szegény lelkek súlyos próbáiról, akiket a sötétség láncba vertek, s akikből hiányzik az eltökéltség és erkölcsi erő. Törekedj bepillantást nyerni mások gyöngeségébe. Segítsd az ínségeseket, feszítsd meg magadat, és hagyd, hogy Jézus uralkodjon rajtad, hogy így meg tudd valósítani életedben az igazság elveit. Akkor majd olyan áldás leszel, mint soha azelőtt, a gyülekezeted, de környezeted számára is. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 133. o.

Február 10., csütörtök

Mórija hegyén Isten ismét megújította szövetségét, és ünnepélyes esküvel erősítette meg az Ábrahámnak és magvának ígért, minden eljövendő nemzedéken át tartó áldást: „Én magamra esküszöm, azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedted, és nem kedveztél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek: hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat, mint az ég csillagait és mint a fővényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedted az én beszédemnek.” (1Móz 22:16–18)

Ábrahám hitének nagy tette fényoszlopként áll, és megvilágítja Isten minden eljövendő korszakban élő szolgálóinak ösvényét. Ábrahám nem tagadta meg a menny akaratának teljesítését. A háromnapos út alatt elég ideje volt gondolkozni és – ha akart volna – Istenben kételkedni. Úgy okoskodhatott volna, hogy fiának megölése miatt gyilkosnak fogják tartani, egy második Kainnak; ezért tanítását elvetnék és semmibe vennék: jót sem tehetne többé embertársaival. Úgy érvelhetett

volna, hogy idős kora felmenti az engedelmesség alól. De a pátriárka egyik mentséghez sem folyamodott. Ábrahám is ember volt, a mienkhez hasonló indulatai és gyengéd érzelmei voltak. Nem kérdezte meg, hogyan teljesülhetnek az ígéretek, ha Izsákot megöli. Nem tanácskozott fájó szívével. Tudta, hogy Isten minden kívánságában igaz és igazságos, és Ábrahám az utolsó betűig engedelmeskedett a parancsnak. – *Pátriárkák és próféták*, 153. o.

Szövetségéhez hű Istenünk a nyájas pásztor gyöngédségével és gondoskodásával a királyok Királyának hatalmát egyesíti. Útját semmi nem torlaszolhatja el. Hatalma korlátlan, s ez szavatolja, hogy biztosan beváltja népének tett ígéreteit. Minden akadályt el tud távolítani munkája útjából. Minden nehézséget el tud hárítani, hogy megmeneküljenek, akik szolgálják Őt, és tiszteletben tartják eszközeit. Jósága és szeretete végtelen; szövetségét nem változtatja meg.

Lehet, hogy műve ellenségeinek a tervei szilárdnak és jól megalapozottnak látszanak, de Isten meg tudja hiúsítani legátgondoltabb terveiket, s meg is teszi a maga módján és a maga idejében – majd, ha látni fogja, hogy eléggé próbára tette hitünket; majd, ha közelebb húzódnunk hozzá, és Őt tesszük meg tanácsadónknak.

A legsötétebb napokon, amikor minden ijesztőnek tűnik, ne féljetelek. Bízzatok Istenben. Akaratát véghez viszi, mindent jól tesz népe javára. Napról napra megújul azok ereje, akik szeretik és szolgálják Őt. Rendelkezésükre bocsátja értelmét, hogy miközben szándékát megvalósítják, ne tévedjenek. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 10. o.

Február 11., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete: „Júdás” című fejezet.

8.

JÉZUS, AZ ÚJ SZÖVETSÉG KÖZVETÍTŐJE

Február 12., szombat délután

Gyorsan közeledett Krisztus földi munkásságának vége. Éles körvonalakkal rajzolódtak ki előtte az események, melyek felé léptei vezettek. Még mielőtt emberi testet öltött volna, végig látta az utat, amelyen haladnia kell, hogy megmentse, ami elveszett. A szívét gyötrő minden fájdalom, a fejére szórt minden sértés, minden elszenvedett nélkülözés ismeretes volt előtte, mielőtt letette koronáját és királyi palástját, leszállt a trónjáról, hogy emberi ruhát öltson istenségére. Szeme elé tárult a bölcsőtől a Kálváriáig vivő ösvény. Ismerte a rá váró kínokat. Mindent tudott, mégis ezt mondta: „Ímé, jövök; a könyvtekercsben írva van felőlem, hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:8–9)

Előre látta küldetésének eredményét. Küzdelmes, önfeláldozással teli földi életét megvidámította a kilátás, hogy munkája nem lesz hiabavaló. Életét adja az ember életéért, s ezzel visszanyeri a világot az Isten iránti hűségnek. Bár először a vér keresztségében kell részesülnie, bár a világ bűneit ártatlan lelkének kell hordania, bár kimondhatatlan gyötrelmek árnyéka borul rá – mégis az előtte álló örömeért kereszteszenved megvetve a gyalázatot. – *Jézus élete*, 410. o.

Krisztus azért jött, hogy egy hatalmas és csodás törvényt mutasson be. Jött, hogy magasba emelje a régi parancsolatot, ami már a kezdetektől a rendelkezésünkre állt. Szükségünk van a törvényre és a prófétákra. Szükségünk van az Ótestamentumra, hogy korszakokon át vezessen el az Újtestamentumig, mely nem veszi át az Ótestamentum helyét, hanem még inkább érthetővé teszi a megváltási tervet azáltal, hogy fontosságot tulajdonít az áldozati rendszernek, az adományoknak, valamint az Igének, amely kezdettől fogva a mienk volt. Minden

lélek kedvét és örömét lelheti a tökéletes engedelmisségben. Az Isten kinyilatkoztatott akarata iránti engedelmisség egységet teremt Krisztussal... Róla van megírva: „Ímé, jövök; a könyvtekercsben írva van felőlem, hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:8–9) – *Sons and Daughters of God*, 48. o.

Isten olyan nagy érdeklődés tanúsított az általa teremtetett lények iránt, és olyan nagy szeretettel viszonyult a világhoz, „hogy az Ő egy szülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Krisztus eljött, hogy erőt hozzon az embernek, hogy felemelje, nemesebbé tegye és megerősítse, és képessé tegye arra, hogy az isteni természet részesévé váljon, ha elszakad a világi kívánságok okozta romlástól. Bebizonyította az elbukott világok lakóinak és az embereknek, hogy a törvény betartható. Emberi természetében engedelmisség volt a menny törvénye iránt, és ezzel bebizonyította, hogy az Úr joggal várja el a törvény iránti engedelmisséget. Az ítélet napján az Ő élete lesz majd a legcáfolhatatlanabb érv Isten törvénye mellett. – *In Heavenly Places*, 38. o.

Február 13., vasárnap

A nép bűnét jelképesen a szolgálattevő papra, a nép közbenjárójára hárították. A pap maga nem tehette önmagát bűnéért való áldozatul, nem végezhetett engesztelést élete odaadásával, hiszen ő is bűnös ember volt. Ezért ahelyett, hogy maga szenvedte volna el a halált, hiba nélküli, ép bárányt áldozott föl; a bűn büntetését az ártatlan állatra hárították át, mely így közvetlen helyettes lett, s Jézus Krisztus későbbi tökéletes áldozatát jelképezte. Az áldozat vérén keresztül az ember hit által Krisztus vérére tekintett, mely majd elfedezést fog végezni a világ bűneiért. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1111. o.

Pál azon is fáradozott, hogy hallgatói gondolatait a bűnért hozott egyetlen áldozatra irányítsa. Előbb utalt azokra a véráldozatokra, amelyek az eljövendő nagy, értékes áldozatnak csak előrevetített jelképei voltak, azután pedig Krisztust szemléltette, mint akiben a törvény összes ceremóniái beteljesedtek; akire utaltak, aki az elbukott ember életének és reménységének egyetlen forrása. Az ősidők, az ókor szent

emberei is a Krisztus vérébe vetett hit által üdvözültek. Mikor látták az áldozati állatok haláltusáját, pillantásuk áthatolt a korszakokon, feltekintettek Isten szent Bárányára, „aki elveszi a világ bűneit”.

Az Úr jogosan igényli valamennyi teremtménye szeretetét és engedelmességét. Törvényében a jog, az igazság tökéletes zsinórmértékét adta. Igen sokan azonban megfélemlenek Teremtőjükről, és akaratának ellenére saját utaikat követik. Ellenségeskedéssel viszonyozzák szeretetét, amely magas, mint a menny, és széles, mint a világegyetem. Isten nem csökkentheti törvénye követelményeinek szintjét a bűnös ember akaratára; az ember viszont saját erőből nem tehet eleget a törvény követelményeinek. Tehát a bűnöst csak a Jézusba vetett hit tisztíthatja meg minden bűnétől, és teheti képessé arra, hogy engedelmeskedjen Teremtőjének. – *Az apostolok története*, 424–425. o.

Az ember olyan lelki vakságban sínylődött, hogy már teljesen hatástalannak tartotta Isten Igéjét. A hagyományok befolyására azt hangoztatta, hogy a nagy megváltási terv csupán azért lett kitalálva, hogy hatályon kívül helyezze és hasztalanná tegye Isten törvényét, pedig épp a Golgota bizonyítja a legerőteljesebben Jehova rendeleteinek változhatatlan jellegét... A jellemet össze kell vetni a tökéletesség nagy erkölcsi mércéjével. Különösen azokat a bűnöket kell megvizsgálni, amelyek megbántották Istent, szégyent hoztak a nevére, elutasították Szentlelkének világosságát, és a lélekből kiölték az első szeretetet. A győzelmet a hit és az engedelmesség által érhetjük el... A győzelem nem lett csupán a vértanúk idejére korlátozva. Küzdelmet kell vívunk a világiasság, a hamis biztonságérzet, a büszkeség, a kívánságok, a hamis tanítások és az életünkben levő erkölcstelenség aljas kísértése ellen... Vajon talpon fogunk maradni, amikor Isten próbára tesz bennünket? – *That I May Know Him*, 256. o.

Február 14., hétfő

A Krisztusra mutató áldozati szolgálat ideje elmúlt, az emberek tekintete a világ bűneiért hozott igazi áldozat felé fordult. A földi papság megszűnt, Jézushoz jövünk, az új szövetség közbenjárójához „és a meghintésnek véréhez, amely jobban beszél, mint Ábel vére” (Zsid 12:24). „Még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor. [...] Krisztus pedig megjelenván, mint a jövő javaknak főpapja, a nagyobb és töké-

letesebb, nem kézzel csinált sátoron keresztül, [...] az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe örök váltságot szereze.” (Zsid 9:8–12)

„Ennekokáért Ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzen érettük.” (Zsid 7:25) Bár a szolgálat áthelyeződött a földiből a mennyei templomba, bár a szentély és a mi nagy Főpapunk emberi szemnek láthatatlan, a tanítványok mégsem szenvednek kárt. Közösségükben nem következhet be szakadás, nem csökkenhet az erő a Megváltó távollétében. Amíg Jézus a fenti szentélyben szolgál, addig Lelke által Ő a földi egyház papja is. Visszavonult a földi szemek elől, de távozásakor adott ígérete beteljesedett: „Ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) Miközben erejét helyettes szolgálaira ruházza át, éltető jelenléte most is egyházával van. – *Jézus élete*, 166. o.

Az apostol szerette volna, ha címzettjei emlékeznek arra, hogy életükkel be kell mutatniuk a Krisztus átformáló hatalma által bennük végbement változást. A világ világosságainak kellett lenniük, akik megtisztított és megszentelt jellemükkel olyan befolyást árasztanak, mely szemben áll a sátáni eszközök befolyásával. Mindig emlékezniük kellett a szavakra, amelyek szerint mindez „nem tőlük van”. Saját szívüket nem változtathatták meg. Amikor törekvéseik nyomán emberek hagyták el Sátán seregeit, és álltak Krisztus oldalára, a végbement változást nem volt szabad saját munkájuknak tulajdonítaniuk. (...)

A bűnös ember megtérése után észlelhető nagy változás nem emberi jószág gyümölcse...

Az irgalmas Isten részesített minket kegyelmében. Adjunk hálát, és zengjünk dicséretet neki, amiért Megváltónkká lett. A szívünket és elménket betöltő szeretete a kegyelem gazdag áradataiban törjön elő. Amikor halottak voltunk törvényszegéseinkben és bűnünkben, Ő lelki életre támasztott fel bennünket. Kegyelmet és megbocsátást adott, és új élettel töltötte meg a lelkünket. – *Isten csodálatos kegyelme*, 319. o.

Február 15., kedd

Isten Fiának, az Atya egyszülöttjének halála felmagasztalta az isteni kormányzat törvényét. Krisztus viselte a világ bűnének terhét. Méltókká csak egyedül Isten Fiának testet öltése és halála tesz bennün-

ket. Ő azért szenvedhetett helyettünk, mert az istenség támogatását élvezte. Azért tűrhetett, mert nem volt benne szennyfolt, hitetlenség vagy bűn. Az Üdvözítő győzött az ember helyett, s így magára vette a jogos büntetést, ekképpen biztosítva az embernek az örök életet, de egyúttal magasba emelte és felmagasztalta a törvényt.

Minden lélek köteles Krisztus, az emberiség nagy példaképeinek nyomdokaiba lépni. Ő mondta: „Megtartottam Atyám parancsolatait.” A farizeusok azt hitték, hogy Jézus lekicsinylően viselkedett Isten törvényével szemben, azonban a Megváltó így szólt hozzájuk: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik.” (Mt 5:17–18) – *Sons and Daughters of God*, 48. o.

Pátmosz szigetén Isten kijelentette Jánosnak, amit közölni kívánt az emberekkel. Tanulmányozzátok e kijelentéseket. Itt találjátok az elmélyülésre méltó tárgyakat, nagy és átfogó tanításokat, melyeket az egész angyalsereg közölni igyekszik az emberekkel. Szemléljétek Krisztus életét és jellemét, tanulmányozzátok közbenjárói munkáját. Itt végtelen bölcsességet, végtelen szeretetet, végtelen igazságosságot, végtelen könyörületet találtok. Itt a mélység és magasság, a hosszúság és a szélesség, ezekben mélyedjete el. Számtalan toll foglalkozott már a Fiú életének, jellemének, közbenjárói munkájának hirdetésével, s mégis minden olyan értelem, melyen át a Szentlélek tevékenykedett, friss és új megvilágításban tárja fel a tárgyakat.

Rá szeretnénk vezetni az embereket, hogy megértsék, mit jelent számukra Krisztus, és milyen felelősségek vállalására hívja fel őket. Mint képviselőinek és tanúinak, nekünk kell előbb teljesen megértenünk a megmentő igazságokat, amit tapasztalati tudásból nyerhetünk. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 59. o.

Február 16., szerda

A próféták tanításaiban az Úr érthetően kinyilatkoztatta szeretetét és a megváltásukra készített tervet. A menny követői, akiket egyházához küldött, Izrael elhívásának, sikereinek, kudarcainak, Isten kegyeibe

való visszafogadásának, a szőlőskert Gazdájától való elfordulásának történetéről, valamint arról beszéltek, hogy a korszakokat átfogó tervet a maradék fogja megvalósítani, melynek életében minden szövetségi ígéret teljessé válik. És ma Ő ugyanazt üzeni (...)

Izrael! Bízzál Istenben! A szőlőskert Gazdája még most is gyűjti régóta várt drága gyümölcsseit a nemzetek és népek közül! Nemsokára eljön övéihez; és azon a boldog napon végre megvalósul Izrael házával való terve. – *Próféták és királyok*, 22. o.

A drága Szentírás Isten kertje, a mennyei ígéretek pedig a kert rózsái és liliomai.

Annyira szeretném, hogy bárcsak mindannyian elhinnénk az Úr ígéreteit... A mennyel való jó kapcsolatunkat nem a szívünkben levő öröm bizonyítja, hanem az, hogy a következő szavakkal viszonyulunk Isten ígéreteihez: „Ezek az enyéme. Az Úr kiárasztotta rám Szentlelkét. Én szüntelenül befogadom a világot, hiszen Ő megígérte: »Amit könyörgéseitekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.« Hit által léphetek be a kárpit mögé, és szoroson kapaszkodom Krisztusban, az én erősségemben. Hálás vagyok Istennek, hogy van Megváltóm.” (...)

Az Igében található ígéretekben Isten mindannyiunkat személyesen szólít meg, és teszi ezt oly közvetlenül, hogy szinte hallhatjuk a hangját. Az ígéretek által Krisztus kegyelmet és erőt ad nekünk arról a fáról, amelynek a levelei a „pogányok gyógyítására” valók. Ha ezeket elfogadjuk és magunkévá tesszük, akkor megerősödik a jellemünk, és az életünkre nézve ihletést és támogatást nyerünk. – *The Faith I Live By*, 9. o.

Krisztus eljött a földre, és az örökkévalóságban felhalmozott szeretettel állt az emberek fiai elé. Ez az a kincs, amelyet a vele való kapcsolat útján kell megkapnunk, bemutatnunk és továbbadni.

Isten művében az emberi erőfeszítést csak odaszentelt, imádkozó léttel, a krisztusi kegyelem életet átformáló hatalmának megmutatásával lehet eredményessé tenni. Különböznünk kell a világtól, mert Ő ránk nyomta pecsétjét; mert bennünk nyilatkoztatja ki saját szeretetét és jellemét. Megváltónk pedig betakar minket igazságával. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 37. o.

Február 17., csütörtök

A Biblia kinyilatkoztatja Isten akaratát. Isten Igéjének igazságai a Mindenható kijelentései. Aki ezeket az igazságokat megvalósítja az életében, minden tekintetben új teremtéssé válik. Nem kap új értelmi képességeket, de megszűnik a sötétség, amely elhomályosította értelmét a tudatlanság és bűn által. Ezek a szavak: „Új szívet adok nektek”, azt jelentik, hogy „új lelket adok nektek” (Ezék 11:19; 18:31; 36:26). A szív megváltozásával mindig együtt jár az igazság megértése és a meggyőződés keresztény kötelességeinkről. Aki komolyan és imádkozva, figyelmesen tanulmányozza a Szentírást, tiszta gondolkodást és józan ítélőképességet nyer – Istenhez fordulva a műveltség magasabb fokára juthat el. – *Az én életem ma*, 24. o.

Jézus azért jött, hogy új szívet adjon az embereknek. „Új szívet is adok néktek” – mondta. De az akkori és a napjainkban élő öngizultak nem érzik hiányát az új szívnek. Jézus elhaladt az írástudók és farizeusok mellett, mert azok nem érezték a Megváltóra való szükségüket. Megrögződtek formásaikban és szokásaikban. Szolgálatukat Krisztus rendelte el, és azok tele voltak életerővel és lelki szépséggel. A zsidók azonban kihagyták a szertartásaikból a lelkiséget, és merő formákhoz ragaszkodtak, mígnem a lelki élet teljesen kiveszett közülük. Amikor eltávoloztak Isten parancsolataitól és rendeléseitől, a hiányt saját előírásaik megsokszorozásával igyekeztek pótolni. Szigorúbb követeléseket írtak elő, mint Isten. Minél merevebbek lettek, annál kevesebb szeretetet és Istentől származó lelkületet tanúsítottak. – *Szemelvények*, I. köt., 386. o.

Az Úr Igéjében találjuk meg az egyik legbuzgóbb könyörgést, Dávid imáját: „Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten.” Az ilyen imára a Mindenható így válaszol: „Tiszta szívet adok beléd.” Ezt a műveletet azonban korlátolt ember nem végezheti el. A férfiaknak és a nőknek már első perctől kezdve a lehető legbuzgóbban kell kérniük Istent, hogy adjon nekik igazi keresztény tapasztalatot. Meg kell érezniük a Szentlélek teremtő erejét. Új szívre van szükségük, mely a mennyei kegyelem révén érzékeny és gyöngéd marad. A lélekből ki kell irtani az önzést. Minden ember teljes komolysággal és alázattal kérjen bátorítást és vezetést Jézustól, hogy az így megalkotott épület növekedhessen, mígnem az Úr szent templomává lesz. – *Our High Calling*, 159. o.

Akkor tehát hogyan üdvözülünk? „Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában” (Jn 3:14), úgy emeltetett fel az embernek Fia; és mindenki, akit a kígyó becsapott és megmart, ránézhet és élhet. „Ímé, az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” (Jn 1:29) A keresztről áradó fény kinyilatkoztatja Isten szeretetét. Szeretete hozzá vonz. Ha nem állunk ellen ennek a vonzásnak, akkor a kereszt lábához fog vezetni, mint olyanokat, akik megbánták bűneiket, és akikért a Megváltót megfeszítették. Ekkor Isten Szentlelke hit által lélekben új életet hoz létre. A gondolatok és vágyak összhangba kerülnek Krisztus akarásával. A szív, az elme újjáteremtődik annak képmására, aki azon munkálkodik, hogy egészen alárendeljük magunkat neki. Ekkor Isten törvénye bekerül az elmébe és a szívbe, és elmondhatjuk Jézussal: „Hogy teljesítem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem.” (Zsolt 40:9) – *Jézus élete*, 175. o.

JÉZUS, A TÖKÉLETES ÁLDOZAT

Február 19., szombat délután

A kínos és szégyenteljes keresztfa hozott üdvösséget és reménységet a világnak. A tanítványok, ezek az egyszerű férfiak minden vagyon és vértet nélkül indultak az evangélium terjesztésére. Krisztus erejével hirdették a jászolról és a keresztről szóló csodálatos történetet, és győztek le minden ellenállást. Világi kitüntetés vagy elismerés nélkül is igazi hősök voltak. A hit hősei. Ajkukról isteni beszéd áradt szét, mely megrendítette a világot. – *Az apostolok története, 77. o.*

Pál idejében azonban undorral és borzalommal tekintettek az emberek a keresztre. Az emberiség Üdvözítőjének hirdetni valakit, aki kereszthalált szenvedett, természetesen csak gúnyt és ellentmondást válthatott ki. (...)

Az apostolnak azonban a kereszt az egyetlent és mindent jelentette. Amióta a keresztre feszített Názáreti üldözőjéből hű követőjévé vált, pályájának Isten tűzött ki célt; azóta sohasem szűnt meg dicsekedni a kereszttel... Abban az időben nyilvánult meg előtte Isten végtelen szeretete, ahogy Jézus halálában megvalósult. Élete ezáltal csodálatos változáson ment át, amely minden tervét és szándékát a mennyeivel hangolta össze. Ettől az órától kezdve új emberré lett Krisztusban. Saját tapasztalatából tudta, hogy a bűnös – mihelyt megismeri az Atya szeretetét, ahogy az a Fia odaadásában megnyilvánult, és átadja magát az isteni befolyásnak: szívében olyan változást él át, hogy ezentúl számára Krisztus lesz minden mindenben. – *Az apostolok története, 245. o.*

A golgotai kereszt erőteljes felhívást intéz hozzánk, és eggyel több okot szolgáltat arra, hogy szeressük Megmentőnket, és hogy Ő legyen számunkra mindenben az első és az utolsó. Alázatos, megtérő lélekkel foglaljuk el a minket megillető helyet a kereszt lábánál. Ott, miközben

látjuk Üdvözítőnk kínszenvedését, Isten feddhetetlen Fiának a bűnösökért hozott áldozatát, megtanuljuk a szelídség és az aláztos szív leckéjét. Tekintsünk rá, hiszen Ő egyetlen szavával angyalsereget hívhatott volna segítségül, mégis megalázták és kigúnyolták, közutálat és gyűlölet tárgyává lett. Nem fenyegetőzött, miközben bántották, és a száját nem nyitotta meg, amikor hamis vádakkal illették. A kereszten függve imádkozott hóhéraiért. Értük is életét adta. Végtelen árat fizetett minden emberért. Zúgolódás nélkül tűrte az ember bűnének büntetését. Ő, az áldozat, aki egyáltalán nem panaszkodott, maga Isten Fia, akinek trónja örök, és országának nem lesz vége. – *Lift Him Up*, 233. o.

Február 20., vasárnap

A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet az Úr Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztusban való hit és az engedelmesség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak a menny törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét.

Ugyanezt a szövetséget újíttotta meg Isten Ábrahámval a következő ígéretben: „És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei...” (1Móz 22:18) Ez az ígéret Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd: Gal 3:8, 16), és bűnei bocsánatáért Krisztusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be neki. Az Ábrahámval megújított szövetség az Úr törvényének tekintélyét is fenntartotta. (...)

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámval kötötte meg, és csak megújította Ábrahámval, mégis egyedül Jézus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta Isten először adott hírt a megváltásról, és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kezdve azonban, amikor Krisztus halálával jóváhagyta a szövetséget, már új szövetségnek nevezték. Ennek az új szövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak az Úr törvényének. – *Pátriárkák és próféták*, 370. o.

Krisztus a közbenjárónk és szolgáló főpapunk az Atya jelenlétében. Isten mint leölt bárányt mutatta be Őt Jánosnak, amint vérét ontja a bűnösökért. Mikor a menny törvényét a bűnös elé tárjuk, rámutatva bűneinek súlyosságára, vezessük őt Isten Bárányához, aki elveszi a világ bűnét. Tanítsuk meg Isten iránti bűnbánatra és Urunk, Jézus Krisztus iránti hitre. Így áll majd összhangban Krisztus követőjének munkássága Krisztusnak a mennyei szenthelyen végzett munkájával. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 395. o.

Kain zúgolódva lépett az Úr elé. Nem hitt a megígért áldozatban, és abban, hogy szükség volna áldozatok bemutatására. Ajándéka semmiféle bűnbánatot nem fejezett ki. Úgy érezte, mint ahogy most is sokan, hogy Isten tervének pontos követésével elismerné gyengeségét, és azt, hogy megváltását teljesen a megígért Megváltó engesztelésétől várja. A függetlenség útját választotta. Saját érdemeivel jött. Nem akart bárányt hozni és vérét az áldozatba keverni, hanem saját gyümölcsseit, saját munkájának eredményeit mutatta be; mintha áldozatával szívességet tenne Istennek, ami által elnyerheti jóváhagyását. Kain engedelmes volt abban, hogy oltárt épített; abban, hogy áldozatot hozott, de csak részben engedelmeskedett. A lényeges részt – annak elismerését, hogy szüksége van Megváltóra – már kihagyta. – *Pátriárkák és próféták*, 72. o.

Február 21., hétfő

Nemcsak kiváltsága, hanem kötelessége is minden egyes kereszténynek, hogy a Megváltóval a lehető legszorosabb összeköttetésben éljen, s hogy az isteni dolgokban gazdag tapasztalatokat szerezzen. Akkor élete termékeny lesz jó cselekedetekben. Krisztus mondta: „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete.” Ha jámbor, kegyes életű emberek életrajzát olvassuk, azt hisszük: lehetetlen, hogy mi is szert tegyünk hasonló tapasztalatokra. De ez korántsem van így. Krisztus mindnyájunkért meghalt; megígérte, hogy sokkal inkább kész Szentlelkét azoknak ajándékozni, akik azt kérik tőle, mint amilyen szívesen földi szülők látják el gyermekeiket értékes ajándékokkal. A próféták és apostolok sem csoda útján tökéletesítették keresztény jellemvonásaikat, ők felhasználták azokat az eszközöket,

amelyeket Isten bocsátott rendelkezésükre; s akik hozzájuk hasonlóan buzgólkodnak, hasonló eredményeket fognak elérni.

Pál apostol az efézusi gyülekezethez intézett levelében... biztosítja a testvéreket, hogy szüntelenül imádkozik lelki jólétükért. „Ezokáért meghajtom térdemet a mi Urunk, Jézus Krisztusnak atyja előtt, akiről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön, hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek az Ő Lelke által a belső emberben, hogy lakozzon Krisztus hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig.” – *Megszentelt élet*, 93–94. o.

„Emberekhez hasonló lett. És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, és engedelmes lett mindhalálig.” Önként vette magára az ember természetét. Ez az Ő döntése, az Ő választása volt. Krisztus, a fölkent emberi léttel takarta el istenségét. Egész idő alatt Isten is volt, habár nem látszott Istennek. Eltakarta istenségének megnyilvánulásait, melyek Isten világmindenségéből imádatot és csodálatot váltottak ki. Földi tartózkodása idején is Isten volt, de levette istenségét, és az ember alakját és formáját öltötte magára. Emberként járt a földön. Szegény lett értünk, hogy szegénysége által mi lehessünk gazdagok. Dicsőségét és fenségét levette. Isten volt, de egy időre letette az istenség dicsőségét.

Bár szegényen járt az emberek közt, áldást hintve mindenfelé, szavára angyalseregek vették volna körül és hódoltak volna neki. Mégis csaknem teljesen ismeretlenül járt földi teremtményei között. Pedig itt a magasztalás, zsolozsma helyett káromkodástól volt szennyes a levegő. Jézusnak szegénység és megaláztatás volt a sorsa. Amint szer-tejárt a könyörület küldetésén, hogy enyhítse a betegséget, kiemelje a lesújtottat, csak egy-egy személy mondta Őt áldottnak; a nemzet nagyjai megvetőn mentek el mellette. – *A Te Igéd igazság*, V. köt., 1126–1127. o.

Február 22., kedd

Miközben az Úr arra próbálta megtanítani az embert, hogy az Ő szeretete által elnyerheti az Istennel való megbékélés ajándékát, az emberek örökös ellensége úgy próbálta bemutatni Őt, mint aki örül az emberek pusztulásának. Ily módon igyekezett félremagyarázni a menny által előírt rendeleteket és áldozatokat.

A Messiás a szavai és a cselekedetei által ezen a földön ki kellett, hogy nyilatkoztassa az Atya dicsőségét az embereknek. Életének minden egyes cselekedete, szava és csodája Isten végtelen szeretetét tárta az elbukott emberiség elé. (...)

A pátriárkák és a próféták által, valamint a jelképek és az előképek által az Úr a Szabadító eljövetelét hirdette a világnak. – *Lift Him Up*, 26. o.

A Krisztusban nyert reménységünk alapja, hogy elismerjük bűnös voltunkat és azt, hogy megváltásra és helyreállításra van szükségünk. Mivel bűnösök vagyunk, bátran kérhetjük, hogy legyen Ő a Szabadítónk. Ezért tehát vigyázzunk, hogy a tévelygővel ne oly módon bánjunk, aminek következtében azt mondhatná másoknak, hogy nincs szükségünk megváltásra. Ne vádaskodjunk, ne ítélkezzünk és ne romboljunk, mintha büntelenek lennénk. Krisztus munkája az igazítás, a gyógyítás és a helyreállítás volt. Isten a szeretet... Ő egyetlen esélyt sem ad Sátánnak, hogy győzedelmeskedjen, hogy meglássa a rosszat, vagy hogy feltárja ellenségeink előtt a gyengeségeinket.

Krisztus azért jött, hogy minden embernek felkínálja az üdvösséget... Nem ment el közömbösen még a legeltévelyedettebb vagy legbűnösebb ember mellett sem. Legnagyobb erőfeszítést azok irányában fejtett ki, akiknek a legnagyobb szükségük volt szabadításra. Minél inkább szükségük volt megjobbításra, annál mélyebb érdeklődést és kedvességet tanúsított irántuk, és annál buzgóbban munkálkodott az érdekükben. Hatalmas és szerető szíve mélyen gyötrődött azokért, akik elkeseredett állapotban voltak, és szükségét érezték átformáló kegyelmének. – *In Heavenly Places*, 291. o.

A keresztyén nem pihenhet meg az örökkévalóságon innen. A parancsoknak engedelmeskedni azt jelenti, hogy helyesen cselekszünk, és csakis helyesen. Ez a keresztyén férfiasság. Sokaknak azonban fontos

leckéket kell megtanulniuk Krisztus életéből, aki hitünk szerzője és bevégzője. „Gondoljatok csak rá, aki a bűnösöktől ilyen szembeszegülést viselt el, hogy ne lankadjatok el véretek ontásáig!” (Zsid 12:3) Növekednetek kell a keresztény erényekben. Ha szelíden viseljük el a sértést, ha egyre távolabbra húzódunk a világiasságtól, akkor a bennünk lakó Üdvözítőről teszünk tanúságot. Akkor minden gondolatunk, szavunk és tettünk Jézushoz, nem pedig magunkhoz vonzza az embereket. Sok munka vár ránk, de kevés az időnk. Az legyen az életművetek, hogy arra a gondolatra ihletitek az embereket, hogy Krisztus munkát vár el mindannyiunktól. Ha olyan kötelességeket láttok, amelyeket mások nem értenek, mert nem akarják felismerni életfeladatukat, fogadjátok el magatokénak, és végezzétek el.

Isten népe nem emeli elég magasra az erkölcsi mértéket. Sokan, akik bár azt állítják, hogy megtartják és védelmezik a menny parancsait, áthágják azokat. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 597. o.

Február 23., szerda

A főpap egy évben csak egyszer mehetett be a szentek szentjébe a leggondosabb és legünnepélyesebb előkészületek után. Halandó szem nem láthatta a hely szent nagyszerűségét, csak a főpap, mivel a nép ünnepélyes csendben várta a visszatérését. Komolyan vágyakoztak Isten áldására. A kegyelem királyi széke előtt az Úr társalgott a főpappal. Ha a főpap a szokottnál hosszabb ideig maradt a szentek szentjében, a nép gyakran megrettent attól való félelmében, hogy bűneik vagy a főpap bűne miatt Isten dicsősége megölte őt. Amikor azonban hallották a ruháján levő csengők csilingelését, nagyon felélénkültek, megörültek. Ekkor a főpap kijött, és megáldotta a népet. – *A megváltás története*, 155. o.

Isten makulátlanul tiszta Fia a kereszten függött. Testét korbácsütésekkel szaggatták össze. Azokat a kezeket, amelyeket olyan gyakran nyújtott ki áldásra, most fagerendákhoz szegezték. Azokat a lábakat, amelyek fáradhatatlanok voltak a szeretet szolgálatainak a végzésében, nagy szeggel verték át és szegezték a kereszthez. A királyi fejet összevissza szurkálták a töviskorona tövissei. A reszkető ajkak jajkiáltásra formálódtak. Krisztus mindezeket eltűrte: a vércseppeket, ame-

lyek lehullottak fejről és lefolytak kezéről, lábáról; a haláltusát, amely eltorzította testének alakját; és a kifejezhetetlen lelki kínszenvedést, amit akkor érzett, mikor Atyja elrejtette előle arcát. Ezek pedig mind azt mondják az emberi nemzetség minden egyes gyermekének: érted történt, hogy Isten Fia hozzájárult a bűn terhének az elhordozásához. Érted döntötte meg a halál uralmát, és tárta fel ismét előtted a paradicsom kapuit Ő, aki lecsendesítette a tenger vad hullámain, és járt a tajtékos hullámokon; aki megremegtette az ördögöket, és száműzte a betegségeket; aki megnyitotta a vakok szemét, és életre keltette a halottakat, és aki áldozatként adta oda magát a kereszten, mert szeretett téged. Jézus, a bűnök hordozója eltúrte az isteni igazság haragját, és érted maga lett bűnné. – *Jézus élete*, 755. o.

Ebben az életben csak ízelgetjük a megváltás csodáit. Véges elménkkel mélységesen elgondolkozhatunk azon a szégyenen és dicsőségen, életen és halálon, igazságon és irgalmasságon, amely a kereszten találkozott, de a legnagyobb erőfeszítéssel sem tudjuk teljesen felfogni, mit jelent. A megváltó szeretet hosszúságáról és szélességéről, mélységéről és magasságáról csak némi fogalmat alkothatunk. Amikor a megváltottak úgy látnak, amint Isten látja őket, és úgy ismernek, ahogy Ő ismeri őket, akkor sem fogják teljesen megérteni ezt a szeretetet. De az örök korszakokon át újabb és újabb igazságok tárulkoznak ki a csodálkozó és elragadtatott értelem előtt. Amikor a földi bajok, fájdalmak és kísértések elmúlnak, és az okai is megszűnnek, Isten népe még akkor is tisztán és világosan fogja tudni, hogy mi volt megváltásának ára. – *A nagy küzdelem*, 651. o.

Február 24., csütörtök

Krisztus megalázta magát, hogy az emberiség élére álljon, szembenézzen a kísértésekkel, és elviselje a megpróbáltatásokat, melyekkel az embereknek kell szembenézniük és elviselniük. Meg kellett tudnia, mit kénytelen eltűrni az ember a bukott ellenségtől, hogy a kísértésbe esőknek támasza lehessen.

Ő a bíránk. Nem az Atya, nem az angyalok bírálnak el minket, hanem aki emberi testet öltött, s tökéletes életet élt a földön. Csak Jézus lehet a bíránk. Testvéreim, ezt ne felejtsetek el. Lelkészeink, ti se felejtsetek

tek el. Apák és anyák, emlékezzetek erre. Krisztus ember lett, hogy a bírónk lehessen. Senkit se bíztak meg, hogy mások bírója legyen. Csak annyit tehettek, hogy magatokat neveljétek, fegyelmezzétek. Krisztus nevében kérlek, fogadjátok meg utasításait. Sose üljetek a bírói székbe. Napról napra ezt az üzenetet hangoztatták előttem: „Szálljatok le a bíró székéből. Szálljatok le alázatosan.” – *Bizonyságtételek*, IX. köt., 185. o.

„Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” Íme, Isten így fejezi ki gondolatait a romlott, bálványimádó néppel szemben: „Miképpen adnálak oda, Efraim, szolgáltatódnálak ki, Izrael? Miként adnálak oda, mint Adnát, tennélek olyanná, amilyen Beboim? Megesett bennem az én szívem, fellángolt minden szálnam!” Vajon fel kell-e adnia ezt a népet, melyért annyit feláldozott, odaadja egyszerű Fiát, saját képmását? Isten megengedte, hogy bűneikért az Ő Fia szenvedjen. Isten az ítélőbíró jellemét ölti magára a fájdalmas Férfiával szemben, leveti szerető atyai tulajdonságait.

Ebben nyilatkozik meg legcsodálatosabban szeretete a lázadó nemzetség iránt. Micsoda látvány az angyalok számára! Micsoda reménység emberek számára, hogy „mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt”. Az igaz szenvedett a gonoszokért: Ő vitte fel bűneinket a fára. „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 245–246. o.

Tisztább megértéssel kellene rendelkezünk Krisztus jellemére vonatkozóan... Ne csupán úgy gondoljunk Istenre, mint bíróra, és ne felejtjük el, hogy Ő a mi szerető Atyánk. Semmi sem árthat többet a lelkünknek, mint az, ha lelki életünket az Isten jelleméről alkotott saját felfogásaink alakítják. Még nagyon sokat kell tanulnunk Jézus szeretetéről.

„Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek: és járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket, és adta önmagát miérettünk ajándékul és áldozatul az Istennek kedves, jó illatul.” (Eféz 5:1–2) A szeretetben erre a szintre kell eljutnunk, mert ezt a szeretetet nem tudja beszennyezni önzés. – *Our High Calling*, 176. o.

Február 25., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete: „Golgota” című fejezet. A nagy küzdelem: „Isten népe megszabadul” című fejezet.

JÉZUS MEGNYITJA AZ UTAT A KÁRPITON ÁT

Február 26., szombat délután

Mekkora boldogság volt a tanítványoknak, hogy ilyen barátjuk van a mennyben; hogy Ő képviseli ügyüket! Krisztus látható mennybemenetele megváltoztatta a mennyről formált nézeteiket és gondolataikat... Mostantól fogva a menny Jézus gondolatával függött össze, akit mindenek fölött szerettek és tiszteltek. (...)

Most már mint jövő otthonukra tekintettek a mennyre, ahol szerető Megváltójuk hajlékot készített számukra. Az ima új jelentőséget nyert, hiszen Megváltójukkal érintkeztek. Új és örömteli érzéssel s imájuk meghallgatásába vetett szilárd meggyőződéssel gyűltek a felső szobába, s igényelték az Üdvözítő ígését. Hiszen Ő mondta: „Kérjétek, és adatik nektek, hogy örömetök teljes legyen.” Jézus nevében imádkoztak tehát. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1054. o.

Jézus a szentek szentjében kész Isten elé menni értünk. Ott nem szűnik meg bemutatni azt a népet, amelynek teljessége benne van. Azonban mivel ekképpen járulhatunk az Atya elé, még nem jelenti azt, hogy visszaélhetünk irgalmával, hogy közömbösökké és önmagunkkal engedelkenyekké válhatunk. Krisztus nem szolgálja a bűnt. Csak akkor rendelkezünk az Ő teljességével, és nyerünk befogadást a szeretett Fiú által, ha hit által benne maradunk.

Jó cselekedeteinkkel nem érhetjük el a tökéletességet. Az a lélek, mely Jézust szemléli, elutasítja saját igazságát. Látja tökéletlenségét, elégtelennek véli megtérését, legerősebb hite is csak gyengeség, legnagyobb áldozata is jelentéktelen, ezért alázattal borul a kereszt lábához. Ám ott Isten Igéjének hangja szólítja meg, és csodálattal fogadja az üzenetet: „És ti őbenne vagytok beteljesedve.” (Kol 2:10) Lelke megbékél. Többé nem törekszik önmagában sem jóságot, sem érdemeket

találni, hogy azokkal szerezzon isteni előjogokat. – *Reflecting Christ*, 76. o.

János, a szeretett apostol a Szentlélek sugallatára nagyon érthetően és mély meggyőződéssel mondja: „Ha kérünk valamit az Ő akarata szerint, meghallgat minket: és ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amelyeket kérünk őtőle.” (Mk 11:24; Jn 14:13; 1Jn 5:14–15) Tehát ostromold kérésedd az Atyát Jézus nevében! Az Atya becsüli ezt a nevet.

A trónt övező szivárvány a záloga annak, hogy Isten hű, és hogy nála nincs változás, sem változásnak árnyéka. Vétkeztünk ellene, és nem érdemeljük meg, hogy kedvezzen nekünk. De Ő maga tanít a legcsodálatosabb könyörgésre: „A te nevedért kérünk, ne utálj meg, ne engedd, hogy meggyalázzák dicső trónodat! Gondolj ránk! Ne bontsd fel a velünk kötött szövetségedet!” (Jer 14:21, új prot. ford.) Megígérte, hogy ha méltatlanságunk és bűneink beismerésével hozzá fordulunk, odafigyel kiáltásunkra. Trónja becsülete múlik szava beváltásán.

Megváltónk Áronhoz hasonlóan, aki Krisztust szimbolizálta, képviseli minden gyermeke ügyét a szenthelyen. Nagy Főpapunk nem felejt el egyetlen szót sem, amellyel bizalomra bátorított minket. Az Úrnak gondja van szövetségére. – *Krisztus példázatai*, 148. o.

Február 27., vasárnap

A páskabarány megölése Jézus halálának előképe volt. Pál ezt mondja: „A mi húsvéti bárányunk, Krisztus megáldoztatott érettünk.” (1Kor 5:7) Az első zsenge kévéje, amelyet a páska ünnepén meglóballtak az Úr előtt, Krisztus feltámadását előképezte. Pál, amikor az Úrnak és egész népének feltámadásáról beszél, ezt mondja: „Első zsenge Krisztus, azután akik Krisztuséi az Ő eljövetelekor.” (1Kor 15:23) Miként a meglóballt kéve, amely az aratás előtt betakarított első érett gabonatermés volt, úgy Krisztus is az első zsengeje azoknak a megváltottnak, akiket majd a nagy aratáskor Isten feltámaszt, és begyűjt csűrébe.

Ezek az előképek valóra váltak. Az előképezett esemény nemcsak beteljesedett, hanem időben ne is teljesedett. A zsidó időszámítás első hónapjának 14. napján, pontosan azon a napon, amelyen tizenöt hosszú századon át a páskabarányt megölték, Krisztus, miután elfogyasztotta tanítványaival a páskát, megalapította azt az ünnepet, amely halálára

emlékeztet, mint Isten Bárányának halálára, „aki elveszi a világ bűneit”. Ugyanezen a napon gonosz kezek megragadták, hogy keresztre feszítsék és megöljék. És mint a meglóbált kéve által előképezett valóság, Urunk „zsengéje... azoknak, kik elaludtak”, és előképe az igazaknak. – *A nagy küzdelem*, 399. o.

A hívőt öröm tölti el, miközben Krisztus tökéletes jellemét szemléli, és csodálja küldetését, szeretetét, kegyelmét és igazságát. Mély lelki szükséglete kielégülést nyer, és a zsolttárossal együtt kijelenti: „Megelégszem a te ábrázatoddal, midőn felszerkenek.” (Zsolt 17:15) Meglátja, hogy a hit és a szeretet célja maga Jézus Krisztus. Szakít a világ szeretetével és a mulandó javak imádatával. (...)

Az ilyen ember befogadja Isten Igéjét. Látja Krisztus csodáit és önmegtágadását, önfeláldozó lelkületét, látja Őt a kereszten, ahová miatta jutott. Ekkor a szívében így érez: „Értem halt meg. Legyőzte a halált, hogy ne vesszek el, hanem higgyem, hogy Ő a személyes Megváltóm, és hogy elérhessem az Isten életéhez hasonló életet. Az Ő kegyelmének gazdagságai által nyertem el az örökkévaló kincset.” – *That I May Know Him*, 216. o.

Sokszor fogja lelkünket méltatlanságérzés megrettenteni, de ez nem bizonyítja, hogy akár Isten velünk szemben, avagy mi vele szemben megváltoztunk volna. Ne akarjuk érzelmeinket bizonyos fokra felcsigázni. Ma már talán nem tudunk a tegnapi békességének és örömeinek örövendeni, de hittel ragadjuk meg Krisztus kezét, és a homályban éppoly tökéletesen bízunk benne, mint a világosságban. – *Megszentelt élet*, 90. o.

Február 28., hétfő

Az Úr nagy hatalommal szabadította ki népét Egyiptomból, hogy megtarthassák az Édenben adott törvényt. A fáraó hiába vetette meg a sarkát. Azért vezette őket a Sínai-hegyhez, hogy szájából hallják a törvényt.

Isten azzal bizonyította a törvény fontosságát, hogy Ő maga harogta el Izrael gyermekeinek. Félelmetes nagyszerűségében mutatta meg nekik uralkodói fenségét és méltóságát, hogy a nép eszébe vesse törvényének szentségét és fontosságát. A hatalommal és dicsőséggel, mely kíséretében a törvényt közölte, törvénye fontosságát kívánta

hangsúlyozni. Krisztus a Sínairól szólva ezt a hitet adta egyszer s mindenkor a szenteknek. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 197–198. o.

Dávid a legkomolyabban figyelte, kutatta Isten Krisztus által kinyilatkoztatott útjait, mikor felhőoszlopba burkolózott, és mikor Mózesre bízta, hogy pontosan mondja el ezeket Izraelnek. Felidézte, miket cselekedett Isten, hogy népet biztosítson magának, melyre rábízhatja a jövő nemzedékek számára is szóló szent, fontos igazságot. Isten csodálatosan munkálkodott, hogy több mint egymillió embert kiszabadítson; és mikor Dávid átgondolta az Úr Izraelnek adott ígéreteit, tudva, hogy ezek végül is mindazok számára is szólnak, akiknek szükségük van rá, magára vonatkoztatta az ígéreteket, és így szólt: „Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt, megemlékezem hajdani csodáiról.”

Hit által ragadta meg Istent, s ez megerősítette és felbátorította őt. Bár fölismerte a menny útjainak titokzatosságát, mégis biztos volt benne, hogy irgalmassággal és jósággal teljesek; hiszen az volt Isten jelleme, amit Mózesnek kinyilatkoztatott: „Az Úr elvonult előtte és kiáltott: Az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, és nagy irgalmasságú és igazságú.” – *A Te Igéd igazság*, III. köt., 1149. o.

Üdvösségünk Fejedelme nem hamis tudománnyal erősíti meg követőit, hanem a személyes Isten szavába vetett igazi hittel. Ezt az Igét ismétli meg újból és újból egyre erőteljesebben. Sátán minden erejét összeszedve egy utolsó támadást indít, és Krisztus követőjének a kitar-tása a végsőkéig megpróbáltatik. Néha úgy tűnik, hogy fel kell adnia a küzdelmet. Ám a Jézushoz küldött ima repülő nyílként jut Isten trónja elé, és angyalokat küldenek ki a csatatérre. A csata kimenetele meg-változik... és a megterhelt lélek megszabadul. Az üldözött és kimerült lelket sasszárnyon hordozza, hogy győzelmet arathasson... Csodálatos leckéket tanulhatunk meg a Krisztus mindenhatóságától való függő-ségről. Aki mindezeket megtanulja, többé nem kell másnak a tapasztalatára támaszkodnia. Most már ő maga is tapasztalatot szerzett, a valóságban is megismerte a tényt, hogy Jézus Krisztus, aki hű és hatalmas, elégséges számára. Teljesedett az ígélet: „Elég néked az én kegyelemem.” (2Kor 12:9) – *In Heavenly Places*, 297. o.

Március 1., kedd

Abban a pusztai sátorban és abban a templomban, amelyek Isten lakóhelyének szimbólumai voltak, egy helyiség Isten jelenlétének szentségét őrizte. A bejáratnál lévő, kerubmintákkal átszőtt függönyt egyvalakinek a kivételével senkinek sem volt szabad felemelnie. A függöny felemelése és a szentek szentje szent titkába való hívatlan behatolás halált jelentett, mert a frigyládát betakaró fedél felett fénylett a legszentebb Lény dicsősége, és meghalt, aki arra a dicsőségre rátekinített. Az év egyetlen napján, a szentek szentjében végzendő szolgálatra kijelölt napon a főpap remegve Isten elé lépett, miközben tömjénfüst takarta el szeme elől a dicsőséget. A templom egész területén minden hang elnémult. Egy pap sem szolgált az oltároknál. A hívek serege néma áhítattal meghajolva könyörgött Isten irgalmáért. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 437. o.

A nevelés legmagasabb rendű feladata nemcsak a tudás átadása, hanem a részesítés abban az éltető erőben, amelyet csak az elme és elme, a lélek és lélek közötti kapcsolatból kaphatunk. Csakis életből születhet élet. Micsoda kiváltság volt tehát három évig naponta kapcsolatban lenni azzal az isteni étellel, amelyből a világnak áldást hozó, minden életadó lehelet származik! Minden társát felülmúlóan János, a szeretett tanítvány adta át magát legjobban e csodálatos élet erejének. Ő mondja: „Az élet megjelent, és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk.” (1Jn 1:2) „Az Ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.” (Jn 1:6)

Urunk apostolai egyáltalán nem keresték a maguk dicsőségét. Munkájuk sikerét nyilvánvalóan csak Istennek köszönhették. Ezeknek az embereknek az élete, a bennük kifejlődő jellem és a hatalmas mű, melyet Isten általuk elvégzett, megmutatja, hogy mit tesz Ő meg mindenkiért, aki elfogadja a tanítást és engedelmeskedik. – *Jézus élete*, 250. o.

Aki átadta magát Krisztusnak, többet ér a szemében, mint az egész világ. A Megváltó egy emberért is vállalta volna a Kálvária haláltusáját, hogy megmentse országa számára. Sohasem mond le egyről sem, akiért meghalt. Hacsak követői nem döntenek úgy, hogy elhagyják, szorosan tartja őket.

Minden próbánkban olyan segítőnk van, aki sohasem bukik el. Sohasem hagy minket egyedül harcolni a kísértéssel, küzdeni a gonosszal, hogy végül a terhek és a bánat összetörjenek. Bár most elrejtőzött a halandó szemek előtt, hitfűlünkkel hallhatjuk hangját: Ne félj, veled vagyok! „Én vagyok az élő; pedig halott voltam, és ímé, élek örökkön örökké.” (Jel 1:18) Elviseltem bánatotokat, megtapasztaltam küzdelmeiteket, szembenéztem kísértéseitekkel. Ismerem könnyeiteket: én is sírtam. Ismerem a fájdalmat, mely túlságosan mély, semhogy emberi fül számára kibeszélhető lenne. Ne gondold, hogy elhagyatott, elfeledett vagy. Ha bánatodra egyetlen húr sem rezdül egyetlen emberi szívben sem, nézz rám és élsz. – *Jézus élete*, 483. o.

Március 2., szerda

Aki igazán hisz Krisztusban, együtt lakik vele a mennyei hajlékokban. Fogadjuk el tehát a kereszténység jelképeit. Ezek nem külső jelek, tehát nem keresztet vagy koronát kell viselnünk, hanem olyas valmit, ami megmutatja az ember kapcsolatát Istennel.

„Mivelhogy azért, atyámfiai, bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, azon az úton, amelyet Ő szentelt nekünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az Ő teste által, és lévén nagy papunk az Isten háza felett: Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől, és testük meg van mosva tiszta vízzel; tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett, és ügyeljünk egymásra a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, el nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.” (Zsid 10:19–25) – *The Upward Look*, 233. o.

Krisztus közbenjárása értünk abból áll, hogy isteni érdemeit mutatja be és kínálja fel az Atyának helyettünk, a kezesünként, hiszen Ő azért ment fel a mennybe, hogy engesztelést szerezzen a bűneinkre... „Ennek-okaért ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzek érettük.” (Zsid 7:25)

Ezek a szövegek igazolják, hogy Isten nem akarja, hogy kételkedj, és hogy az a félelem kínozza a lelket, hogy Ő nem fog kedvesnek találni

téged a bűneid és a méltatlanságod miatt... Vidd ügyedet Jézus elé, hivatkozz a Golgotán érted folyt vérére. Sátán vádolni fog, hogy túlságosan bűnös vagy, de te mondd neki: „Tudom, hogy bűnös vagyok, éppen ezért van szükségem szabadítóra. Jézus eljött a földre, hogy üdvösséget szerezzen a bűnös embernek. Jézus Krisztus vére megtisztít minden hamisságtól... Nincs semmi érdemem, és nem vagyok méltó az üdvösségre, de Isten előtt felmutatom a szeplőtlen Bárány engesztelő véréét, aki elveszi a világ bűneit. Ez minden, amit tehetek. Jézus neve nyit utat előttem az Atya felé. Az Ő füle és szíve kész meghallani leggyöngébb imámat, és Ő fogja teljesíteni legmélyebb szükségleteimet.” – *Reflecting Christ*, 75. o.

Krisztus azért jött a földre, hogy bemutassa, milyen tökéletessé válhat az ember, ha részt kap az isteni természetből. Kegyelmének, együttérzésének és szeretetének bemutatásával a nagyság új dimenzióját tárta a világ elé. Új értelmezést adott az embernek Istenről. Mint az emberiség feje, leckéket adott az embernek az isteni kormányzásról, ami által feltárta az irgalom és igazság megbékülésének szentségét. – *Szemelvények*, I. köt., 260. o.

Március 3., csütörtök

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1) Hát nem ugyanezt tapasztaltuk meg a múltban, amikor hittel léptünk előre, és meg tudtuk valósítani mindazt, aminek ma szemtanúi lehetünk? (...) A hit nem csupán azt jelenti, hogy előrenézel mindarra, ami még nem látható, hanem azt is, hogy megerősödsz a múlt tapasztalataiban az eredmények és Isten Igéjének a teljesevé látán... Imádkozzatok: „Uram, gyarapítsd a hitünket!” A hit kiélesíti az érzelmeket arra, hogy még nagyobb szorgalommal és eredménnyel dolgozhassatok. A hit nemesíti a lélek erőit, és képessé teszi arra, hogy szilárdan megálljon mindabban, ami még láthatatlan. (...)

Szegezzük tekintetünket Jézusra, aki nem csupán példaképünk, hanem hitünk szerzője és bevégzője is, és haladjunk előre bizalommal, hiszen Ő megad minden szükséges erőt ahhoz, hogy eleget tudjunk tenni a mindennapok kötelességeinek. – *The Upward Look*, 72. o.

Hitre van szükség az élet apró és nagy dolgaiban is. Napi tevékenységeinkben Isten hatalma töretlen bizalom révén váljon valósággá számunkra. (...)

A félelénk gyermekből csak Isten jelenlétének érzése űzheti ki azt a félelmet, amely megterheli az életet. Jegyezze meg jól az ígéretet: „Az Úr angyalai táborat járnak az Őt félők körül, és Ő megszabadítja őket minden veszélytől.” Olvassa el Elizeus csodálatos történetét, aki a városban tartózkodva láthatta a mennyei angyalok seregét közé és a felfegyverzett ellenség közé vonulni. Olvasson Péterről, akit angyal látogatott meg a börtönben, és figyelje meg, hogy Isten miként vezette ki hűségese szolgálóját a fegyőrök és a hatalmas börtönrácsok közül. (...)

Az Úr ugyanilyen csodálatos módon fog dolgozni bárhol, ahol a hívők szíve az Ő hatalmának csatornáivá válhatnak. – *Reflecting Christ*, 127. o.

„Bizony, bizony mondom néktek: aki énbennem hisz, örök élete van annak.” (Jn 6:47) A szeretett János által, aki hallotta e szavakat, a Szentlélek kijelentette a gyülekezetnek: „Ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet.” (1Jn 5:11–12) Jézus ezt mondta: „Én feltámasztom azt az utolsó napon.” (Jn 6:54) Krisztus egy testté lett velünk, hogy mi egy lélek lehessünk vele. Ezen egység ereje által kell majd előjöttünk a sírból – ez nemcsak Krisztus erejének megnyilatkozása által történik, hanem hit által az Ő élete a miénk lesz. Aki meglátja az Üdvözítő igaz jellemét, és szívébe fogadja Őt, örök élete van. Krisztus a Lélek által lakik bennünk, és Isten Lelke, ha hittel fogadjuk be a szívünkbe, az örök élet kezdete. – *Jézus élete*, 388. o.

Március 4., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme: „A közbenjáró Jézus” című fejezet. Szemelvények, I. köt.: „Főpapunk: Krisztus” című fejezet.

11.

JÉZUS, HITÜNK SZERZŐJE ÉS BETELJESÍTŐJE

Március 5., szombat délután

Pál ugyanezt a szilárd célkitűzést szeretne volna látni a korinthusi hívők életében, hogy elnyerjék az örök élet koronáját. Tudta, hogy ha el akarják érni a Krisztus által számukra kitűzött eszményt, élethosszig tartó küzdelem áll előttük, amely alól nincs felmentés. Kérte őket tehát, hogy szabályszerűen küzdjenek, igyekezzenek napról napra megszentelődni és az erkölcsi tökéletességért harcolni. Felhívta őket egyszersmind, hogy vessenek el minden terhet, és törekedjenek a tökéletességre Krisztus Jézusban.

Pál a korinthusiak figyelmét a hajdani Izrael tapasztalataira irányította. Azokra az áldásokra, amelyek megjutalmazták engedelmeségüket, és azokra az ítéletekre, amelyek áthágásaikra következtek. Emlékeztette őket, hogy az Úr milyen csodálatos módon vezette ki a hébereket Egyiptomból: nappal felhő-, éjjel tűzoszlop védelme alatt. Így biztonságban vitte át őket Isten a Vörös-tengeren, míg az egyiptomiak, akik ugyanígy akartak átjutni, valamennyien a tengerbe fúltak. Ezáltal ismerte el Isten Izraelt saját gyülekezetének. „És mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követte őket, e kőszikla pedig Krisztus volt.” (1Kor 10:4) A héberek vezetője minden útjukban: Krisztus volt. A megütött kőszikla Őt jelképezte, akit az emberek törvényszegése miatt sebeznek meg, hogy az üdvösség forrása mindenkire kiáradhasson. – *Az apostolok története*, 315. o.

Amilyen biztos, hogy van személyes Megváltónk, annyira biztos az is, hogy van egy személyes, kegyetlen és álnok ellenségünk is, aki minden lépésünket követi, és abban ügyködik, hogy tévelygésre vezessen. Mivel álcázza magát, nagy sikereket érhet el. Ahol azt han-

goztatják, hogy az ördög nem is létezik, épp ott tevékenykedik a leginkább. (...)

Tűzzétek ki célul, hogy Krisztus iskolájának hűséges tanulói lesztek, és naponta megtanuljátok a mennyei képmáshoz igazítani az életteteket. Fordítsátok tekinteteket az ég felé, és igyekezzetek elnyerni magasztos elhívásokat jutalmát, amit Jézus Krisztusban kaptatok. Türelemmel fussátok meg a keresztény futásokat, emelkedjete felül minden kísértésen, legyen bármily fájdalmas vagy kínzó is. Álljatok ellen az ördögnek, és akkor elfut tőletek. Közeledjete Istenhez, és ha meg akarjátok tenni az első lépést a menny felé, akkor Ő kinyújtja karját felétek segítségül. Személyesen csak tőletek függ, hogy a feddhetetlenség Napjának fényében vagy a tévelygés sötétségében akartok-e járni. Isten igazsága csak abban az esetben lesz áldás számotokra, ha engeditek, hogy befolyásával tisztítsa meg a lelketeket. – *Sons and Daughters of God*, 79. o.

Az ókori sportolók, bár szigorú áldozatokat hoztak, mégsem voltak biztosak a győzelemben. (...)

A keresztény küzdelemben azonban nem így állnak a dolgok. A futása végén egyetlen embernek sem kell csalódnia, ha alávetette magát a feltételeknek. Senkitől sem lesz megtagadva a győzelem, ha lelkes és kitartó volt. A futás nem csak a gyorsaké, és a küzdelem nem csak az erőseké. A legerősebbel együtt a leggyengébb is elnyerheti a hervadhatatlan koronát. Mindazok, akik az isteni kegyelem ereje által életüket összhangba hozzák Krisztus akaratával, elnyerhetik a győzelmet. – *The Faith I Live By*, 369. o.

Március 6., vasárnap

A keresztény élet több, mint ahogy sokan gondolják. Nem csupán szelíd-ségből, türelemből, alázatosságból és kedvességből áll. Ezek az erények fontosak, de szükség van bátorságra, erőfeszítésre, határozottságra és kitartásra is. Az az út, amelyet Krisztus mutat, keskeny út, az önmegtagadás ösvénye. Erre az útra csak erős jellemű, határozott emberek tudnak rálépni és nehézségek és csüggesztő körülmények árán is csak előre menni.

Kitartó emberekre van szükség, olyan emberekre, akik nem várnak arra, hogy útjuk simára legyen gyalulva, és hogy minden akadály le-

omoljon; olyan emberekre, akik új életre keltik az elcsüggedt munkások lankadó erőfeszítéseit; olyan emberekre, akiknek a szívét átmelegíti a keresztény szeretet, és kezük erős a Mester munkájának végzéséhez.
– *A nagy Orvos lábnymán*, 497. o.

„Habár kétszer ért csalódás – írta Isten embere [William Miller] –, nem vagyok sem levert, sem csüggedt... Most is éppoly szilárdan hiszek Krisztus eljövételében, mint korábban. Csak azt tettem, amit évekig tartó komoly megfontolás után ünnepélyes kötelességemnek tartottam... Egy dologról meg vagyok győződve: csak azt prédikáltam, ami-ben hittem; és az Úr velem volt, hatalma megmutatkozott munkámban, és sok jó származott belőle.” (...)

Isten nem hagyta el népét. Lelke azokkal maradt, akik nem tagadták meg elhamarkodottan a kapott világosságot, és nem kárhoztatták az adventmozgalmat. Ezek a megpróbált, várakozó emberek e válság idején a Zsidókhöz írt levélben bátorító és intő szavakat találhattak: „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő, és nem késik.” – *A nagy küzdelem*, 407. o.

Isten minden emberre bízott valamilyen feladatot, és azt várja el, hogy kezdjünk el dolgozni ott, ahol vagyunk. Az Úr nem viheti végbe mindazt, amit eltervezett, míg az ember nem végzi el a rá eső részt.

Néha úgy tűnik, hogy túl rövid a hit karja ahhoz, hogy megérinthesse Isten ruhájának legalább a szegélyét, azonban épp itt lép közbe az az ígéret, amely mögött maga Isten áll: „Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és Ő azt mondja: Ímé, itt vagyok.” (Ésa 58:9)

Nem a mi erőfeszítéseink biztosítják a győzelmet. Az ígéret mögött meg kell látnunk Istent, és hinnünk kell benne. Ragadd meg hittel a végtelen hatalom karját! Isten hű, és teljesíteni fogja, amit megígért.

Kérdések merülnek fel, amelyekre nem találsz majd választ, bármilyen sokat küzdesz is érte. Ne pazarolj időt ezekre. Végezd a rád háruló feladatot, bízz az Úrban, hisz Ő a te bölcsességed. Az Ő feddhetetlensége jár előtted, és az elmédet kínzó kérdések biztos válaszra fognak találni.
– *The Upward Look*, 133. o.

Március 7., hétfő

Ábrahám feltétlen engedelmissége az egyik legszembeszökőbb példája a hitnek és Istenre támaszkodásnak a Szentírásban. Csupán a pusztá ígérettel a legparányibb külső bizonyíték nélkül – hogy leszár-mazottai örökölni fogják Kánaánt – Ábrahám követte az utat, ahova Isten vezette, teljesen és szívből eleget téve a feltételeknek, biztos lévén, hogy az Úr híven teljesíti ígéretét. Az ősatya oda ment, ahol Isten kijelölte kötelességét; egyetlen gondolattal telepedett le a bálvány-imádó nemzetek közé: „Isten szólt; én engedelmeskedem a hangjának; Ő majd megvéd.”

Isten hírnökeinek ma is éppoly hitre és bizonyosságra van szüksége. Mégis sokan, akiket az Úr fel tudna használni, nem mennek előre, minden más fölött azt az egyetlen hangot hallva, egyetlen hangnak engedelmeskedve... Az Úr sokkal többet tenne szolgáláiért, ha teljesen neki szentelnék magukat, többre becsülve szolgálatát minden rokoni, földi kapcsolatnál. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 524. o.

Sátán szándéka, hogy elpusztítsa az emberek Istenbe vetett bizalmát; hogy elégedetlenné tegye őket életük körülményeivel; hogy rávegye őket azoknak az ismereteknek a keresésére, amelyeket Isten bölcsen eltakart előlük; és hogy megvessék azt, amit a menny kijelentett nekik szent szavában.

Sokan vannak, akik nyugtalanokká válnak, ha nem tudják ügyeik határozott kimenetelét. Nem tudják elviselni a bizonytalanságot, és türelmetlenségükben visszautasítják a várakozást, hogy meglássák Isten üdvösségét. A rossztól való félelem majdnem örületbe sodorja őket. Szabad utat engednek lázadó érzéseiknek, és szenvedélyes szomorúságukban ide-oda szaladgálnak, és igyekeznek mindazt megtudni, amit az Úr nem tárt a szemük elé. Ha bíznának Istenben, és kitartóan imádkoznának is, akkor megtalálnák a mennyei vigasztalást. Istennel való lelki közösségük lecsillapítaná zaklatott lelküket. A megfáradtak és a súlyosan megterheltek nyugalmat találnának lelküknek, ha Jézus-hoz mennének. – *Pátriárkák és próféták*, 686–687. o.

Isten népének mélyebb és szélesebb körű vallásos tapasztalatra kell szert tennie. Krisztus a példaképünk. Ha élő hittel és Isten szavának való megszentelt engedelmisséggel kinyilvánítjuk Krisztus szeretetét és kegyelmét, ha megmutatjuk, hogy helyes fogalmunk van gondvise-

léséről a munkában, akkor meggyőző erőt viszünk a világba. A magas állás nem tesz értékessé Isten szemében. Az Úr azzal a megszentelődéssel és hűséggel méri az embert, amivel Isten akaratát végzi. Ha maradék népe alázatosan és hittel jár előtte, akkor véghezviszi általuk örök szándékát, képessé teszi őket, hogy igazságát olyan összhangban dolgozva tárják a világ elé, amint az Jézusban él. Mindenkit felhasznál – férfiakat, nőket és gyermekeket –, hogy széjjelragyogtassa a világosságot, és népet hívjon el, mely hű lesz a parancsolataihoz. Isten népe Istenbe vetett hitének gyakorlásával a világ tudomására hozza, hogy Ő az igaz Isten, népének Istene. – *Bizonyságtételek*, IX. köt., 274. o.

Március 8., kedd

Az egyiptomi törvények szerint mindazoknak, akik elfoglalják a fáraók trónját, a papi rend tagjaivá is kellett lenni. Ez azt jelentette, hogy Mózes is – a trón nyilvánvaló örökösét – be kellett avatni a nemzet és az államvallás titkaiba... Mózes azonban – ámbár lelkes tanítvány volt – semmiképpen sem tudták rávenni arra, hogy részt vegyen a bálványistenek imáadásában és szolgálatában. Megfenyegették a királyi korona elvesztésével, és figyelmeztették, hogy a hercegnő is ki fogja tagadni, ha továbbra is állhatatosan ragaszkodik a héberek hitéhez. Mózes azonban továbbra is kitartott elhatározása mellett, hogy az egy Istenen, a menny és a föld Teremtőjén kívül senki és semmi mást nem imád és nem tisztel. – *Pátriárkák és próféták*, 245. o.

Nem mindig az a legbölcsebb, ha csak akkor teszünk lépéseket javak beruházására, ha kezünkben van a pénz, hogy teljesen befejezhessük. Munkánk építése során az Úr nem tesz mindig mindent világossá szolgálói előtt. Néha azzal próbálja ki népe bizalmát, hogy elvárja, hogy hittel haladjunk előre. Sokszor szoros és nehéz helyekre vezet, majd fölszólítja őket, hogy menjenek előre, mikor úgy látszik, mintha a Vörös-tenger vizét érintené lábuk. Ezek azok az idők – amikor szolgálóink imái komoly hittel szállnak fel hozzá –, mikor utat nyit előttük, és tágas helyre vezet őket.

Az Úr azt kívánja, hogy e napokban népe higgye, hogy olyan hatalmas tetteket visz végbe értük, mint Izrael gyermekeiért, mikor Egyiptomból Kánaánba vándoroltak. Rendelkezzenek elmélyült hittel, mely a legnehezebb körülmények között sem habozik követni Isten utasítá-

sait. „Menjetelek előre!” – ez Isten parancsa népéhez. – *Bizonyságtételek*, IX. köt., 271. o.

Aki hátat fordít a világ élvezeteinek, és akár Mózes, inkább az Isten népével együtt szenved sanyargattatást, minthogy a bűn múltó előnyét élvezze, aki becsebb kincsnek tartja Krisztus gyalázatát a világ gazdagságánál, az a hű Mózessel együtt elnyeri a halhatatlanság hervadhatatlan koronáját és a dicsőség örök mértékét. (...)

Az üdvözülésre törekvés nem gyerekjáték, amit ha tetszik, művelünk, ha nem, odahagyjuk. Szilárd céltudatot, fáradhatatlan igyekezetet követel, mely végül kivívja a győzelmet. Aki mindvégig állhatatos marad, üdvözü. Azok nyerik el az örök életet és a hervadhatatlan jutalmat, akik nem fáradnak bele a jótettekbe. (...) Aki részt vesz a Sátánnal és seregeivel vívott harcban, arra nehéz élet vár. Ne legyenek olyan fogékonyak a benyomásokra, mint a viasz, amit a tűz bármilyen alakúra tud olvasztani. Mint megbízható harcosok, viseljék el a nehézségeket. Álljanak őrhelyükön, s mindenkor álljanak helyt. – *Bizonyságtételek*, II. köt., 100–101. o.

Március 9., szerda

Izrael előrenyomuló serege azt tapasztalta, hogy azoknak a csodálatos dolgoknak a híre, amelyeket Isten a héberekkel cselekedett, megelőzte őket. A pogányok közül felismerték egyesek, hogy Ő az egyedül igaz Isten. A pogány asszony így tett bizonyosságot a gonosz Jerikóban: „Bizony, a ti Istenetek, az Úr az Isten fenn a mennyben és lenn a földön.” (Józs 2:11) Amit Jahvéról így megtudott, szabadulását jelentette. „Hit által nem vezett el az engedetlenekkel együtt Ráháb...” (Zsid 11:31) Nem ő az egyedüli, akinek megtérése tanúsította Isten irgalmát azokkal a bálványimádókkal szemben, akik elismerik isteni tekintélyét. Az ország belsejében nagyszámú nép hagyott fel pogányságával; egyesültek Izraellel, osztozva a szövetség áldásaiban. (...)

Krisztus azért jött, hogy minden válaszfalat ledöntsön. Kitérta a templom minden helyiségét, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete oly széles, oly mély, oly teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán befolyása alól azokat, akiket a nagy csaló magtévesztett. Trónjához emeli őket, ahhoz a trónhoz, amelyet ígéretének szivárványa vesz körül. – *Proféták és királyok*, 369. o.

A kereszténység nem ígér problémamentes életet. „Sok háborúságon által kell nekünk az Isten országába bemennünk.” (Csel 14:22) Szükség van erős hitre, bizalomra, amely meg van bizonyosodva afelől, Isten nem megengedi meg, hogy gyermekeit erejük feletti kísértés érje. Pál apostol a zsidókhoz intézett levelében rámutat arra, hogy mire képes az ilyen hit. Azokról tesz említést, akik még az üldözéssel és a halállal szemben állva sem veszítették el Istenbe vetett töretlen bizalmukat: „Akik hit által országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték, az oroszánok száját betömték. Megoltották a tűznek erejét, megmenekedtek a kardélitől, felerősödtek a betegségből, erősek lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek táborait... mások kínpadra vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becsebb feláradásban részesüljenek.” (Zsid 11:33–35)

A hit hőseit ez a világ méltatlannak ítélte az életre, azonban a mennyben Isten fiaiként vannak számontartva, mint akik méltókká tettek erre a nagy dicsőségre. – *In Heavenly Places*, 268. o.

Az Istennek odaszentelt élet: áldozatos élet. Fel kell áldozni az alacsonyabb rendűt a magasabb rendűért; a földit a lelkiért; a mulandót az örökkévalóért. Isten nem kívánja akaratumkat megsemmisíteni, mivel éppen ezt felhasználva teljesíthetjük az Ő akaratát. Adjuk át neki akaratumkat, hogy megtisztítva, nemesebben adhassa vissza nekünk; így jutunk összhangba a mennyyel, s általunk szeretetének és hatalmának gazdagságát áraszthatja szét az emberiségre. Ha az önfejtűnek és a keménynyakúnak annyira fájdalmas is ez az átadás, az Ige szerint mégis „jobb tenéked”. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 62. o.

Március 10., csütörtök

Mindnyájan futhatunk, és mindnyájan elnyerhetjük a díjat. Öltük magunkra a mennyei kegyességeket, és a halhatatlanság koronájára függesztve tekintetünket tartjuk mindig szemünk előtt Jézust, a mintát. Urunk a fájdalmak embere volt, aki jól tudta, mi a szenvedés. Álljon szüntelenül előttünk mennyei Urunk szerény, lemondó élete. S amikor a jutalomra emelve tekintetünket követni törekszünk Őt, akkor azzal a bizonyossággal tudjuk megfutni a versenyt, hogyha megteszünk minden tőlünk telhetőt, akkor biztosan elnyerjük a díjat. (...)

Mikor ez a hallatlan kilátás áll előttünk, miért ne tudnánk kitarással futni meg az előttünk lévő küzdőteret a hitünk szerzőjére és bevégezőjére függesztve tekintetünket? Ő mutatta meg nekünk az utat, Ő jelölte ki lábnyomával az út teljes hosszát.

Ezt az ösvényt járta be az Úr, s vele együtt mi is részt vehetünk a lemondásban és szenvedésben, mi is járhatunk ezen a vérével kijelölt ösvényen. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 358–359. o.

Isten kegyelme nélkül erőfeszítéseink nem járhatnak tartós eredménnyel. Krisztus kegyelme által kell győznünk, és csak az Ő érdemei alapján soroltathatunk azok közé, akiknek a neve nem lesz kitörölve az életnek könyvéből. A győztesek Isten életéhez hasonló életet élnek, és viselik a győzők koronáját. Mivel oly nagy és örök jutalom vár ránk, türelemmel kell futnunk előre, szemünket Jézusra, hitünk Szerzőjére és Bevégezőjére szegezve. (...)

El kell távolítani mindazt, ami beszenyezi a lelket, és meg kell tisztítani a szívet. Tudnunk kell, hogy mit is jelent az isteni természet részesevé válni, miután elszakadunk a világi kívánságok okozta romlástól. Elfogadod-e a végtelen áldozat által felkínált üdvösséget, hogy az isteni természet részesevé válhass? Isten az egyszülött Fiát adta, hogy halála által te halhatatlanságot és dicsőséget nyerhess. – *Signs of the Times*, 1891. június 15.

Adjátok fel önbizalmatokat, önteltségeket, kövessétek szelíd példaképeket; tekintsetek Jézusra, hitetek megkezdőjére és bevégezőjére, aki megvetve az örömet és dicsőséget, elszenvedte érettünk a kereszt-halált, és nem törődött a gyalázattal. Ő volt egykor a bűneink következtében a csendes, megölt Bárány, aki miattunk megsebesített, megkínóztatott, és aki büntetésünk terhét viselte.

Ó, szenvedjünk hát Krisztusért mi is szívesen valamit! Feszítsük keresztre az „én”-t naponként, legyünk itt részeseivé Krisztus szenvedéseinek, hogy vele együtt mi is részessüljünk dicsőségében, hogy elnyerjük egykor a dicsőség, a halhatatlanság és az örök élet koronáját. – *Tapasztalatok és látomások*, 113–114. o.

12.

„...RENDÍTHETETLEN ORSZÁGOT KAPUNK”

Március 12., szombat délután

Isten azonban megszólít bennünket az utolsó napokban. Hallhatjuk hangját a viharban és a forgószélben. Hallunk az Isten által megengedett szerencsétlenségekről, a földrengésekről, árvizekről és a mindent elsöprő elemek tombolásáról.

Ezekben a vészterhes időkben mindazoknak, akik az Isten parancsolatait megtartó gyermekeinek vallják magukat, óvakodniuk kell a tiszteletteljes és Isten-szerető lelkület elvesztésétől. A Szentírás arra tanítja az embert, hogy közeledjen Teremtőjéhez alázattal, tiszteletteljes hódolattal és az isteni közbenjáróba vetett hittel. Amikor az irgalom zsámolyához járul esedezéssel, hajtsa meg térdét előtte, mint akinek kegyelemre van szüksége. Ezzel is fejezze ki, hogy teljes testi, lelki és szellemi valóját aláveti Teremtőjének. – *Isten csodálatos kegyelme*, 91. o.

Földrengés jelezte azt az órát, amikor Krisztus letette az életét, és egy másik földrengés hirdette azt a pillanatot, mikor diadalmasan újra felvette azt. Krisztus, aki győzelmet aratott a halál és a sír fölött, győztesen jött elő a sírboltból földrengés, felvillanó villámlások és mennydörgések közepette. Isten előre megmondta, hogy amikor Krisztus újra eljön a földre, akkor „megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is” (Zsid 12:26). „Inogva meging a föld, miként a részeg, és meglódul, mint a kaliba.” (Ésa 24:20) „Az ég, mint írás egybehajtatik” (Ésa 34:4). „Az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta levő dolgok is megégnek.” (2Pt 3:10). „De az Úr az ő népének oltalma és az Izrael fiainak erőssége!” (Jóel 3:16) – *Jézus élete*, 780. o.

Akik kutatják a Bibliát, Istennel tanácskoznak és Krisztusra támaszkodnak, őket Isten képessé teszi, hogy minden körülmények között bölcsen cselekedjenek. A jó elvek a való életben látszanak meg. Csak fogadd be szívélyesen a jelennek szóló igazságot, s ezt tedd jelleted alapjává! Így tehetetlenül hullnak le rólad az élvezetek csábításai, a divat szeszélyei, a világ szerelmeseinek megvetése, de még a szíved kényeztetést követelő zajos akaratmegnyilvánulásai is. Először meg kell tisztítanunk a lelkiismeretünket, és saját vezetésünk alá vonnunk az akaratunkat. Lelkünkben az igazság szeretetének kell uralkodnia. Akkor olyan jellem alakul ki bennünk, amelyet a menny jóváhagyhat. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 43. o.

Március 13., vasárnap

Jézus ismét eljön... az Atyának dicsőségében az összes szent angyalokkal együtt, akik elkísérik földi útjára. A menny teljesen üres marad, mert az angyalok Mesterüket kísérik el, és a földön élő és várakozó szentek a menny felé, Jézus felé tekintenek, amiképpen a galileai férfiak tették, midőn az Úr az Olajfák hegyéről a mennybe szállt. Ama napon csak a jámborok, a szentek kiáltanak fel ujjongva – akik igazán alázatosan és szelíden követték Krisztus példáját: „Íme, a mi Urunk, akit várunk, s aki megszabadít minket!” S a szentek „egyetlen szempillantás alatt” a végső harsonaszóra elválnak – ama harsonának a szavára, amely a porban nyugvó szenteket új életre szólítja. Az Úr felruhazza dicső halhatatlansággal szentjeit úgy, hogy örömmel kiáltanak fel: „Győzelem, győzelem a sír és halál felett!” Az elvált szentek most a szent angyalokkal együtt az Úr elé ragadtnak a levegőbe, hogy soha többé el ne váljanak szeretett Uruktól.

Hallgathatunk-e ily dicsőséges reménység, ilyen tökéletes megváltás tudatában, melyet Jézus Krisztus saját vére árán szerzett meg számunkra? Ne magasztaljuk-e és ne áldjuk-e mi is fennhangon az Údvözítőt, miképp a tanítványok tették, amikor az Úr bevonult Jeruzsálembe? Nincs-e közelebb hozzánk az a nagy nap, mint volt hozzájuk? Vajon ki akadályozhatna meg minket abban, hogy Istent magasztaljuk és áldjuk, mert a halhatatlanságba és megdicsőülésbe vetett reménységünk nemsokára beteljesedik? Mi már megízleltük az eljövendő világ dicsőségét, s mind többre és többre vágyunk. Egész lényem vágyik az élő Isten után, s nem nyugszom mindaddig,

amíg teljesen át nem hatja valómat az Ő teljessége. – *Tapasztalatok és látomások*, 110. o.

Hiszen már ebben az életben is a keresztények a Krisztussal való közösség örömteli részesei; szemlélhetik szeretetének fényét, és élvezhetik állandó jelenlétét. Életünk minden egyes lépése közelebb hozhat Jézushoz, mindinkább megtapasztaljuk szeretetét, és lépésről lépésre megközelíthetjük az örök béke dicső honát. Azért ne vessük el Istenbe vetett bizalmunkat, hanem legyen bizalmunk erősebb, mint valaha! „Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7:12), és megsegít bennünket ezután is mindvégig! Mint hatalmas emlékoszlopokra tekintsünk jótéteményeinek bizonyítékaira, melyeket az Úr velünk cselekedett, hogy megvigasztaljon és kimentsen a pusztító kezéből. Legyenek állandóan élénken emlékezetünkben a kegyelem megannyi tanújelei, melyekkel Isten elhalmozott bennünket; a könnyek, melyeket felszárított; a fájdalmak, miket lecsillapított; a veszedelmek, miket elhárított; a szükségletek, miket kielégített, és az áldások, melyeket ránk árasztott. Ezek erősítsenek zarándoklatunk hátralevő részén! (...)

Így majd annak idején megnyílnak az egek kapui, hogy bevonulhasanak rajtuk Isten gyermekei, s a dicsőség Királyának ajkairól, mint legszebb zene érinti füleiket: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljetek ez országot, amely számotokra készítettett!” (Mt 25:34) – *Jézushoz vezető út*, 125. o.

Március 14., hétfő

A Krisztus tanítványai által hirdetett evangéliumi üzenet hírt adott a világnak az első adventről, és azt a jó hírt tartalmazta, hogy az ember a Krisztusba vetett hit által üdvösségre lel. Az üzenet előre mutatott a második adventre, amikor Jézus eljön dicsőségben, hogy megváltsa népét, és azt az örömhírt hozta, hogy aki hisz és engedelmeskedik, az részesül „a szentek örökségében... a világosságban” (Kol 1:12). Ez az üzenet szól ma az emberiségnek azzal a kinyilatkoztatással együtt, hogy Krisztus második eljövetele közel van. Igéje és az általa meghirdetett jelek teljesebbé tanúsítja, hogy az Úr már az ajtó előtt van.

János a Jelenések könyvében megjövendöli, hogy közvetlen Krisztus második eljövetele előtt az evangéliumot hirdetni fogják. Lát egy „angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium,

hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetiségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája” (Jel 14:6-7).

Miután felhangzik a figyelmeztetés, hogy eljött az ítélet ideje, és megszólalnak a hozzá kapcsolódó kinyilatkoztatások, a prófécia szerint eljön az Emberfia az ég felhőiben. Az ítélet idejének meghirdetése egyben Krisztus közeli eljövételének hirdetése is. Ez a szózat az örökévaló evangélium. Krisztus második eljövételének hirdetése, a második advent közelségének hírüladása tehát az evangéliumi üzenet lényeges része. – *Krisztus példázatai*, 226–227. o.

János látta Isten irgalmát, gyöngédségét és szeretetét párosulva szentségével, igazságosságával és hatalmával. Látta, hogyan találták meg benne Atyjukat a bűnösök, kik bűneik miatt félték tőle. A nagy küzdelem tetőpontján túl látta a Sionon „azokat, akik diadalmasok, ...állani az üvegtenger mellett, akiknek kezében valának az Istennek hárfái, és éneklük vala Mózesnek... és a Báránynak énekét” (Jel 15:2-3).

János a Megváltót úgy látja, mint „a Júda nemzetségéből való orosz-lánt”, és mint „egy Barányt, mintegy megölettet” (Jel 5:5; 13:8). Ezek a szimbólumok jelképei a mindenható hatalom és az önfeláldozó szeretet egyesülésének. A júdabeli oroszlán, aki olyan rettenetes a kegyelmét megvetők számára, engedelmes és hűséges híveinek az Isten báránya. A tűzoszlop, amely Isten törvénye áthágóinak Isten haragja félelmetességéről beszél; a világosság, irgalom és szabadítás jelképe azok számára, akik parancsolatait megtartották. Isten karja, amely elég erős, hogy a lázadókat szétzúzza, elég erős arra is, hogy a hűségeseket megszabadítsa. Akik hűek, valamennyien megmenekülnek. „És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig” (Mt 24:31). – *Az apostolok története*, 589. o.

Március 15., kedd

1848. december 16-án látomást adott nekem az Úr, amelyben megmutatta az ég erősségeinek megrázkódását. Látomásomban meggyőződést szereztem róla, hogy midőn az Úr a végidők jeleinek megadásánál Máté, Márk és Lukács evangéliumában „ eget” említ, akkor tényleg

az eget is érti, és ha „földet” említ, akkor ezalatt a földet érti. A menny erősségei: a nap, hold és a csillagok. Ezek uralják az eget. A föld erősségei a földet uralják. Az ég erősségeit Isten szava rázza meg. Akkor a nap, a hold és a csillagok kimozdulnak helyükről. Nem semmisülnek meg, csak megrendülnek Isten szavára.

Sűrű sötét felhők tornyosultak, és egymásba ütköztek. A légkör kétévált és visszagördült; a kinyílt úrön át az Orionba tekinthettünk, ahonnan Isten szava hangzott felénk. E nyitott úrön át száll alá Isten szent városa is. Láttam, hogy a föld erősségei most rendülnek meg, s az események egymást követik. Háború, háborús hírek, fegyver, éhség és ragályok rendítik meg a föld hatalmasságait, majd Isten szava meg-
rázza a napot, holdat, csillagokat, sőt magát a földet is. – *Tapasztalatok és látomások*, 41. o.

Már nincs sok hátra, amikor vihar csap le a bűnben alvó világra... Amikor a föld ittas emberként meginog, amikor az egek megrendülnek, és eljön az Úr nagy napja, ki fog tudni megállni? Az emberek rémülten tekintenek majd arra a jelenségre, amit szerettek volna elkerülni: „Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt” (Jel 1:7). (...)

A Bárány rettenetes haragja árad ki azokra, akik megvetették kegyelmét, de irgalommal, feddhetetlenséggel, szeretettel és áldásokkal viszonyul azokhoz, akik befogadták Őt. A felhőoszlop, amely az egyiptomiak számára a sötétséget és a bosszúálló harag fenyegetését jelentette, Isten népe számára dicsőséges tűzoszlopot jelentett. Így lesz az utolsó napokban is az Úr gyermekei számára. Isten dicsősége világosságot áraszt a parancsolatait megtartó népre, de sötétséget a hitetlenek számára, akik akkor jönnek majd rá, hogy milyen rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni. Kinyújtja erőteljes karját, hogy megszabadítsa azokat, akik Őhöz járultak, de ugyanolyan erőteljes karral hozza el büntetését mindazokra, akik nem akartak hozzá jönni, hogy életük legyen. Isten arról biztosít bennünket, hogy míg van kegyelem, amíg még hallható hívó szava, addig az Úrhoz térhetünk. Mindent megtett annak érdekében, hogy bármely lélek menedéket találjon, és akik megtartották parancsolatait, azok oltalmat nyerjenek, míg elmúlik a harag ideje. – *That I May Know Him*, 356. o.

Isten irgalmas volt a világhoz, amikor kiirtotta Noé gonosz kortársait. Kegyelemből pusztította el Sodoma romlott lakóit is. Sátán

megtévesztő befolyására a gonosztevők rokonszenvet és csodálatot váltanak ki az emberekből, és így másokat is szüntelenül lázadásra indítanak. Így volt ez Kain és Noé korában, Ábrahám és Lót idejében. Így van ez napjainkban is. Isten a világegyetem iránti irgalomból pusztítja el végül az Ő kegyelmének elutasítóit. – *A nagy küzdelem*, 543. o.

Március 16., szerda

Jézus követője is találkozni fog... az írást átszellemesítő spiritualisták magyarázataival, azonban ne fogadja el. Szavát csupán a Szentírás örök igazságainak határozott megerősítésére használja fel; tekintetét Krisztusra irányítsa, szilárdan haladjon a kijelölt úton, és száműzzön minden olyan eszmét, amely nincs összhangban Krisztus tanaival. Isten igazsága legyen elmékedésének és gondolkodásának tárgya. A Bibliát tekintse Isten Szavának, amely közvetlenül szól hozzá. Így azután megtalálja azt az igazságot, amely isteni.

Isten ismerete, ahogyan Krisztusban megnyilatkozott, az a tudomány, amellyel mindenkinek bírnia kell, aki üdvözülni. Ez az az ismeret, amely a jellem átalakulását eredményezi. Ha belép életünkbe, a lelket újjáalakítja Krisztus képmására. Erre az ismeretre Isten hívja meg gyermekeit; nélküle minden más egyéb csak hiúság és semmisség.

A jellemfejlesztés tulajdonképpeni talapzata minden nemzedékben és minden országban ugyanaz: Isten Igéjének alapelvei. Egyetlen megbízható és biztos irányelv: cselekedni azt, amit Isten mond. „Az Úrnak rendelései helyesek”, és „aki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké” (Zsolt 19:9; 15:5). – *Az apostolok története*, 474–475. o.

Az isteni természet részesei nem nyitnak utat a kísértéseknek. Az ellenség minden erejét megfeszítve küzd azok ellen, akik keresztény életet akarnak élni. Megkísérti őket, remélve, hogy sikert ér el. Célja az, hogy elcsüggyesse őket. De azok, akik a korok Kőszikláján erősen állnak, nem engednek fondorlatainak. Megemlékeznek arról, hogy Isten a mennyei Atyjuk, és Krisztus a segítőjük. Az Üdvözítő azért jött le a földre, hogy minden fáradt léleknek segítséget, erőt hozzon a kísértések leküzdésére, amiként Ő is győzött. Én ismerem a kísértés erejét, én is tudom, hogy milyen veszedelmek leselkednek mindenfelé, de azt is tudom, hogy elegendő erő áll mindenkor, minden ínségben rendelkez-

zésükre azoknak, akik küzdenek a kísértések ellen. – *Üzenet az ifjúságnak*, 81. o.

Ő, aki eljövendő, mondja: „Íme eljövök hamar, és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedet lesz.” Isten népének minden jó cselekedete, hitüknek gyümölcse megfelelő jutalomban részesül. Ahogyan a csillagok fénye különböző, úgy különböző lesz kijelölt körük az eljövendő életben. (...)

Ha az ember meghal, ám befolyása nem hal meg, tovább hat, termést hoz. A tiszta, szent életű, jó ember befolyása halála után tovább él, hasonlóan a nyugvó nap sugaraihoz, melyek még sokáig megvilágítják a hegycsúcsokat, bár a nap már régen eltűnt a dombok mögött. Így a jók, a tiszták, a szentek cselekedetei még mindig vetítik fényüket, még akkor is, amikor ők maguk már nem élnek, hogy beszéljenek vagy tevékenykedjenek. Cselekedeteik, szavaik, példájuk mindörökké él. „Örök emlékezetben lesz az igaz.” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 428–429. o.

Március 17., csütörtök

„Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel” (Zsid 12:28). (...)

A kereszténynek arra a munkára kell felkészülnie, ami jóságról, önfegyelemről, hosszútúrásról, kedvességről és türelemről tesz bizonyságot. E drága ajándékok ápolása legyen része az életének, hogy amikor Mestere munkára szólítja őt, legyen kész felhasználni legmagasztosabb erőit annak érdekében, hogy segítséget és áldást nyújthasson a körülötte élőknek. – *In Heavenly Places*, 330. o.

Sokan állítják, hogy Krisztus követői, de még nem élnek úgy, mint az Ige betöltői. Nem lelik örömeiket az Igében, mivel olyan szolgálatot vár el tőlük, amit nem kedvelnek. (...)

Az igazi engedelmség jó illata a belső elvek külső megnyilvánulását jelenti, ami nem más, mint a fedhetetlenség és az Isten törvényei iránti szeretet. A fedhetetlenség lényege a Megváltónk iránti hűség, valamint törekvés a jóra, csupán azért, mert az a helyes. (...)

Amikor Krisztus szeretete beköltözik a szívbe, akkor igyekszünk az Ő jellemét utánozni... Minél inkább tanulmányozzuk Jézus életét, és szívünk minél készségesebb a tanulásra, annál inkább hasonlóvá válunk Őhöz. Az Ige igazi megtartójának elméjébe a Szentlélek ad tiszta megértést. Minél inkább keresztre szegezzük önző tetteinket, és minél inkább megosztjuk másokkal a kapott áldásokat felhasználva mindazt, amit Istentől kaptunk, annál inkább megerősödik és gyarapodik bennünk a mennyei kegyelem. Növekedni fogunk a lelkiekben, türelmesebbek leszünk, és lelkünk megerősödik az alázatban és a szelídségben. – *That I May Know Him*, 118. o.

Istenünk szeretetteljes, irgalmas Atya. Ne essék nehezünkre neki szolgálni. Ellenkezőleg, örülünk és ujjongjunk, hogy szolgálhatunk és részt vehetünk munkájában. Isten nem akarja, hogy gyermekei, akiket oly dicsőn megváltott, kegyetlen és zsarnok munkaadónak tekintsék. Legjobb barátjuk Ő, és mikor Őt imádják, Isten velük van, tőle vigaszt és áldást várhatnak, mely szívüket örömmel és szeretettel tölti be. Isten azt akarja, hogy gyermekei a szolgálatából vigaszt merítsenek, és inkább örömmel, mint teherrel tekintsék az Ő szolgálatát. Legbensőbb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve, hűségesen és becsületesen járhassanak el minden dologban. (...)

Szívünk az imának, hálaadásnak szárnyain jöhet közelebb az éghez. A mennyben hálával magasztalják, és gyönyörű énekekkel dicsőítik Istent, és amint kifejezzük szívünk háláját, az istentiszteletünk mindinkább hasonlóbb lesz a mennyei seregéhez. „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem” (Zsolt 50:23), mondja az Úr. Lépünk tehát mindnyájan tiszteletteljes örömmel Alkotónk elé hálával és dicsénekekkel (Ésa 51:3)! – *Jézushoz vezető út*, 103–104. o.

Március 18., péntek – További tanulmányozásra

Tapasztalatok és látomások: „A rostálás” című fejezet.

13.

„A TESTVÉRI SZERETET MARADJON MEG KÖZÖTTETEK”

Március 19., szombat délután

Krisztus saját tapasztalataiból ismerte meg az emberiség vágyait és szükségleteit. Isten egyszülött Fia elszakíthatatlan kötélekkel fűzte össze magát az emberek fiaival. Ezért „nem szégyenli őket atyjafiainak hívni” (Zsid 2:11). Áldozatunk, szószólónk és testvérünk lett, aki az Atya trónja előtt emberi formában és örök időkre eggyé lett velünk, akiket megváltott... Emberfiává lett. Mindezt azért tette, hogy az embert a bűn fertőjéből és lealacsonyító voltából megmentse és felemelje, hogy Isten szeretetét sugározhassa, és részesülhessen a megszentelt élet örömeiben. (...)

Ez a szeretet páratlan! A mennyei Király gyermekeinek neveztesünk! Ó, mily becses ígélet! A legmélyebb elmélkedésre méltó dolog! Még ha minden emberi kötelék megszűnik is, ha barát barátához hűtlen lesz, ha az anyák megszűnnek gyermekeiket szeretni, ha az ég és a föld elmúlik, Isten hozzánk való szeretete soha meg nem változik. Ez a gondolat meghódítja a lelket, és a szívet Isten akaratának rendeli alá. Minél többet foglalkozunk a kereszt fényében Krisztus jellemével, annál több kegyelmet, gyengédséget és megbocsátást látunk egybefonódva igazsággal és jogossággal. Annál érthetőbben és világosabban felismerhetjük Isten végtelen és örökkévaló szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékát, és annál inkább megérthetjük azt a bensőséges, szívbeli részvétet, mely az anyának elveszett gyermeke utáni szerető sóvárgását is végtelenül felülmúlja! – *Jézushoz vezető út*, 14–15. o.

Atyánknak nevezzük Istent, egyazon család gyermekeinek tartjuk magunkat, de mikor hajlandóság mutatkozik, hogy aláássuk valaki tekintélyét, hogy magunkat emeljük a polcra, akkor az ellenség szíve szerint teszünk, akkor megszorítjuk azt, akiről valljuk, hogy követői

vagyunk. Az a gyöngédség és szánakozás legyen példa előttünk, amelyet Jézus tanúsított drága életében, hogyan bánjunk másokkal, különösen pedig a Krisztusban testvéreinkkel.

Isten folyton javunkra van, mi mégis félvállról vesszük kedvezéseit. Az Úr végtelen gyöngédséggel szeret minket, bennünk mégis alig pislog szeretet egymás iránt. Túl szigorúak vagyunk azokkal szemben, akik szerintünk tévelyegnek; másrészt túl érzékenyek vagyunk, ha minket ér a legkisebb hibáztatás, vagy ha a mi viselkedésünket teszik kérdéssé. (...)

Naponta örvendezünk a menny nagylelkűségének, ezért szerető hálának kellene fakadni szívünkől Isten iránt, ami embertársaink iránt is szeretetre hangolna minket, s arra vezetne, hogy szívünkön viseljük felebarátaink javát. Ha elgondolkoznánk Isten irántunk tanúsított jóságán, ez elzárná a lelkünk ösvényeit az ördög sugallatai előtt. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 222. o.

A Krisztus és népe közötti egységnek élőnek, valóságosnak és egyedinek kell lennie, mint amilyen az Atya és a Fiú közötti egység. Ezt eredményezi a Szentlélek bennünk lakozása. Isten minden igazi gyermekének be kell mutatnia a világnak azt, hogy egységben él Krisztussal és a testvéreivel. Akinek a szívében Jézus lakik, az megtermi a testvéri szeretet gyümölcseit. Felismeri, hogy Isten családjának tagjaként kötelessége lelkületével, szavaival és tetteivel ápolni, táplálni és gyarapítani a szeretetet és a keresztény közösséget. – *Sons and Daughters of God*, 193. o.

Március 20., vasárnap

Isten megbecsülte Ábrahámot. Mennyei angyalok látogatták meg és beszélgettek vele, mint barát a baráttal. Amikor Sodoma megítélése közeledett, Isten nem titkolta el Ábrahám elől, és a pátriárka közbenjárt Istennél a bűnösökért. Az angyalokkal való találkozása a vendégszeretetnek is szép példája.

Egy forró nyári napon, délidőben a pátriárka sátra ajtajában ült a csendes tájat szemlélve, amikor a távolból három vándort látott közeledni... Nem várva, hogy szívességet kérjenek, Ábrahám gyorsan felállt, és amikor úgy tűnt, hogy az idegenek más irányba térnek, utánuk sietett, és udvariasan kérte őket, tiszteljék meg, és pihenjenek meg

nála. Saját maga hozott vizet, hogy lemoshassák lábukról az út porát, ő maga választott nekik ételt, és amíg az árnyékban pihentek, az étel el is készült. Tisztelettel állt mellettük, amíg vendégszeretetében részesültek. Ezt az udvarias tettet Isten olyan fontosnak tartotta, hogy feljegyeztette Igéjében, és ezer évvel később az ihletett apostol így utalt rá: „A vendégszeretetről el ne felejtkeztek, mert ez által némelyek, tudtukon kívül, angyalokat vendégeltek meg.” (Zsid 13:2) – *Pátriárkák és próféták*, 138. o.

Sokan vannak még, akik számára áldássá tehetnénk otthonunkat. Társas összejöveteleinket, vendéglátásainkat ne a világ szokásai irányítsák, hanem Krisztus Lelke és Isten Igéjének tanításai! A zsidók minden ünnepükbe bevonták a szegényt, az idegent, valamint a lévitát is, aki egyrészt segített a papnak a szentélyben, másrészt vallási tanító és misszionárius volt. Mindezeket a nép vendégeinek tekintették, akikkel minden társadalmi és vallási örvendezéskor megosztották vendégszeretetüket, és gyengéden gondoskodtak róluk a betegség és a szükség idején. Ők azok, akiket szívesen kell látnunk otthonunkban. Ez a meleg fogadtatás sokat tehet a misszionárius ápoló vagy tanító, a gonddal terhelt, dolgos anya vagy a sok hajléktalan, szegénységgel és csüggedéssel küzdő gyenge és idős ember megvidámítására és bátorítására. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 352. o.

Ne gondold, hogy csorbát üt tekintélyeden, ha szolgálod a szenvedő embert. Ne légy közömbös és lenéző azokkal, akik megrongálták a Lélek templomát. Ők Isten szánakozásának tárgyai. Aki mindeneiket teremtett, mindenekért aggódik is. A legmélyebbre hullottak sem esnek szeretetén és szánalmán kívül. Igazi tanítványai az Ő lelkületét fogják tanúsítani. A szeretet, melyet Krisztus iránti szeretetünk ihlet, emberi mértékkel felbecsülhetetlen értéket lát mindenkitben, akár szegény, akár gazdag. Olyan szeretetet nyilvánítsunk az életünkkel, mely magasztosabb, minthogy szavakkal ki lehetne fejezni.

Ha szidunk valakit, szívük gyakran megkeményedik, de a Krisztusban irántuk kifejezett szeretetnek ellene nem állhatnak... Üzenetünk legyen ez: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét.” – *Bizony-ságtételek*, 6. köt., 279. o.

Március 21., hétfő

Bár Isten a maga képmására teremtette őt, de az ember mértéktelenségével megsértette testi természetében az elvet és Isten törvényét. Bármilyen mértéktelenség elzibbasztja az érzékeny szerveket, s annyira elgyengíti az agy idegerezét, hogy képtelenek nagyra becsülni az örökkelvaló dolgokat. Ehelyett a közönséges ügyek színvonalára rántják le azokat. Az alantasabb szenvedélyek szolgaságba vetik az agy magasabb rendű erőit, melyeket pedig magasztos célra tervezett az Úr. Ha helytelen testi szokásaink vannak, szellemi és erkölcsi képességeink sem lehetnek erősek, mert szoros az összefüggés a testi és az erkölcsi között. Péter apostol megértette ezt, ezért is emelte fel figyelmeztetőn hangját a testvérei előtt: „Szeretteim, mint vándorokat és hontalanoakat inteltek titeket, tartózkodjatok a testi kívánságoktól, melyek a lélek ellen küzdenek.”

Alig akad erkölcsi erő a névleges keresztény világban. Mindaddig helytelen szokásoknak hódolnak, semmibe veszik a testi és az erkölcsi törvényeket, míg csak ijesztően alacsony fokra nem züllött mind az erény, mind az istenfélelem általános színvonala. Olyan szokások, amelyek csökkentik a testi egészség színvonalát – aláássák a szellemi és az erkölcsi erőt is. A természetellenes étvágy és szenvedélyek kielégítése döntő hatással van az agyidegekre. Az állatias érzékeket erősíti, az erkölcsieket pedig elnyomja. A mértéktelen ember számára lehetetlen kereszténynek lenni, hiszen magasztosabb erőit a szenvedélyek rabszolgaságába vetette. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 50–51. o.

Hatalmas felelősség hárul azokra, akik az Úr erőforrásainak talentumaival rendelkeznek. Nem költhetik a pénzt saját önző vágyaik kielégítésére, mert ezzel Isten tárházát rövidítik meg. Isten mérhetetlen jósága és a Szentlélek munkálkodik az emberben, és arra készíti, hogy még többet áldozzon Isten művére, és eszközeit Isten dicsőségére használja fel.

Amikor azt gondoljátok, hogy önző vágyaitok kielégítésére is felhasználhatjátok az Úr pénzét, jusson eszetekbe, hogy még sokan élnek szegénységben, és nincs lehetőségük élelmiszert, valamint ruházatot vásárolni, de ezek az emberek is Isten örökségét képezik. Mindenki irányába, de főleg a hittestvéreink felé kell jót cselekednünk. Ha a mennyei erőforrások birtoklói Isten hűséges követivé válnak, akkor bölcsen fogják felhasználni javaikat, hogy egyetlen hittestvérük se

éhezzon, vagy ne érezzen hiányt a ruházkodásban. – *The Upward Look*, 29. o.

Az élet és a hit legmélyebb és legvalóságosabb filozófiája az, hogy Istennel szoros kapcsolatra kell eljutnunk. (...)

Szorosan kapaszkodjatok Jézusban! (...) Bármilyen is történik, lelketek maradjon meg Isten szeretetében, s akkor lelkileg erős emberek lesztek. Minden helyes magatartás és tiszta jellem alapja Isten folyamatos elismerése és az iránta érzett bizalom, hála. Sose veszítsétek el bizodalmatokat Istenben! – *Letter 22*, 1886. szeptember 19.

Március 22., kedd

Minél magasabb a betöltött munkakör, minél nagyobb felelősséget kell hordozniuk, annál messzebbre hat befolyásuk, és annál jobban kell Istenre támaszkodniuk. Sohasem szabad elfelejteniük, hogy a munkába hívással együtt kapják azt a felhívást is, hogy meggondoltan, vigyázva járjanak embertársaik előtt. Tanulóként kell Isten előtt állniuk. A tisztesség nem teszi szentté a jellemet. Isten megdicsőítése és parancsolatainak megtartása teszi igazán nagygyá az embert. (...)

Nem könnyű a vezetéssel megbízott ember útja. Tekintsen minden nehézséget imára szólításnak! Sohasem mulasszon el tanácsot kérni a bölcsesség csodálatos Forrásától! A Mestertől kapott erővel és értelemmel képes lesz ellenállni a szentségtelen befolyásnak. Külön tudja választani a jót a rossztól. Helyesli azt, amit Isten helyesel, és komolyan küzd, nehogy helytelen elvek honosodjanak meg Isten művében. – *Próféták és királyok*, 30–31. o.

Jézus Krisztus visszahelyezte Pétert apostolságába. Azonban az a tisztelet és tekintély, amit Krisztustól kapott, nem adott neki elsőséget, főhatalmat tanítványtársai fölött. Ezt Krisztus világossá tette, mikor Péter kérdésére: „Uram, ez pedig mint leszen?” ezt válaszolta: „Mi közöd hozzá? Te kövess engem.” (Jn 21:22) Pétert nem úgy tartották tiszteletben, mint az egyház fejét. Az a kegy, amelyet Krisztus gyakorolt az Őt megtagadó tanítványa iránt, és az a tény, hogy megbízta a nyáj legeltetésével, valamint Péter hűsége Krisztus iránt – visszaadta számára tanítványtársai bizalmát. Péternek nagy befolyása volt az egyházban. Azt a leckét azonban, amelyet Krisztus adott

neki a Galileai-tengernél, Péter magával vitte egész életén át. – *Jézus élete*, 817. o.

Isten azt akarja, hogy sokkal többet imádkozzunk, és sokkal kevesebbet beszéljünk. Dicsfénye előnti a menny kapuját, s a fényt bera-
gyogatja mindenki szívébe, aki helyes kapcsolatban áll vele. (...)

Ne gáncsoljuk a felelősség hordozóit. Otthonotokban ne mérgezzé-
tek meg a beszélgetést az Úr munkásainak bírálgatásával. Azok a szü-
lők, akik megengedik az ilyen bíráló lelkületet, nem azt tárják gyerme-
keik elé, ami bölcsésé tesz az üdvösségre. Szavuk nem csak a gyermekek,
de az idősebbek hitét és bizalmát is megrendíti. Egyikünk sem tiszteli
eléggé a szent dolgokat. Sátán a leglelkesebben összefog a vádaskodó-
val, hogy a hitetlenséget, irigységet, féltékenységet, tiszteletlenséget
melengesse. Szüntelen arra tör, hogy lelkületével átítassa az embere-
ket, megrontsa a szeretetet, melyet szentül kellene ápolnunk a testvé-
rek között, megrontsa a bizalmat, szítsa az irigységet, gyanúsítást s
a nyelvek háborúját. Ne érjenek minket azon, hogy Sátán munkatársai-
ként viselkedünk. – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 183. o.

Március 23., szerda

Önsanyargatás, vezeklés és szüntelen bűnvallomás és őszinte megtérés
nélkül, valamint böjtök, ünnepek és külsőleges engedelmesség őszinte
lelkesedés hiányában – mindezek teljesen értéktelenek. Krisztus áldo-
zata elegendő üdvösségünkhöz. Krisztus teljes értékű és hatékony áldo-
zatot hozott, ezért az érdemeit nélkülöző emberi erőfeszítés mit sem
ér. Az ilyen úttal nemcsak hogy nem tiszteljük Istent, de jelen és jövő-
beni hasznosságunkat is leromboljuk. Ha elmulasztjuk értékelni Krisz-
tus áldozatát, ártó befolyást árasztunk. Ez megfoszt reményeinktől és
kiváltságainktól, továbbá hamis és veszélyes elméletek elfogadásához
vezet a megváltással kapcsolatban, amelynek lehetősége végtelen áron
lett megvásárolva számunkra. Az emberek nem úgy értik a megváltási
tervet, mint amelyen keresztül isteni erőt nyerhetnek emberi erőfeszí-
tések sikere érdekében. – *Szemelvények*, 3. köt., 190. o.

„Új szívet is adok nektek.” Akár a vérnek a testben, Krisztusnak kell
szívünkben lakoznia s éltető erőként áramlania bennünk. Lehetetlen
elég nyomatékosan szólnunk erről. Míg vértetünk az igazság, a meg-

győződésünket a Krisztus életét jellemző élő szeretettel kell megerősítenünk. Ha az igazság, az élő igazság nem testesül meg a jellemünkben, egyikünk sem állhat meg. Egyetlen hatalom tehet és tarthat meg állhatatosnak – Isten kegyelme az igazságban. Aki bármi másban bízik, az már tántorog, készen az elesésre.

Az Úr azt kívánja, hogy rá támaszkodjatok. Ragadjatok meg minden lehetőséget, hogy a világosságra jöjjetek. Ha elszakadok az Istentől jövő szent légkörtől, miként ismerhetitek föl a lelki dolgokat? – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 189. o.

Jöjjetek Jézushoz, találjatok nála nyugalmat és békét! Sátán azt sugallja, hogy helyzetetek reménytelen, és önmagatokat nem üdvözíthetitek. Ez igaz, helyzetetek valóban reménytelen. Emeljétek fel Jézust előtte, és mondjátok ezt: „Feltámadt Megváltómban bízom, aki nem fogja megengedni, hogy tönkremenjek. A nevében diadalmaskodom. Ő az én igazságom és örömömmek koronája.” Senki ne érezze reménytelennek esetét, mert nem az. Jóllehet bűnösnek és elveszettnek tartjátok magatokat, de éppen ebben az állapotban van szükségetek a Megváltóra. Ha megvallandó bűneid vannak, ne vesztegesd az időt! Most van itt az arany lehetőség: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson bennünket minden hamiságtól.” (1Jn 1:9) Azok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, meg fognak elégtételt, mert Jézus azt ígérte. Drága Megváltó! Karjai tárva vannak előttünk, és hatalmasan szerető szíve arra vár, hogy megáldjon bennünket. – *Szemelvények*, 1. köt., 352. o.

Március 24., csütörtök

Az igazi keresztény élete bizonyosságot tesz arról, hogy egyesült Krisztussal. Énjét elrejtette, hogy láthatóvá váljon Jézus... „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhöz; mert meg fogjuk őt látni, amint van.” (1Jn 3:2) Ezek után, akinek élete el van rejtve Krisztusban, és aki ezen a földön megharcolta a hit nemes harcát, Isten országában Megváltója dicsőségében fog ragyogni. (...)

Isten szándéka rátok vonatkozóan az, hogy olyan életet éljete, ami másokat jobba tesz, és bemutatja Krisztus képmását, a reménység

dicsőségét bennetek. Azt szeretné, hogy elmondhassátok Pál apostollal együtt: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2:20) – *Reflecting Christ*, 107. o.

Amikor a kipróbáltak arcát néztem, kik az Úr szemében értékesek voltak, és láttam, hogy egyesek majdnem készek voltak arra, hogy vértetüket letegyék... felmerült bennem a kérdés: Ki fogja a kérést ezen éltes, kimerült harcosainak helyét betölteni? Ki fogja magát odaszentelni Isten művére? Hol vannak azok, kik ismerik az igazságot, Jézust és a lelkeket, akikért meghalt, eléggé szeretik, hogy magukat megtagadják, és válasszák a szenvedéseket, melyet a vallás nyújt, és kimenjenek a táborból, hogy Krisztus gyalázatát hordozzák? (...)

Testvérek, a hit komoly imáit küldjétek fel Istenhez, hogy az Úr munkásokat ébresszen és küldjön ki a szántóföldre, mert „az aratni valók sok, de a munkás kevés”. – *Életünk és munkánk*, 276–277. o.

Eljön az Úr! Erről kell bizonyosságot tennünk nemcsak a szánkkal, de az életünkkel és a jellemünkkel is. Mégis sokan, akiknek pedig Isten világosságot és tudást, tekintélyt és a gazdagság talentumait adta, nem szeretik az igazságot, és nem gyakorolják azt. Olyan sokat ittak az önzés és a világiasság részegítő poharából, hogy megittasodtak a világi gondoktól. Testvéreim, ha továbbra is tétlenek, világiasak, önzők maradtok, Isten bizonyosan mellőzni fog benneteket, és olyanokat hív el, akik kevésbé önzők, kevésbé vágyakoznak a világi tisztesség után, és akik nem haboznak a táboron kívül is nekivágni a figyelmeztetés hirdetésének, mint Mesterük tette, még ha szidalmazták is őket. Olyan embernek adja a munkát, aki vállalja, értékeli azt, s beleszövi annak elveit mindennapi életébe. Olyanokat választ majd, akik alázatosan az Úr nevének dicsőítésére törekednek, s nem a maguk tiszteletére és előmenetelére. Embereket támaszt, akikben ugyan nincs annyi világi bölcsesség, de összeköttetésben állnak Ővele, felülről kérve az erőt és tanácsot. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 461. o.

